

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, СЕПТЕМБАР 2001. ГОДИНЕ
ГОДИНА XII, БРОЈ 1636

КРИМИНАЛ ХАРА СРБИЈОМ!

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

КОНТРАРЕВОЛУЦИОНАР У БУЛДОЖЕР РЕВОЛУЦИЈИ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2001.

Књига "Контрареволуционар у булдожер револуцији" је непроцењиво историјско сведочанство о октобарској револуцији која је пре годину дана протутњала београдским улицама. Обухвата радио и телевизијске емисије у којима је др Војислав Шешељ учествовао од септембра 2000. до априла 2001. године. Аутентично, из перспективе очевица И непосредног учесника у бурним политичким догађајима, др Шешељ тумачи слику Србије у времену од захуктале предизборне кампање, преко петооктобарске булдожер револуције, до дана потпуног постреволуционарног хаоса.

Користећи нарасло народно незадовољство као изговор, предизборна коалиција звана ДОС извела је пуч после којег је завладала злокобна атмосфера линча и претњи. Почео је осветнички поход револуционара, налик ономе непосредно након Другог светског рата. Нови револуционарни комитети, сада под именом кризни штабови, преко ноћи упадају и на препад заузимају све кључне медије и најважније републичке институције. Наоружаним бандама је дозвољено све, од физичког малтретирања руководиоца до избацивања запослених са њихових радних места. Србијом су поново завладали преки политички судови.

У данима мрака, др Шешељ упозорава да револуција никад није донела ништа добро, осим новог тоталитаризма. След револуционарних догађаја кулминира изручењем бившег председника Слободана Милошевића, преко којег нелегални Хашки трибунал суди читавом српском народу.

У таквим временима мало је храбрих, који као др Шешељ, без страха и увијања, пучисте називају правим именом. У револуцији је, каже председник Српске радикалне странке, једино часно бити контрареволуционар.

Зато вреди прочитати свих хиљаду страница ове изузетне књиге.

**КЊИГА "КОНТРАРЕВОЛУЦИОНАР У БУЛДОЖЕР РЕВОЛУЦИЈИ" МОЖЕ СЕ КУПИТИ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, ТРГ ПОБЕДЕ 3, 11080 ЗЕМУН**

• ТВРДИ ПОВЕЗ • ЗЛАТОТИСАК •

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1000 ДИНАРА

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:

др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник:

Синиша Аксентијевић

Помоћник главног

и одговорног уредника:

Марина Рагуш

Издање припремили:

Момир Марковић,

Владимир Ђукановић и Вук Фатић

Техничко уређење,

компјутерски прелом:

Северин Поповић

Унос текста:

Весна Марић

Фоторепортер:

Марко Поплашен

Лектура:

Зорица Илић

Секретар редакције:

Злата Радовановић

Председник Издавачког савета:

др Ђорђе Николић

Заменик председника

Издавачког савета:

др Бранко Надовеза

Издавачки савет:

др Војислав Шешељ, Томислав Николић,

др Никола Поплашен, Маја Гојковић,

мр Небојша Величковић,

Александар Вучић, Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Ратко Гонди,

Момир Војводић, Стево Драгишић,

Драгољуб Стаменковић,

Гордана Поп-Лазич, Лука Митровић,

др Бранислав Блажић

Карикатуре:

Синиша Аксентијевић

Штампа:

"Етикета", 20. октобра 2, 11307 Болеч

Редакција прима пошту на адресу:

"Велика Србија", Трг победе 3, 11080

Земун; Рукописи се не враћај

Новине "Велика Србија" уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цена огласа за издање у 100.000 примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

УЗ ОВАЈ БРОЈ

Брзина којом догађаји на српској политичкој сцени стижу један други уверава нас да ће ова јесен бити по много чему јединствена. Отварањем многобројних афера Зоран Ђинђић и Влада Србије су отворили Пандорину кутију и духови које су ослободили више се не могу вратити натраг. На површину избијају афере и откривају се мутне и криминалне радње самог врха власти и главешина ДОС-а. Испорука грађана Србије тзв. Хашком трибуналу, еутаназија Заставе, ископавање измишљених лешева и друге "активности".

Курсисти Сорошовог свеучилишта само убрзавају догађаје. И док се досманлије отимају око шверца цигара, крађе фабрика, заузимања стартних позиција за учешће у продаји, припреми и продаји концесија за све што се још у Србији може продати, преко 80% становништва Србије је доведено на границу егзистенције. По њихових статистичким подацима (податак који су сами признали) 48% грађана Србије буквално не може да обезбеди ни хлеб.

Започете реформе ће без посла оставити око милион радника. Синдикати, подељени, заведени и умртвљени нису у стању ни да извире из својих ћепенака а камоли да раднике, њихове чланове, узму у заштиту. Глад, немаштина и тотално осиромашење буди Србију из летаргије. А прве реакције упућују на врло врућу јесен и зиму.

Зиму која ће иначе бити врло хладна и врло гладна. Куповна моћ становништва срозана је до последње лествице а башкарење и иживљавање новокомпонованих досманлијских ага и бегова максимално иритира и прети да запали неконтролисану ватру народног бунта и незадовољства. Хоће ли булдожер револуција ускоро добити контрареволуцију.

Уколико се хитно не распишу избори на свим нивоима и на места "ових" дођу неки други, поштенији, часнији и способнији, сигурно хоће. Грађани Србије већ отворено говоре да министри обе владе "Савезне и Републичке" вреде више од 300 година тешке тамнице. Ако се овако настави већ до пролећа Србије неће бити. А ако дође до избора или народног бунта, на пролеће ћемо гледати ове, што се сад шепуре, са букагијама на ногама како, због велеиздаје, рекетирања, шверца и урнисања свега српског, саде лук у Митровици или Падињаку.

Момир Марковић

ЛОВЦИ НА УЦЕНЕ ЈАШУ СРБИЈОМ

Зоран Ђинђић је предајом Слободана Милошевића и припремом за хапшење и предају Милана Мартића, генерала Милета Мркшића, Кнежевића и мајора Радића, отворио сезону лова на људе у Србији

Последњи догађаји везани за почетак суђења Слободану Милошевићу у Хагу поново су уздрмали свет и пробудили га из летаргије и дремежа, из полусна у који га нови светски поредак деценијама гура. Вест о понашању Слободана Милошевића пред тзв. трибуналом, прострујала је свим меридијанима.

И поново су на ову вест у свету потрошене стотине тона новинске хартије и хиљаде километара видео трака. И тек ће се трошити јер је његово држање пред овим, кобајаги судом, већ изазвало полемике и расправе. Зато наша тема неће ни бити начин изручења, разлози за изручење, па ни само изручење.

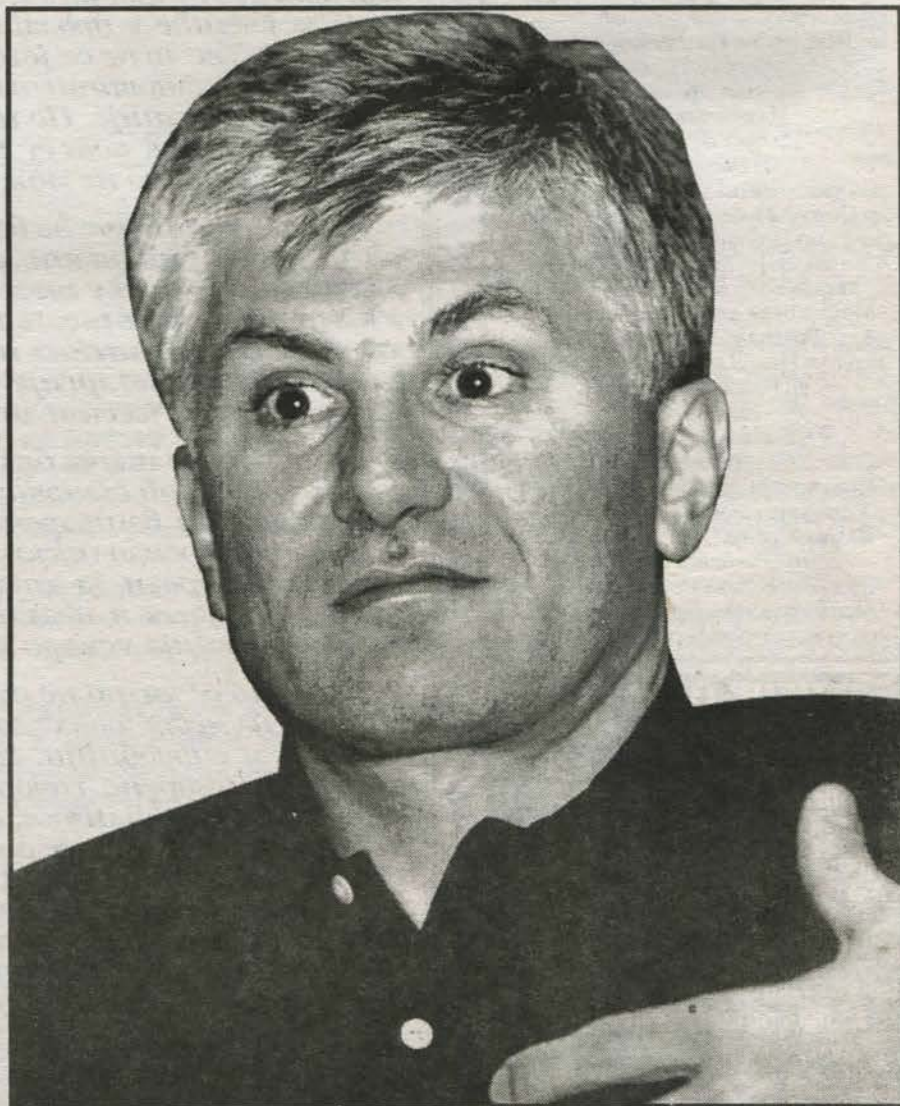
Покушаћемо да обелоданимо главни мотив, или боље речено једини мотив Зорана Ђинђића, јединог мајстора овог луткарског позоришта које се зове Влада Србије и главног режисера луткарске комедије зване „спољна и унутрашња политика владе”.

Светло на целу причу баца један догађај који је претходно овој издаји и предаји, и који се десио само два дана пре испоруке. Два дана раније, у кућну посету Зорана Ђинђића, дошао је и задржао се скоро три сата, амбасадор Сједињених Америчких Држава Вилијам Монтгомери. На тој кућној седељки договорен је начин испоруке и извршена

исплата своте од пет милиона долара коју је на име уцене за Слободанову главу расписао Хашки трибунал, односно Карла дел Понте. Крвник је, дакле, паре за посао који је урадио, наплатио унапред. Авансно, што би се рекло.

Сваки паметан човек се пита, одакле уопште та монструозна појава у људском

роду. У Светом писму пише да је Јуда издао Исуса за тридесет сребрњака. И Исус је дакле имао свог Ђинђића. Ипак, први случајеви масовног лова на људе појавили су се много касније. На једном од најлепших делова света, на тлу Северне Америке, посејано је и никло је семе зла, декаденције, извитоперене све-

сти и посуновраћених мерила вредности.

Као и сваки коров, стварало је то зло себи животни простор, требећи и уништавајући све пред собом. Плодови, које је овај коров изродио, требало је да буду држава и нација. Држава, која ће се формирати на територији на којој хиљадама година пре тога живи развијена цивилизација, и нацију, створену од курви, лопова, разбојника, пустилова, сецикеса и осталог шљама, који је стара дама Европа протерала са својих простора. А да се нешто што је свето, племенито и богоугодно не може правити од најнеквалитетнијег материјала, скупљеног „од зла оца и горе матере“, убрзо се показало.

Стегоноше и државотворци су, у реализацији те и такве доктрине смислили једну од најмонструознијих идеја и применили је у пракси. Тада је, на име први пут у историји човечанства званична власт обелоданила да плаћа одређену своту новца за нечију главу. Било је додуше и раније случајева да неко, ко убије локалног кабадахију и ослободи становнике неког краја напасти добије награду, али то су били појединачни случајеви и радило се углавном о ликвидацији злотвора. Овде је плаћана глава било ког представника народа.

Није дакле било битно ни ко је, ни какав је, ни има ли кривицу. Битно је било да је индијанац, црвенокожац, и да се за његову главу плаћа награда. Тада је почео невероватно суров лов на људе. Пуне цакове индијанских скалпова доносили су појединци, предавали их локалном шерифу и за то били новчано награђивани.

Тако је промовисано једно ново занимање. Занимање за које је кандидат морао да испуњава само један услов.

Морао је да буде без икаквих моралних и других кочница, морао је да буде шљам најгоре врсте. Тако су настали ловци на уцене.

Лов на главе као занат и занимање

Пошто су истребили готово све индијанце, наставили су да шпартају просторима Америке са пар товарних мазги, пар добро подмазаних пиштоља и потерницама, на којима је писало „жив или мртав“, у недрима. Свако, ко је имало лично на оног са слике био је ликвидирани.

ран. Тако је и настао појам „коллатерална штета“.

И без обзира колико су се и појединачно и као држава богатали, развијали, јачали, у свести припадника ове сурогат нације, лов на уцене као извор лаке зараде остаје све до данашњег дана. И то свих, без изузетака. Од последњег клошара до председника државе. И обрнуто. И данас ће тамо брат ухватити и предати уцењеног брата, отац сина, син оца, а о комшијама, пријатељима и родбини да и не причамо.

Све би, међутим, било подношљивије да је тај ловачки синдром остао тамо, у њиховим границама, да није постао глобална појава. Са тако начетом генетском спиралом, чим су толико ојачали да су могли кренути у пљачку остатка света, понели су са собом и покушали да накалеме и осталим народима ту девијантну слику свог схватања правде, правичности, поштења и погледа на живот.

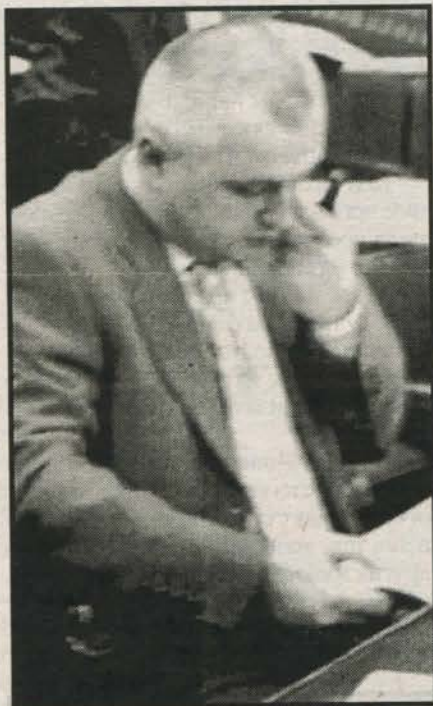
Код здравих народа и нација то зло се није примало. Моралне категорије и мерила вредности, која су стварана кроз векове и генерације, нису се могли мењати тек тако. И никако не нагоре. Државе су трпеле колонијално ропство, дужничко ропство, тоталну експлоатацију, али су остајале на линији својих мерила правде и правила понашања и вредновања.

Ипак, поједине државе и народи, углавном оне из којих су потекли они који су Америку стварали, прихватале су, у већој или мањој мери, колонијашење других мањих и слабијих око себе, експлоатацију, пљачку, а већи број њих и појам лова на уцене, као званичну доктрину и политику.

Ово је, дакле, само доказ да ни они који су остали у тим државама нису нимало бољи од оних које су протерали на тло Америке. Никакве разлике не би било ни да су ови што су протерани били јачи, па да су они протерали оне што су остали. Њихов једини бог, једино мерило вредности, једини суд и судија, био је и остао новац. У свести свих њих је долар мера за све вредности.

Усталом, животна филозофија Била Гејтса и Баје патка је апсолутно иста. Између ове двојице налази се целокупна популација онога што они зову савремени свет. Савремен по њиховим критеријумима. Нас, међутим, не треба

да занимају и оптерећују њихов ментални склоп, њихов однос и њихови вредносни параметри. О томе нека размишљају они. Нас интересују представници нашег, српског народа. Основно питање је откуд је и како и неке од Срба захватило то зло, који су ти који су заражени и у коликој мери.

Откуда коров у нашој њиви

Зоран Ђинђић, вођа банде ловаца на уцењене главе, главни конструктор и покретач машинерије лова и испоруке српских грађана западној аждаји, и за сада једини који уцење наплаћује, својевремено је из Југославије побегао у „демократску“ Европу. Бунтовник са разлогом или без разлога, свеједно, и тамо у Немачкој наставља да се бави ситним и мало мање ситним крађама.

Својевремено је сам признао крађу неких књига, приликом које је био ухваћен и осуђен на робијање. Поминале су се у тој оптужници и неке кожне јакне, и још штошта. Било како било, тек Зо-

ран је допао њиховог затвора. Искусно око западних обавештајних служби је у њему видело добар материјал, погодан за обраду тако да се не зна да ли је Зоран робијао због крађе и у затвору усавршавао доктрину западне демократије или је пуштен на слободу, са обавезом да се на часове редовно јавља.

Усталом, и није битно. Школу је морао завршити, овако, или онако. Уз ову „школу живота“, Зоран завршава и факултет, а потом магистрира и докторира. На Западу и, разуме се, уз помоћ нових патрона и газди. А да је ученик превазишао учитеље, или их бар достигао, показало се врло брзо.

Одмах по увођењу вишестраначја у Србији, Зоран се, као напредни демократа, укључује у формирање Демократске странке. Кад је странка ојачала, он (или његови ментори са Запада) проценују да је време да се странка преузме. Уз помоћ верних му спугу, Горана Весића и још неких, онако „демократски“ смењује Мићуновића и сам се ставља на чело странке.

Мићуновић није смењен зато што су чланови тако гласали, него зато што је Весић бројао гласове. И кад год је касније требало спасавати Зоранову кожу Весић је бројао гласове. И против Парашког и против свих других. И сад, ако буде требало да се у ДОС-у о нечему гласа, Весић ће сигурно бројати гласове.

Можда је он бројао и кад је Влада одлучивала да смени Обрадовића са места потпредседника Владе. Одавно међу српским политичарима кружи клетва „да-богда ти Весић бројао гласове“.

Овај мали излет је, надамо се, дочарао читаоцима о каквом се човеку и о каквим људима ради. И није више чудно што је испоручио Слободана Милошевића, што је похапсио и припремио за испоруку генерала Милета Мркишића, мајора Радића, Кнежевића, Милана Мартића, и што се спрема да ухапси испоручи, ако их се само докопа и Радована Караџића и генерала Ратка Младића, што је спреман да испоручи све Србе са списка који му је достављен. Све које тражи тзв. Хашки трибунал. Већина њих је уцењена, што

значи да ће Зоран за сваког појединачно, добити паре. Паре од главарине, кржаве, али ипак паре.

Није Зорана брига што народ у њему препознаје оног ловца на уцене са Дивљег запада. Није га брига што га грађани Србије већ замишљају како шпарта Србијом са две товарне мазге, добро подмазаним пиштољима и потерницама на којима пише „жив или мртав“. Без намере да на њега ова реченица васпитно делује, подсетићемо га на пар историјских чињеница.

Милош Обреновић је, уз помоћ својих тадашњих Весића, Михајловића и Батића Карађорђећу главу послао својим налогодавцима, тадашњим окупаторима Србије. Три колена касније нестала је лоза Обреновића. Кржаве су то и уклете паре. Нека их троши само на себе, кад их је већ добио. Нека купи, рецимо, себи авион, да не мора стално, кад негде путује да моли оног криминалца Суботића да му позајми свој. Или нека сазида цркву покајницу. Нипошто нек не купује за те паре ништа својој леци, да бар на њих не пада проклетство.

Момир Марковић

Wanted by Interpol

SPISAK SVIH 16 ZA HAG

Stobodan Milosevic, Milan Milutinovic, Nikola Sainovic, Dragoljub Djindjic, Vlatko Stoilkovic, Radovan Karadzic, Ratko Mladic, Milan Martić, Mile Mrksic, Miroslav Radic, Veselin Sijevancanin, Ivica Rajic, Ranko Cesic, Predrag Banovic, Nenad Banovic i Duško (ili Dušan) Knezevic

ЈЕЗИК ЗА ЗУБЕ ИЛИ МЕТАК У ЧЕЛО

Убиством новинара Пантића и бившег полицајца Гавриловића јасно поручено грађанима Србије да убудуће, иако нешто сазнају или виде, држе језик за зубима. Мафија, која је после оног "октобра" преузела власт, неће презати да се обрачуна са свима који укажу прстом на корене, организацију и носиоце криминалних делатности у Србији. Ова два убиства демаскирају главне криминалце и стављају знак једнакости између носилаца највиших функција власти и главних босова српске мафије

И у време „оне“ власти било је убиства на улицама. И у то доба су се криминалне банде међусобно требиле. Разни гангови су око поделе територија и тржишта потезали оружје и на улицама Београда и других градова су остајали лешеве. И убиства су остајала, добрим делом, нерасветљена. Било је и убиства са политичком позадином (министар Павле Булатовић, заменик министра полиције Баца, и сл.), било је покушаја да се криминал инкорпорира у поре власти, било је вероватно ту и тамо и понеког гледања кроз прсте криминалцима, било је и обављана полулегалних послова, али спрега власти и криминала никад није била тако уочљива, видљива и јавна.

Уосталом, један од главних разлога пада претходног режима и, овако убедљива победа досовске коалиције било је и чврсто обећање да ће се са криминалцима разрачунати и да ће искоренити криминал у Србији.

Уз обилату помоћ Запада и обилата обећања, ДОС је запосео све позиције и преузео све полуге власти у Србији. И грађани су, нормално, очекивали да се, после преузимања власти, барем нека обећања испуне. Једно од главних обећања које је требало испунити, било је и обећање о „декриминализацији“ Србије, како су челници говорили.

Непосредно по завршеним изборима, у октобарској „булдожер“ револуцији, појављује се неколико група, до зуба наоружаних људи из подземља и преузима у име и за рачун ДОС-а царину, Народну банку, и још неке од најважнијих институција. Народу још увек није било сумњиво то уплитање „неформалних“ група (читај криминалаца) у државне

и државничке послове. И није изгледало опасно, јер су оправдање тражили у нестрпљену досовске врхушке да власт што пре преузме. Мало трапаво и мимо закона, сматрали су грађани, али и овако би за који дан те институције преузели.

Ни ови пису пелцовани

А да ни нова власт није алергична на паре, макар биле и из џепова организованог криминала, и да је спремна и сама да се „организује“ и неке послове из те „сиве области друштвеног живота“ одради, убрзо се показало. Већ код покушаја процене вредности нашег електропривредног система, Мирољуб Лабус, потпредседник Савезне владе и један од

перјаница тзв експертске групације ГЕЈ 17, целу електропривреду, која иначе вреди више од 60 милијарди марака, процени на „три до пет милијарди долара“, умањујући јој тако вредност десетоструко. Да је такву процену дао неко ко се у то нимало не разуме, још би се и могло схватити и разумети. И прихватити да је то без неких задњих намера. Овако је јасно да, човек који ће бити главни преговарач, или бар један од главних приликом продаје електросистема, мора имати неке задње намере.

А задње намере стручњака Лабуса је обелоданио др Војислав Шешел на првом заседању Народне скупштине. Мирољуб Лабус је већ био ступио у преговоре са „заинтересованим“ странама за

У Новом Београду прексиноћ пуцано на Момира Гавриловића

Убијен бивши пуковник полиције

БЕОГРАД - Момир Гавриловић (42) убијен је прексиноћ, око 22 сата, у Новом Београду, на углу Дона Кенедија и Грамшиње. Као што је „Глас“ јуче објавио, Гавриловић је убијен са више хитаца у главу, испалиених из непосредне близине. По изјавама очевидца, непознати мушкарац са калкетом на глави притрчао је Гавриловићу и пуцао. После тога нападач је побегло сивим „мерцедесом“.

Пре неколико година Гавриловић напустио МУП Србије и посветио се приватном бизнису

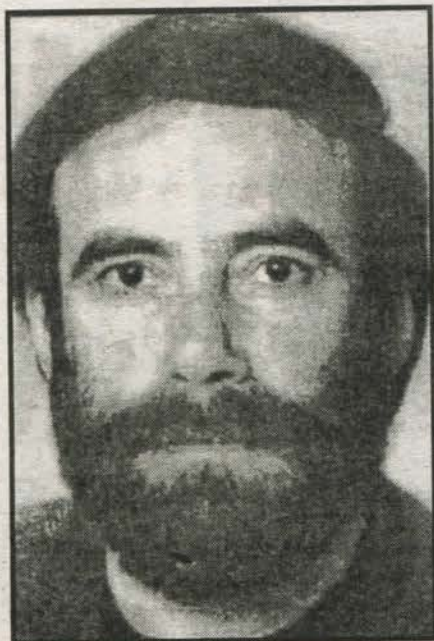

ком и јогуртом

Неки медији су покојног Гавриловића довели у везу са Вождовачким кланом, међутим, то није тачно. Наиме, као што „Глас“ сазнаје из поузданих извора, Момир Гавриловић је до пре три године био запослен у МУП-у Србије. Имао је чин пуковника, а својевремено је био и командир једне од специјалних јединица у источној Славонији. После одласка из полиције Гавриловић се посветио приватном послу. Бавио се увозом спортске опреме.

куповину наше електропривреде и за то му је било понуђено неколико милиона долара.

И још по који милион за друге главешине из жутог предузећа ДОС. Сви би добили понеку кингу, странци би, такође, царе добили електрични систем а грађани Србије би добили европске цене. Овако, одмах после говора др Војислава Шешеља и других посланика Српске радикалне странке, тај посао је стављен на лед. Ипак, не треба се заваравати да ће досманлије одустати од посла. Да на

томе раде и даље, јасно показују поскупљења, која сваког месеца добијамо уз рачун. Лабус и његови су добили задатак да цену струје доведу на европски ниво.

Тако ће цена са 0,3 цента по киловати, колико је коштала у септембру 2000. године, морати да буде доведена на 3 цента. Тек тада ће трансакција бити могућа. Судећи по рачунима, врло су близу. Данас струја кошта приближно три цента, кад се узме у обзир све оно што су уз цену накалемили.

Следећи покушај, који су радикали такође открили и обелоданили, била је она игранка око Београдске фабрике цемента и француске фирме Ла Фарж. О евентуалној спреси Динкића око поделе злата, око затварања неких банака, око игранки са штампањем нових новчаница и неповлачењем из опција старих, о уценама приватних фирми око коришћења средстава из примарне емисије и тзв. екстрапрофиту (да их не стави на фамозни списак) и још којечему да се и не прича.

Да се и не прича о Човићевим играма и трансакцијама око тзв. безбедносних зона на југу Србије. Једино, помислићете, Ђинђић и ови око њега остадоше чисти. Е није. Ту рачуне помрси загребачки Национал, кад ономад објави вест да је Ђинђић до гуше у криминалу око шверцованих цигарета, заједно са криминалцем европског ранга Станком Суботићем и Милом Ђукановићем. Да је чак и у званичне посете летео Суботиће-

вим авионом.

Дилема да ли су носиоци власти већ били у криминалу, пре него што су дошли на власт, да ли су били само склони, односно предиспонирани, или су у криминал и криминалне спрегте ушли тек кад су на власт дошли, уопште није битна. Битно је то да између садашње власти и подземља постоји чврста и готово нераскидива веза. На свим нивоима.

Од локалне самоуправе до врха државе и назад. Пирамида власти инкорпорирала је у себе пирамиду криминала. Сви раде за све и сваког сваког држи у шасти. А ако неко и покуша да неку прљаву работу обелодани, бива ућуткан. Ако је могуће, само претњом, а ако није могуће онда ликвидацијом. Бруталном, како је недавно настрадао онај сироти новинар Пантић. Егзекуција је тако свирепа, не само да би њега ућуткали за сва времена, већ и да друге заглаше, тако да не смеју ни да писну.

У претходном режиму, новинари ни су смели да пишу неистине јер би били новчано кажњени. У овом не смеју ни истину, јер ће бити кажњени сакаћењем

или убиством. Што је информација дубље задржала према врху пирамиде, казна је све бруталнија. У овом случају, као и у свим бившим и будућим случајевима (а како ствари стоје биће их још, јер се народ ипак не може ућуткати), није важно ко је повукао ороз. Важно је ко је осмислио, ко организовао и ко наручио ликвидацију. Ако се намести, као што се наместило код „случаја Гавриловић“, да извршиоци буду неки који су били Гавриловићеве потчињени, па им он стао на жуљ, а они сад променили дрес и постали „фигуре“ у полицији и послушници неких садашњих функционера са криминогеном предиспозицијом, уголико ће посао бити бруталније одрађен.

Постоје подаци, и обелоданени су на

конференцији за штампу Српске радикалне странке, ко је, како и зашто извршио ову ликвидацију. И, наравно, по чијем налогу. У Србији између врха криминала и врха власти нема разлике. Нема чак ни несугласица.

Напротив, кооперација и коегзистенција су идеалне. Као на филму. Због тога су и убиства, отмице богатих грађана и шверц цигарета и дроге организовани, као на филму.

Наивност француских собарица

Једино Кошгуница, изгледа, ништа не види и ништа не зна. Нико га не обавештава, као рецимо ономад кад је Ђинђић продао Слободана за пет милиона долара главарине. Кошгуницу нико није обавестио. И нико га више неће смети обавештавати ни о чему, јер ево пуковник полиције, Момир Гавриловић, бивши помоћник начелника полиције, отишао у петак у његов кабинет и обавестио га да је сам врх власти, врх владе у дебелој спрези са једном од најорганизованијих криминалних група у Србији, тзв. „сурчинским кланом“, па одмах увече убијен. Пуцали му у главу и уста. Типичан мафијашки метод са јасном поруком: „Ко проговори, уста му се куршумом затварају“.

И наравно да је Кошгуница, два дана након тога на државној ТВ одржао гласљив говор. Позвао је на збијање редова у овом „тешком и преломном“ тренутку. Наравно да је позвао органе да хитно поведу истрагу и пронађу убицу. Реч „наравно“ му је узречица. И наравно да од истраге нема ништа.

Уосталом, Момир Гавриловић је ца-

бе ишао код њега, цабе му говорио ствари које он већ зна и цабе је изгубио главу. Овим убиством је само развејана илузија која је већ почела да код народа пушта корен, да је Кошгуница добар, честит и праведан, само га нико не обавештава.

Тако се донедавно причало за Слободана Милошевића, или пре њега за Тита. Као, добри су али неинформисани. Није, него. Ако неко седи на том месту на коме седи Кошгуница и има под собом све обавештајне и контраобавештајне службе, не може бити неинформисан. То су приче за малу децу. Подсећају на ону народну о врцању меда и лизању прстију. Само будалетина на том месту може бити необавештен. А Кошгуница може бити све али сигурно није будала. Према томе, треба само ценити, колики је његов удео и каква је улога Кошгунице.

А на спрегу Зорана Ђинђића, Чеде Јовановића и још неких из врха указали су још пре два месеца у Скупштини Србије др Војислав Шешељ и посланичка група Српске радикалне странке. Народним посланицима и грађанима Србије су показане слике кућа у Бановцима и на Сењаку које у име, за рачун и потребе Зорана Ђинђића граде чланови сурчинског клана.

Грађанима је презентирани и податак да је Чеда Јовановић од њих добио на поклон два тркаћа коња. Да се дете забавља после мукотрпног државничког рада. Коњи се налазе, бар су се налазили у штали у Сурчину, где их, о трошку дародавца, хране, тимаре, тренирају и негују. Чеда само дође да мало пројаше и релаксира се.

Уосталом, врло племенито. Чеда је дете са асфалта и треба у њему развити љубав према природи, животињама, треба пробудити исконске нагоне према осталим бићима. Кад заволи коње, ваљда ће после и људе. А вероватно су чули да се за воланом и не сналази баш најбо-

ље и да је већ слупао неколико државних аудија, па сматрају да је са коњима мања опасност да негде изгине.

Решили, изгледа, ови из сурчинског и осталих кланова, који су пронашли своје место под владиним кишобраном, да посебну пажњу посвете бризи за грађане Србије. И ко им стане на пут спровођењу те намере, оде му глава. Као овом Гавриловићу, као оном новинару Пангићу, или још по некоме на кога се намерава.

После ликвидације ће неко од Михајловићевих гласноговорника, Карлеуша на пример, на конференцији за штампу објавити „нафиловану“ биографију у којој ће писати да је жртва имала директне везе са подземљем и да је то обрачун разних гангова. Браво мајсторе. Сад ми је јасно зашто си, из чина капетана, унапређен у чин потпуковника полиције. Прескочио си чин мајора. Због ове и оваквих заслуга. Ускоро ћеш ти, благо нама, бити и генерал. Само да се Михајловић (Бог ти га поживео) задржи на месту министра. Једино што може да мало успори твоје напредовање је онај део где си повезао покојног Гавриловића са Станком Суботићем, али нека те то много не брине.

Овај народ је забораван. Кад је заборавио да је Зоран Ђинђић наговарао НАТО да нас бомбардује још десет дана па ћемо пасти на колена, кад је заборавио да је Зоки оном Солани седео уз колена кад су нас тукли, кад је све то заборавио, заборавиће ваљда да је Зоран у службене посете летео авионима тог истог Суботића. И неће се сећати да су заједно шверцовали дуван по Србији. А ако се ипак сете, надрљао си.

Момир Марковић

Само бојкотом избора Срби могу
да спасу свету српску земљу

ГДЕ ИДЕ КОСОВО И МЕТОХИЈА?

Амерички план о стварању Велике Албаније је већ одавно свима познат. Банана држава, као што би била Велика Албанија, била би прави рај за шверцере дроге, трговце белим робљем и за све друге облике криминала који би Америци и њеним западноевропским марионетама донели огромну финансијску добит. Проблем се диже на квадрат када садашња актуелна власт у Србији из петних жила покушава да Американцима помогне око остваривања њихових планова

Већ скоро два месеца српски народ на Косову и Метохији протестује због пасивности окупаторских снага, а и садашњег режима у Београду, око пронађена киднапованих Срба, рођака унесрећених људи који протестују. Свима је јасно да су их киднаповали Шингтари, постоје и сведочења који су људи то учинили, али нико ни прстом да мрдне како би помогао Србима да пронађу своје најмилије.

Окупаторска пасивност нас и не треба да чуди. Они имају задатак да униште постојање Срба на Косову и Метохији. Много више мора да нас забрине пасивност актуелног ДОС-овског режима, који за трагедију 1.300 несталих Срба и њихових најближих који данас протестују мари као и за лањски снег. Уместо да се тиме баве и да код својих пријатеља са Запада интервенишу ради што хитнијег расветљавања оваквих случајева, ДОС-овци највише воле да причају о томе како Срби морају да изађу на изборе које је заказао Ханс Хакеруп, шеф окупаторске мисије на Косову и Метохији.

Једини оријентир и линија по којој се усмерава политика ДОС-а везана за Косово и Метохију у овом тренутку јесте да убеди Србе како би требало да изађу на Хакерупове изборе. Све друго за њих је мање важно. Битно је да испуне домаћи задатак који су им задали њихови налогодавци са Запада. Излаком на нелегитимне изборе, заказане за новембар, који су чак у супротности са Резолуцијом 1244, Срби ће се дефинитивно одрећи Косова и Метохије, јер ће тим потезом признати нелегитимне Уставне оквире Ханса Хакеру-

па. Зато је Американцима и циљ да њихове марионете у Србији што пре убеди Србе да изађу на те изборе, јер у том случају пут ка дефинитивном одвајању Косова и Метохије од Србије биће отворен и неће више постојати ниједна препрека која би кочила стварање Велике Албаније. Да би се задатак што боље испунио, ДОС-овски режим је отворио канцеларију некаквог координационог центра на чијем челу је Небојша Човић, човек који је већ одрадио задатак за Американце како би они контролисали три јужне српске општине Бујановац, Прешево и Медвеђу.

Човићев центар је апсолутно нелегитимно тело, јер на Косову и Метохији постоји канцеларија Савезног комитета за Косово и Метохију и таква питања су искључиво у надлежности савезне државе. Али, као што је познато, јединице окупаторске војске упале су у просторије канцеларије Савезног комитета за Косово и Метохију у Грачаници и тим потезом показали колико цене послушнике у ДОС-у. Дали су нам до знања да уопште не признају нашу државу и да је за нас боље да читав тај посао око Косова и Метохије, уместо Савезне државе обави неки координациони центар који је у потпуности под њиховом контролом. Додуше, и савезни органи су већ одавно под њиховом контролом, али ово је начин којим апсолутно елиминишу уплив савезних органа у решавање питања везаних за Косово и Метохију.

RESS - CENTAR
BUJANOVAC
2001

Координационим центром за Косово и Метохију управља Небојша Човић, проверени кадар Шона Саливена, са којим су досадашњим залагањем на југу Србије Американци у потпуности задовољни. Од њега се очекује да посао на Косову и Метохији обави исто онако као и на југу Србије. Како је на југу Србије после његове „мировне мисије“ и наводног помирења Срба и Шингтара на том подручју сви добро

бодаличка војска Бујановца, Прешева и Медвеђе само је, захваљујући Човићу, обукла друге униформе (да трагедија буде већа то су униформе српске полиције) и сада без проливане капи крви контролише подручје три јужне српске општине. Да је то заиста тако могли смо се недавно уверити читајући један мали чланак у „Вечерњим новостима“ у коме је писало како је председник месне канцеларије за село Муховац (село у коме су недавно убијени српски полицајци) извесни Ђамил Џемаили својевремено, у периоду када је Човић потписао план за југ Србије, примио у званичну посету Небојши Човића. Можете ли само да замислите које је то понижење за институцију Владе Републике Србије када њен потпредседник иде на ноге председнику месне канцеларије за неко село.

Узгред, ваља напоменути да је Ђамил Џемаили само дан пре него што се састао са Човићем држао у руци снајпер, и како он каже, „бранио је село“. Од кога га је „бранио“? Наравно од Срба. Али то Човићу није сметало да оде код њега на пријем и да му Џемаили саопшти следеће: „Шта је било лоше, било је, сада се okreћемо миру“. Као што видите, терориста је одједном постао миротворац. Човек просто обожава заједнички живот са Србима. Е сада вам је ваљда јасно где су послате наше снаге безбедности и како је решено питање југа Србије. Наши војници и полицајци су, захваљујући Човићу, постали глинени голубови. Узгред, један београдски недељник је објавио обиље документације са потписом Не-

бојше Човића, у којој пише да ће се наша војска и полиција до краја године повући са простора југа Србије. Када и то буде обављено, и када Американци добију базе које су затражили од актуелног режима, ДОС-овски задатак ће бити испуњен.

Исти сценарио чека Косово и Метохију. Човић је опет главни глумац. Глумиће своју миротворачку позицију, причаће Србима како је добро да изађу на изборе, тражиће да Срби буду толерантни (иако су исељени са готово целог Косова и Метохије), причаће о заједничком животу са Шитгарима...

А оног момента када моћна медијска машинерија, којом ће по упутствиима Шона Саливена Човић руководити, уради своје, задатак ће бити испуњен. Тај задатак је да Срби више не помисле да могу чак и да привире Косову и Метохији. Али, ипак, нада постоји. Срби су веома паметан и интелигентан народ. Знају у одлучним моментима да процене шта им је боља, а шта лошија солуција. Зато се сви српски националисти искрено надају у свест Срба са Косова и Метохије. Надају се да ће разум код њих преовладати и да ће бојкотовати окупаторске и ДОС-овске изборе који им се сервирају.

Уосталом, ако ДОС-овски режим баш толико жели да изађе на те изборе, нека своје чланове са Косова и Метохије (који узгред и не постоје) учлани у сродне странке као што су Руговина, Тачијева... Нека се тада бирају до миле воље.

Владимир Ђукановић

знамо. Тамо је таман толико мирно да Шитгари сваки дан дејствују у селима око Бујановца, Прешева и Медвеђе. Недавно су своје животе у околини Бујановца, тачније у селу Муховац, изгубили српски полицајци Миодраг Младеновић и Драган Брчаревић. У Прешеву је однос у структури наводно мултиетничке полиције 19:1 за Шитгаре. Па зар је то успех о којем нам је Човић месецима причао о постизању наводног мира на том подручју? Наравно да није. Он је само омогућио Американцима да преко шитгарских полицајаца контролишу магистрални пут Београд-Скопље-Атина.

Терористичка организација Осло-

Уводи ли то ДОС у номенклатуру кривичних дела и дела против владе, власти и државе нови деликт - деликт мишљења

КО ТО ТАМО МИСЛИ?

Паника у редовима досманлијске врхушке код сваке изјаве неког од њих која "искаче из контекста" а поготову повика, таламбасање на сва звона и подношење кривичних пријава због неколико парола које су на митинзима, организованим против изручења грађана Србије Хашком трибуналу узвикивали учесници, јасно указује на увођење у кривично законодавство санкционисање новог деликта, деликта мишљења, а све у циљу очувања "мисли и дела" и тековина булдожер револуције

Некад смо се забављали читајући „Орвелову 1984.“ и слична штиви, евентуално их упоређујући са Стаљиновом диктатуром, диктатуром Тита, Пиночеа и других, и при том закључивали да је просто немогуће достићи толики ниво тоталитаризма и да је Орвел ипак претерао.

Гледајући, међутим, властодршце у Србији, њихов однос према власти, опозицији, држави и државним интересима, грађанима и интересима грађана, све више долазим до закључка да, чак ни Орвел није могао да претпостави и запише оно што се у Србији спрема. Чак ни он није могао да појми колику дозу покварености, властољубља, среброљубља и славољубља носи у себи досман-

лијска властодржачка врхушка.

И мада се апсолутистичке тенденције главних носилаца власти једним делом већ виде а једним, далеко већим, само наслућују, јасно је и најнеупућенијим грађанима да је ова власт далеко од демократичности и да је оно „демократски“ у именима свих странака на власти само декор и икебана.

Уосталом, за власт важи правило да је оно што је видљиво само десет процената, а да осталих деведесет процената остаје скривено. Е управо тих деведесет процената је детерминишући фактор. Тај огроман, скривени део условљава понашање, циљеве, одлуке, чак и начин мишљења и реagoвања.

Да ли се кварно може покварити

Позната је синтагма да власт квари а да апсолутна власт квари апсолутно. Овде, међутим, та парола не важи. Овде су властодршци на власт већ дошли, апсолутно и тотално покварени. Једино се разликују по томе што неки ту своју апсолутну поквареност, апсолутно већу што криву, други покушавају да је умотају у некакве „демократске“ дрошке и крпе, док је трећи истурају испред себе и својих квази-странчица као заставу, и кидишу као најгора пашчад на све и свакога, само ако њихове газде упере прстом.

Они су спремни да копају по историји, по свести и савести народа, по врзинама и јаругама, конструишући „доказе“ о српском злочинству као генералној појави, о српској покварености, потуљености и бескичменаштву, као генералној појави. Да ли је то копрцање њихових остатака савести да, кад већ не могу себе да доведу на ниво људског достојанства, све друге повуку у каљугу, или је само механички приступ извршењу налога, тек ће се видети. Уосталом није ни важно.

Много је важније и много опасније то да су абоненти сегединског казана у чувању стечених прерогатива власти спремни да примене најригидније методе. Управо бука и арлаукање коју су дигли одмах по одржавању митинга јасно указује на стил и критеријуме, на ментални склоп велможа досовских и на буду-

ПОЛИТИКЈА

ПРИМЕРАК 6,00 ДИН.
100 бр. 100 бр. 100 бр. 100 бр.
100 бр. 100 бр. 100 бр. 100 бр.

ИСТ ИСАВИ СВАКО ДАНА - РУПНИК
СЕ НЕ ВРАЉА - ПРЕСТАЈА ЗА НАЈШ ГИМ
ДАЈ МЕСИМА УПОР ДИВАРА, ПЕТНО МЕН
НЕДЈАСА ПОДГОДНОСТА ВЕЉА ДИВАРА

БЕОГРАД, УТОРАК 31. ОКТОБАР 2001.
Број 31257 - Година XXVII

Датуми: 001-01, 001-01, 001-01
Датуми: 001-01, 001-01, 001-01
Датуми: 001-01, 001-01, 001-01
Датуми: 001-01, 001-01, 001-01

ВЛАДИСЛАВ РИШНИКАР, ОСНИВАЧ
Д-р, члан Савета СР, члан СРП
ДАРО РИШНИКАР, УРЕДНИК
Д-р, члан Савета СР, члан СРП
Др СЛОБОДАН РИШНИКАР, ДИРЕКТОР
Д-р, члан Савета СР, члан СРП
ВЛАДИСЛАВ С. РИШНИКАР, ДИРЕКТОР
Д-р, члан Савета СР, члан СРП

ПолитикЈа, издање 21, октобар 1998. издање
ПолитикЈа, издање 21, октобар 1998. издање
ПолитикЈа, издање 21, октобар 1998. издање
ПолитикЈа, издање 21, октобар 1998. издање

ЈУЛИТИКЈА

ПРИМЕРАК 6,00 ДИН.
100 бр. 100 бр. 100 бр. 100 бр.
100 бр. 100 бр. 100 бр. 100 бр.

ИСТ ИСАВИ СВАКО ДАНА - РУПНИК
СЕ НЕ ВРАЉА - ПРЕСТАЈА ЗА НАЈШ ГИМ
ДАЈ МЕСИМА УПОР ДИВАРА, ПЕТНО МЕН
НЕДЈАСА ПОДГОДНОСТА ВЕЉА ДИВАРА

БЕОГРАД, УТОРАК 31. ОКТОБАР 2001.
Број 31257 - Година XXVII

Датуми: 001-01, 001-01, 001-01
Датуми: 001-01, 001-01, 001-01
Датуми: 001-01, 001-01, 001-01
Датуми: 001-01, 001-01, 001-01

ВЛАДИСЛАВ РИШНИКАР, ОСНИВАЧ
Д-р, члан Савета СР, члан СРП
ДАРО РИШНИКАР, УРЕДНИК
Д-р, члан Савета СР, члан СРП
Др СЛОБОДАН РИШНИКАР, ДИРЕКТОР
Д-р, члан Савета СР, члан СРП
ВЛАДИСЛАВ С. РИШНИКАР, ДИРЕКТОР
Д-р, члан Савета СР, члан СРП

ПолитикЈа, издање 21, октобар 1998. издање
ПолитикЈа, издање 21, октобар 1998. издање
ПолитикЈа, издање 21, октобар 1998. издање
ПолитикЈа, издање 21, октобар 1998. издање

ДОСЛИТИКЈА

ПРИМЕРАК 6,00 ДИН.
100 бр. 100 бр. 100 бр. 100 бр.
100 бр. 100 бр. 100 бр. 100 бр.

ИСТ ИСАВИ СВАКО ДАНА - РУПНИК
СЕ НЕ ВРАЉА - ПРЕСТАЈА ЗА НАЈШ ГИМ
ДАЈ МЕСИМА УПОР ДИВАРА, ПЕТНО МЕН
НЕДЈАСА ПОДГОДНОСТА ВЕЉА ДИВАРА

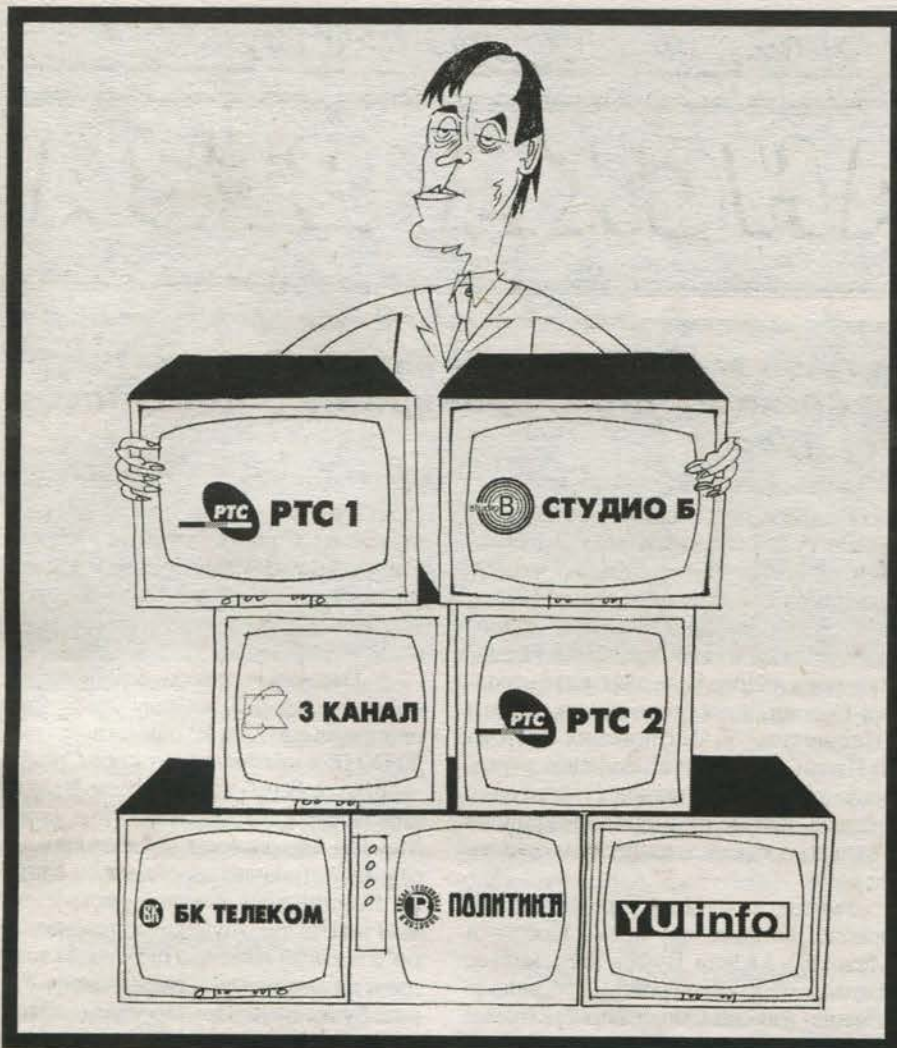
БЕОГРАД, УТОРАК 31. ОКТОБАР 2001.
Број 31257 - Година XXVII

Датуми: 001-01, 001-01, 001-01
Датуми: 001-01, 001-01, 001-01
Датуми: 001-01, 001-01, 001-01
Датуми: 001-01, 001-01, 001-01

ВЛАДИСЛАВ РИШНИКАР, ОСНИВАЧ
Д-р, члан Савета СР, члан СРП
ДАРО РИШНИКАР, УРЕДНИК
Д-р, члан Савета СР, члан СРП
Др СЛОБОДАН РИШНИКАР, ДИРЕКТОР
Д-р, члан Савета СР, члан СРП
ВЛАДИСЛАВ С. РИШНИКАР, ДИРЕКТОР
Д-р, члан Савета СР, члан СРП

ПолитикЈа, издање 21, октобар 1998. издање
ПолитикЈа, издање 21, октобар 1998. издање
ПолитикЈа, издање 21, октобар 1998. издање
ПолитикЈа, издање 21, октобар 1998. издање

ће потезе. Пошто је постало очигледно да и истина о њиховој владавини жестоко смета, спремни су да предузму све мере да истину угуше. Кад је већ не могу креирати по својој. Данас ни у једном од „ослобођених” средстава информи-

сања не можете ни чути, ни видети ни прочитати критички однос према официјелној досократији.

Осим хвалоспева и ода режиму, ничег више нема. Ко се усуди да се, макар мало критички осврне, да макар помене да

се живи неколико пута лошије него пре септембра, да су цене отишле у небо, да са платом не може ни голи хлеб породици да се обезбеди, врло брзо бива подвргнут репресијама најгоре врсте. Да не презају ни од убистава, показује пример оног несретног новинара Пантића из Јагодине.

Чачуно је у интересе досовог осинака (у коме је изгледа дошло до генетског поремећаја па се изродили све сами трутови, и то трутови убице) и то платио главом. И онај пуковник полиције Гавриловић мислио да сме да мисли, па и њега ликвидирали. Мишљење је у држави Србији, откад су ови на власти, постало врло опасна категорија људске делатности.

Наравно, сада ће разни Михајловићи, Бухе и Карлеуше таламбасати да су на трагу убицама, да само што нису открили ко је убио новинара, ко полицајца, ко је наручио убиства и сл. И наравно да од тог посла на крају неће бити ништа. Досијеи ће, након извесног времена бити одложени у гомилу међу друге, нерешене случајеве. А оно што је још опасније, и што ће, по логици ствари бити промовисано у Србији је деликт мишљења. Не само да нећете моћи да говорите против носилаца досократске олигархије, већ нећете смести ни да мислите. И то ће бити кажњиво. Ко то тамо мисли?

Велики брат, или велика братија вас посматра. Данас, додуше, са паноа и билбордова, али ускоро ће наћи начина да вас гледа и из телевизора, шпорета, веш машине, бојлета, каде, ВЦ шоље. У памет се браћо Срби и немојте више размишљати јер, сетите се да је на паноима већ писало „Само вас гледамо”. Немојте више размишљати, кад нисте ономад. Кад је требало.

Момир Марковић

БАЛКАНСКА ВЕЗА

ДОС-ова власт, у сарадњи са балканском мафијом и мултинационалним дуванским конгломератом, планира да у потпуности преузме српско тржиште дувана

Након писања загребачког листа "Национал", око повезаности балканског краља дуванске мафије, Станка Суботића Цанета са руководећим људима у Србији, Црној Гори и Хрватској, као и избијања праве буре у јавном мњењу због тога, читава ствар је релативно брзо заташкана. Упркос бројним чињеницама, изнетим у два текста у "Националу", једини значајнији потез који је повучен била је расправа у Скупштини Црне Горе и покушај формирања комисије за испитивање истинитости навода из "Национала" о умешаности председника Црне Горе Мила Ђукановића у шверц цигарета на Балкану.

Дувански пут

Међутим, иако привидно никакве веће последице нису произашле по акте-

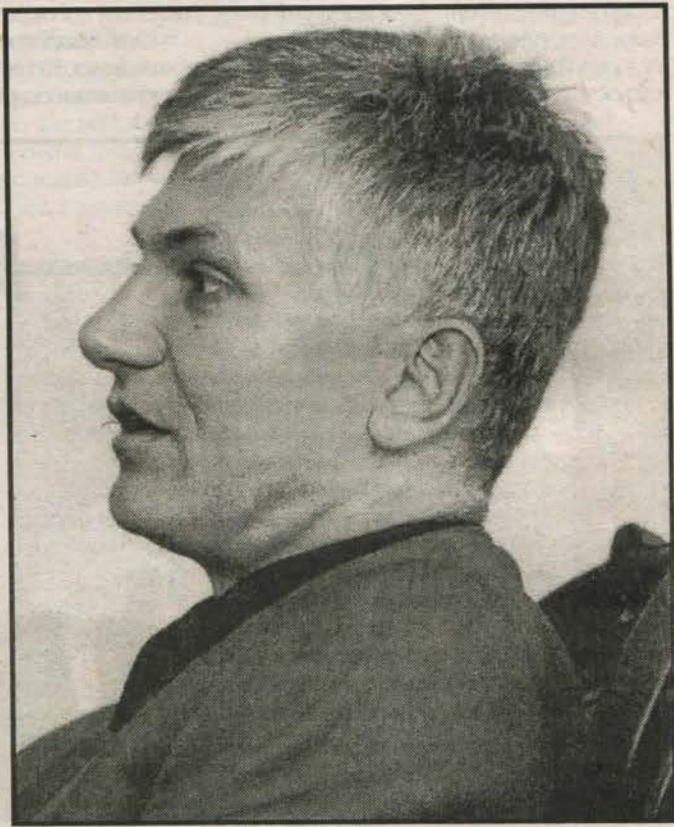
ре ове афере, многи њихови послови претрпели су велику штету, било због опрезног смањења обима сарадње између главних актера, било због одлагања планова. Због основаних сумњи да "дувански пут" води из Италије, преко Јадранског мора и Црне Горе даље ка централној Европи, а поготово након писања "Национала" и још понеких листова из Италије, италијанска полиција значајно је поопштрила царинску контролу Јадрана, што је приморало мафију да значајно промени маршруту шверцоване робе.

Уместо преко Црне Горе, сада шверцоване цигарете иду преко Косова и Метохије, а Мила Ђукановића, који се нашао у небраном гроњу, свесрдно је заменио извесни Смаил Берићи, главни мафијашки дувански "бос" на Косову и Метохији. Ево како шема шверца ци-

гарета изгледа данас: "роба" (то јест, цигарете) се прво испоручује у Урошевац, у који се из Албаније довози авионом, где је људи Смаила Берићија преузимају шлеперима и превозе до Гњилана.

У Гњилану се шверцоване цигарете поново пакују и "маскирају", да би тако припремљене КФОР-овим и возилима УНХЦР-а наставиле пут кроз Србију.

Што се Републике Српске и Федерације Босне и Херцеговине тиче, права Мека за шверцовање цигарета налази се у Херцеговачко-неретванском кантону. Тамошњи шверцери користе углавном такозване "шумске" путеве, док се роба превози углавном путничким возилима и камионима са специјално урађеним бункерима. Центар у коме шверцери преузимају робу налази се у месту Врачановићи, уз границу са Црном

Гором. Приликом транспорта шверцованих цигарета највише се користе путни правци Требиње-Хугово-Неум и Требиње-Љубиње-Жегуља-Поплат-Неум. У прошлој години само у Мостару је заплена шверцована роба у вредности од 450.000 немачких марака. Од тога већи део чине шверцоване цигарете.

Дугогодишња сарадња

Чињеница је да криминалне организације, које се баве шверцом цигарета, постоје на овим просторима већ дужи низ година. Судићи по писању "Национала", Станко Суботић Цане, који је апострофиран као главни балкански мафијашки бос, успешно је годинама сарађивао са неколицином високих државних функционера у нашој земљи. Прешлогодишњом променом режима у Србији та сарадња је, чини се, постала још чвршћа и ефикаснија. Са данашњом ДОС-овом влашћу, пре свега у договору са премијером Србије, Зораном Ђинђићем, Цане Суботић је успео да за своје послове обезбеди апсолутни монопол у Србији.

Да ли је случајно што је потерница, коју је Министарство унутрашњих послова Републике Србије расписало за Станком Суботићем због основане сумње у његову умешаност у убиство некадашњег заменика министра унутрашњих послова, Радована Стојичића Баџе, повучена непосредно након Ђинђићевог именовања за председника српске Владе? Да ли је случајно што се баш Зоран Ђинђић нашао у улози незваничног портпарола заједничког пројекта организације Станка Суботића Цанета и мултинационалне дуванске компаније British American Tobacco, којим је планирана изградња највеће дуванске компаније на Балкану? Да ли је случајно што

је Зоран Ђинђић више пута на службени пут ишао приватним авионом, власништвом Станка Суботића? И на крају, да ли је случајно то, што је само неколико дана по објављивању текстова у "Националу" убијен Бајо Секулић, блиски сарадник Станка Суботића, којег је у инкриминисаним текстовима "Национал" више пута прозвао?

Повезаност са Ђинђићем

Како, у ствари, Станко Суботић Цане, Зоран Ђинђић и British American Tobacco намеравају да преузму дувански монопол у Србији? Својевремено, једна од Суботићевих компанија ступила је у пословну сарадњу са British American Tobacco (БАТ), другим по величини произвођачем цигарета на свету. БАТ је, за неупушене, произвођач

познатих марки цигарета, као што су Lucky Strike, Dunhill, Rothmans, Lord, HB, Cartier, Pall Mall. Мало-помало, Суботић је постао највећи купац БАТ-ових цигарета без таксених маркица. Као што су могли да закључе сви љубитељи гангстерских филмова, сан сваког криминалца је да једног дана послује легално.

Тако је и Станко Суботић закључио да ће се најлакше претворити у "легалног" бизнисмена, уколико буде поседовао властиту фабрику цигарета. У договору са извесним Рулеом, који обавља функцију заменика директора БАТ-а у Швајцарској, а уз свесрдну помоћ господина Симона, њиховог директора у Београду, скован је план о изградњи најмодерније фабрике цигарета на Балкану, у Србији, у близини Крагујевца. Откуд сада ту Зоран Ђинђић?

Према исказу, који је привредном дневнику "Фајненшел тајмс Дојчланд" дао хрватски "бизнисмен" Срећко Кестнер, који се тренутно крије у Швајцарској, Станко Суботић Цане и Зоран Ђинђић су у контакту већ дужи низ година. Чак је за време демонстрација коалиције "Заједно", крајем 1996. и почетком 1997. године, Суботић тражио од Кестнера да "исплати 500.000 немачких марака за протесте које је организовао Ђинђић". Након Кестнеровог интервјуа поједини ДОС-ови званичници су оценили писање „Фајненшел тајмс Дојчланд“-а као покушај да се уздрма реформски курс Владе Србије!

Није ни чудо, јер је тај интервју дошао у најнезгодније могуће време по Ђинђића, непосредно после убиства Момира Гавриловића, бившег припадника Ресора државне безбедности Србије, за које се прича да је убијен јер је поседовао информације о повезаности актуелне српске власти и организованог криминала.

Фабрика на поклон

На основу тврдње људи блиских Суботићевом "главном штабу", целокупна инвестиција везана за изградњу фабрике цигарета у Крагујевцу коштаће око 150 милиона немачких марака. По договору који су постигли, БАТ треба да покрије половину те суме, док ће Станко Суботић наћи новац за другу половину. Међутим, захваљујући генијалном договору са Зораном Ђинђићем, ни БАТ ни Суботића та фабрика неће коштати ниједну марку. Како? Према Ђинђићевом предлогу, ДОС-ова већина у Народној скупштини Србије требало би прво да изгласа нови закон, којим би у наредне две године свим страним фирмама, осим БАТ-у, било отежано или потпуно онемогућено да извозе цигарете у Србију. БАТ-ове цигарете, које су произведене у Западној Европи, биле би у Србији третиране као домаћи производ, ослобођен плаћања било каквих царина. Тиме би БАТ практично остварио монопол, а током периода од те две године, израчунато је да би БАТ и Суботић зарадили минимум 150 милиона немачких марака, чиме би комотно покрили трошкове изградње фабрике у Крагујевцу.

Операција градње фабрике цигарета одвија се преко једног од Суботићевих предузећа, по имену "Д Трејд". За једну такву операцију, која не само да би из "трке" избацила остале иностране претенденте на српско дуванско тржиште, већ и домаће произвођаче, попут дуванских индустрија у Нишу и Врању, политичку подршку ће морати да обезбеди лично Зоран Ђинђић.

Након писања листа "Национал" о овој дуванској афери и прозивке њених главних актера, цела ствар је привремено заустављена, док се не "слегне пра-

шина". Међутим, и БАТ је почео да схвата да му дугорочно пословно повезивање са једним криминалцем, какав је Станко Суботић, може донети више штете него користи.

Уколико све буде дошло на своје место и оствари се план изградње фабрике, БАТ очекује да ће преузимањем монопола на српском тржишту остваривати месечни промет у вредности од 40 милиона немачких марака. Станко Суботић ће легализовати своје пословање и истовремено "опрати" свој криминално стечени новац, док ће Ђинђић, осим очигледне финансијске користи, стећи и утицајне и богате пријатеље.

Страна улагања на Ђинђићев начин

После свега, уколико се оствари план интересне групе БАТ - Суботић - Ђинђић, овај последњи ће, вероватно, све представити пред народом Србије

као почетак капиталних улагања из иностранства у привреду наше земље. На страну то што, у суштини, ту никаквог улагања неће бити, већ ће српски новац, зарађен преко монопола на цигарете, бити употребљен за изградњу стране фабрике. Колатерална корист за БАТ из целог тог посла је у томе што ће, када се једном буде учврстио у Србији, одагледати моћи да шири своје пословање даље на исток. Суботић ће, уз легализацију своје криминалне организације и уз велики удео у изузетно уносном послу, добити у Србији идеално скровиште, у коме за њега више неће бити ни потерница, ни истрага, барем док је Ђинђић на власти.

Тиме се не завршава прича о БАТ, Станку Суботићу Цанету и Зорану Ђинђићу. Иако је план изградње фабрике цигарета у Крагујевцу тренутно „на леђу“, слаба је могућност да је овај криминални трио одустао од својих планова.

Вук Фатић

ОБРАЧУН КОД ОК КОРАЛА

Пораст криминала у Србији од петог октобра је логична последица свега оног што се од тог датума дешавало у Србији. Уосталом, зар се може очекивати било каква борба против криминала када на челним позицијама у нашој држави седе људи који су сигурно више година провели са чарапом на глави него обичан грађанин на нози

Мафија је дефинитивно заузела кључне државне позиције у Србији. Уместо позитивних законских норми, овом земљом владају закони пиштоља, хеклера, експлозивних направа... А и како не би? Од овог момента када је покушано киднаповање бившег председника СРЈ из његове резиденције (додуше касније је изведено из Централног затвора) и то уз помоћ људи који су на главама носили чарапе, а представљали се као полицијци, мафији је дато зелено светло да може како јој се свиди да жари и пали државом.

Уосталом, данас више и не знате ко је полицијца. Свима је добро познато да су петог октобра револуционарни раз-

бојници упадали у полицијске станице и из њих узимали све што им је пало под руку. Тако је узет велики број полицијских значака, униформи, опреме... Такође, украдена је велика количина оружја која се до сада никада није вратила, а где је завршила можемо само да нагађамо. Па зар није код Батића у аутомобилу пронађен хеклер?

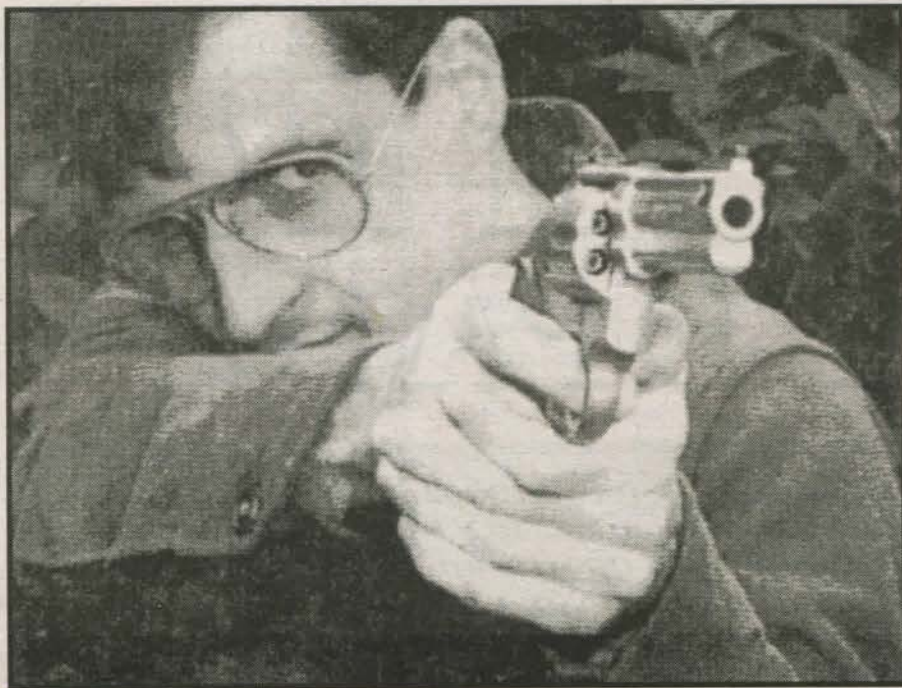
Фрапантан је податак који се недавно могао прочитати у једним дневним новинама, о томе како је од октобра прошле године из складишта оружја МУП-а Србије украдено преко 800 комада оружја. Највећи део украденог наоружања потиче из пљачки магацина ОУП Стари град и полицијских магацина у

Железнику. Наравно, ни за једну пљачку се прстом није мрдуло да се открије, а чињеница која забрињава је да на увиђају у Железнику нису утврђени трагови насилног обијања складишта што нам само говори да се оружје у више наврата износило из складишта.

Такође је чудно да нико од радника обезбеђења складишта није „приметио“ да се смањује количина наоружања. Иначе из складишта у Железнику изнето је 83 „тетејаца“, 166 пушака М70, 54 пиштоља ЦЗ 99, 60 „шкорпиона“, као и 4050 метака различитих калибара. Вредност оружја је процењена на 170.000 немачких марака. Што се тиче ОУП-а Стари град он је опустошен још петог ок-

тобра када је из његових просторија изнето 500 дугих и кратких цеви. Међу њима су биле аутоматске пушке, осам миграљеза, шест пушкомиграљеза и 12 снајпера.

С обзиром да од оволике количине наоружања нема ни трага ни гласа, слободно можемо да закључимо да га мафија у Србији обилато користи. Али чија је то мафија? Ко ту мафију контролише?

Чим су дошли на власт, ДОС-овски министри су почели са помпезним најавама о борби против криминала. Није било дана а да нови (стари удбаш) министар републичке полиције Душан Михајловић не буде на неком од телевизијских програма. Причу коју је из конференције у конференцију прежвакао о томе како је Влада Србије почела енергичну борбу против организованог криминала почели су безмало и кућни апарати по домаћинствима широм Србије да препричавају.

Међутим, пракса је из дана у дан демантовала Душана Михајловића. Људи који су имали имало капитала код себе почели су мистериозно да нестају (Милорад Мишковић директор Делта банке), хапшења су почели да врше неки непознати ликови са чарапама на главама, а убиства су постала сурова свакодневица. О откривању убистава Славака Ђурувије, Павла Булатовића, Радомира Стојчића-Баце, Жељка Ражнатовића-Аркана... што је садашња власт најављивала да ће у рекордном року решети, очигледно нема ништа. Све стоји у месту, а сваки нови дан доноси неизвесност. Врхунац свега је убиство бившег радника службе Државне безбедности Момира Гавриловића, које је прелило чашу и у самом ДОС-у.

Због свега изнетог, поставља се једно кључно питање – зашто ниједан случај убистава из периода и садашњег и бив-

шег режима нова власт није расветлила и коме је у интересу да се истраге у вези ових случајева не померају са мртве тачке?

Након убиства Момира Гавриловића у самом ДОС-у су почела међусобна изношења прљавог веша између ДС и ДСС око овог убиства. Тако смо као грађани постали сведоци међусобних оптужби ДС и ДСС за ово монструозно убиство. Ко је то убиство заиста извело, утврдиће (бар се надамо да хоће) надлежни државни органи, али очигледно је да су поједини (ко зна можда и сви) лидери ДОС-а до гуше умешани у ово убист-

во. Оволика количина међусобних оптужби између странака из ДОС-а, само нас вуче на закључак да у ДОС-у седе босови садашње мафије у Србији.

С обзиром да је Ђинђић, чим је постао премијер, увео монополе на нафту и цигарете (сложићете се то су веома уносни послови) не треба да нас чуди ако је око себе окупио све познате криминалце у Србији. Свако од њих има интерес да преко Ђинђића заради новац. Наравно, Ђинђићу би ту остала прилична провизија од сваког посла. Јавна је тајна да су се након петоктобарског пуца Ђинђић и Батић састали са највећим београдским мафијашима и том приликом им понудили заштиту у случају да они пристану да раде за њих.

Као што смо напоменули, на место министра унутрашњих послова постављен је Душан Михајловић, човек чија је прошлост слична биографији Ал Капопеа. С обзиром да је такав човек постављен за министра полиције, онда можете мислити колика су корупција и јавашлук у нашој полицији. Да екипа мафијаша буде комплетна побринули су се Небојша Човић (вероватно највећи посредник у шверцу наркотика и грађевинског материјала између ужег дела Србије и Косова и Метохије) и Александар Влаховић, власник фирме „Дилоит туш“ која је једина овлашћена за финансијски консалтинг у Србији. Има њих наравно још, попут Ђелића, Миловановића... Сви они обрћу, уз помоћ својих корупционашких послова, огромне своте новца. А где је новац ту је и мафија. Мафија увек жели да сачува своје позиције и не преза ни од чега.

Уосталом, ако погледате обезбеђење свих наведених, уочићете да су то познати београдски криминалци. Такви на души имају ко зна колико људи и наравно да владајућој олигархији није у интересу да своје пулене, а богами и себе саме, хапси. Зато се и не решава ниједно убиство, ниједан случај отмице и киднаповања, и зато све стоји у месту.

Јасно је као дан да између мафије и садашње власти постоји љубавна веза, по систему власт мафији омогућава деловање уз одређену провизију. Зато се оружје из полицијских станица не тражи, јер је јасно да је оно у рукама људи који су сада блиски власти, и који ће опет када затреба навући женске чарапе на главу и глумити специјалне јединице МУП-а Србије приликом хапшења неког политичког неистомишљеника. Дефинитивно, Србијом влада мафија која је под контролом челних људи у ДОС-у.

Уосталом, како другачије протумачити признање Зорана Ђинђића да је у званичну посету Русији летео авионом

Станка Суботића-Цанета, познатог мафијашког боса цигарета. Зар вам то не говори довољно? Зар то није скандал због којег би Ђинђић у најмању руку морао да поднесе оставку? Како објаснити онолико обезбеђење које има Чедомир Јовановић, који чак и када код девојке иде (тако причају станари у Рисанској улици) иде са три аутомобила пуна обезбеђења? Да ли је нормално да младић, који је тек ушао у политичке воде, иде са толиким обезбеђењем, или је он дебело умешан у некакве мафијашке послове па се плаши за свој живот?

Мафија у Србији је уз обилату сарадњу са садашњим властодршцима ушла у све друштвене поре живота. Све је корумпирано. Чак су и сфере живота као што су спорт и култура корумпиране. И ту се врти огроман новац, а као што смо рекли - где је новац ту је и мафија, пардон ДОС.

Владимир Ђукановић

Како је Зоран Ђинђић поклатио немачкој фирми
"Линде гас" фабрику "Карбодоксида" из Бечеја

ТЕНДЕРИСАЊЕ ПРИВРЕДЕ

Зоран Ђинђић, усменим декретом, поклатио једну од најпрофитабилнијих фабрика у Европи својим пријатељима из Немачке и тако осиромашити српску привреду за још један "драгуљ" којим су нас Бог и природа подарили. Хоће ли се наћи неко у овој држави ко ће стати на пут самовољи, дивљању и пљачки Србије, пре него што Ђинђић-бег и остале аге и бегови досократске империје и нас и земљу потпуно очерупају

Што се више убрзава суноврат и распад интересног предузећа, званог ДОС, што се више шире пукотине на тикви, у коју су заједнички дували и што се више лидери и лидерчићи, „самозване и набеђене досовске величине“ свађају, криве и отпужују, то на површину све више испливавају њихове криминалне афере, лоповлук, отимачина и пљачка, а они све ужурбаније приводе крају започете послове и започињу нове, све у страху да ће их народ, баш онако како их је и довео, у некој новој олуји одувати са политичке сцене.

Још увек се врло мало зна о томе колику су штету већ направили за ово време, од кад им се у рукама налазе и „без и маказе“, а на површину избијају тек фрагменти онога што су урадили. Ипак, и од тога што постане видљиво грађанима се диже коса на глави.

Колико ће предузећа у Србији успети досократска олигархија да „истендерише“ (читај, прода, поклати, уништи и лично профитира на тим пословима), пре него што им неко стане на пут и колико ће осиромашити ову државу, још се не зна. Рачуне ћемо сравнити и црту испод рачуна подвући тек после неких нових избора, кад они више не буду на власти, кад буду похашпшени због криминала, који је већ тако очигледан да и лаици виде шта се дешава, и кад се против њих буду покретали кривични поступци. Уколико тада буду доступни нашим правосудним органима, што ће рећи ако у међувремену не побегну из земље и однесу све што су, док су били на власти, „стекли“.

Пре него што су кроз Скупштину Србије „прогурали“ Закон о приватизацији, „вредни“ посленици испостава страних обавештајних служби, које је багер устоличило, почели су да крчме, продају и поклањају све што им падне под руку. Чак и оно што је најпрофитабилније и

што врати уложена средства за неколико месеци. Оно од чега држава има највише користи. Управо таквим фабрикама се плаћају рачуни које су они још, ко зна кад раније направили у крчми која се зове „Европа“. И, нормално, курс којим остане после намиривања рачуна задржавају за своје личне потребе. Колики је тај курс, тешко да ће се икада утврдити. Осим ако се они хитно не склоне са кормила државе, па нека нова власт стави ван снаге те штетне уговоре, а „купци“, незадовољни развојем ситуације не проговоре сами.

Јавни и тајни тендери

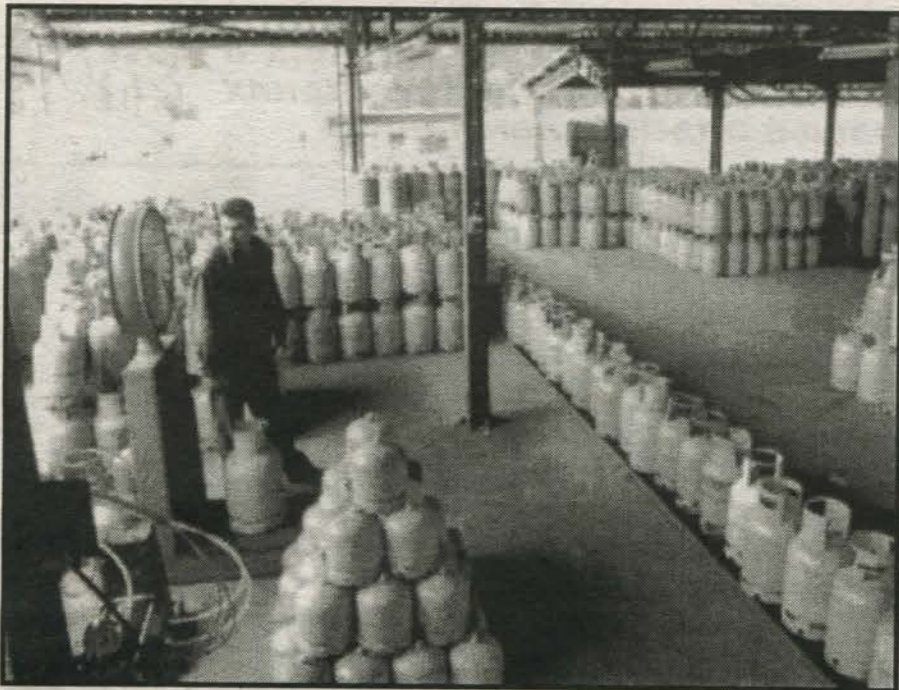
Сценарио за читав посао око приватизације се, отприлике, одвија следећим редом. Јавно се распише тендер, али се понуде и пријаве сакупљају тајно, а затим се објави да је „међу више понуда“ то и

то предузеће дало најбоље услове и да је његова понуда била најповољнија. То, наравно, нико не може да провери, јер се документација чува као „очи у глави“. Осим неких, специјално задужених, у Влади и евентуално директора предузећа, које се приватизује, нико други не зна.

Затим се, преко „ослобођених“ медија, данима врти слика, или понављају чланци о изузетној понуди, о томе како се купац мало „залетео са понудом“ и на крају се објави сам чин потписивања уговора, који се пропрати крканлуцима и „текућим“ питањима, што траје до зоре, уз тамбураше, хармоникаше или трубаче, у зависности из ког је краја Србије продата фабрика.

Оваква предузећа, која странци купе у бесцење, врло брзо постају складишта кока-коле, материјала и готових про-

извода, који стижу са Запада, радници бивају избачени на улицу, а и оно мало што их остане у предузећу, од произвођача постају магацински радници и гастарбајтери у својој фабрици и својој земљи. Логика капитала, којом се руководе западни купци је неумољива. Купац одмах уради са фабриком оно што је и најављивао, а за „неинформисаност“ радника и грађана Србије, криви су министри и остали који су учествовали у „дослу“. Тако наше фирме доживљавају судбину мађарске, румунске или словачке привреде.

Може и испод жита (уз адекватну провизију)

А да се целокупан посао може урадити и мимо протокола, дакле без тендера, и без „уплива“ јавности, показује пример из Бечеја. Фабрика течног угљендиоксида „Карбодиоксид“, фабрика за коју се са сигурношћу може рећи да је најпрофитабилнија у Србији и једна од најпрофитабилнијих у Европи, јер годишње остварује више од десет милиона марака „чисто“ профита (зараде после подмиривања свих трошкова и државних дажбина) продата је по директном налогу Зорана Ђинђића без тендера, без објављивања, немачкој фирми „Линде гас“ за 11,8 милиона марака.

Да ситуација буде гора, фирма заправо није ни продата. Поклоњена је, јер се Линде гас обавезао да ову суму уложи у изградњу нове линије за производњу, а за узврат постаје власник више од половине постојеће фабрике и целог новог заједничког дела предузећа. Просто невероватно!

Зоран Ђинђић је, као да продаје очевину, једноставно довео представнике немачке фирме и наредио да се то ура-

ди. Директор „Карбодиоксида“ се бунио, молио, убеђивао и обећавао да ће сама фирма за годину дана изградити ово ново постројење, што наравно није вредело. Зорану је, а вероватно још некоме из ДОС-а, стало да ово немачко предузеће добије фирму која представља природно благо и национални ресурс, вредан више милијарди марака.

Да ли је Зоран овим платио своје личне старе дугове или се „учипио“ за неке нове послове, које ће тек наплаћивати, остаје да се види. Остаје да се види, кад неки нови истражни органи једног дана прелистају све папире и колико је лично он профитирао, само од ове „трансакције“, и колико је „трансакција“ сличних овој већ урадио.

У сваком случају, оваквим работима се хитно мора стати на пут. Тим пре што овај ресурс представља истовремено и дар који је сам господ Бог подарио српском народу. А ево и како.

Бог дао, Ђинђић поконио

Негде седамдесетих година, радници Нафтагаса су, при изградњи бушотина за нафту и гас у околини Бечеја, наишли на огромне количине угљендиоксида. Старији грађани Србије се сећају да је тад дошло и до неконтролисаног излажења овог гаса и да су стручњаци имали муке да санирају и укроте ову бушотину.

Кад је, после лабораторијских испитивања, утврђено да је гас, који из бушотине излази, у ствари угљендиоксид изузетне чистоће и квалитета, држава Србија је инвестирала у изградњу постројења за „деаеризацију“, односно превођење овог гаса у течну стање, његово паковање и продају. Потребе за овим гасом су и у земљи и у свету, тако рећи, неограничене.

Све што се произведе, може се одмах продати и наплатити. И данас пред капијом предузећа стоје у дугачком реду цистерне и чекају да се напуне. А вредност производа превазилази вредност и цену нафте и сличних сировина.

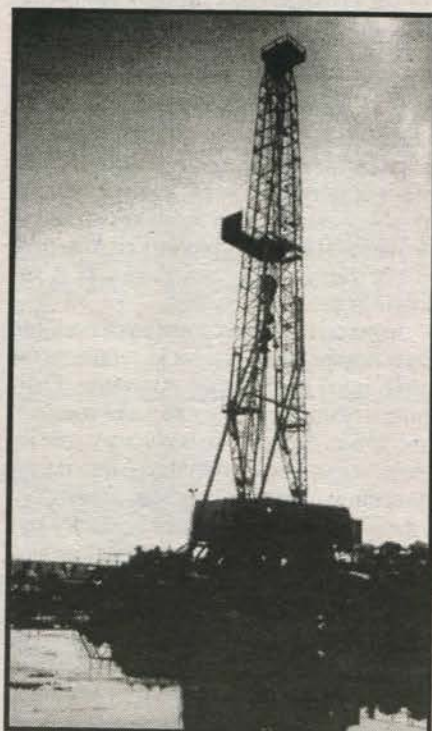
Продати, или боље речено, поклонити некоме овакву драгоценост, и то још на изузетно мутан, крајње недефинисан и мафијашки покварен начин, може само човек без трунке морала, без карактера и скрупула.

Уместо да наше природно благо уновчавамо ми, уновчаваће Немци. Нама ће остати мрвице са трпезе. Нови власник је, што се рекламира као мудар политички потез, обећао да неће за наредне две године отпустити никог од 84 запослена радника. Па зашто и да их отпусти кад су му неопходни. Да му праве паре.

Колико је тај његов гест ништаван у односу на силне милијарде марака које ће отићи у његове џепове и буџет његове државе, треба да одговори сам Ђинђић. До сада су од ове фабрике имали огромну корист сви, и град Бечеј, и Војводина, и Србија. Сада ће, како ствари стоје, корист имати само гасда који је фабрику купио и гасда који му је фабрику, на овај начин, продао.

У сваком случају, и ова, и све друге фабрике које је Влада објавила да продаје, или да ће продати до краја године, а поготову начин на који се предаје (није словна грешка) имовина Србије крајње је мутна и отвара читаву палету питања на која ће Влада морати да одговори. И да одговара за криминал који је овде и свуда толико видљив и „транспарентан“ да се човеку згади. Убеђени смо да се на ово неће дуго чекати.

Момир Марковић

Да ли је кравље лудило захватило и неке који и даље дозвољавају увоз генетски манипулисаних и по здравље опасних намирница

ОД ЛУДЕ СОЈЕ САМО ЛУД НЕ МОЖЕ ПОЛУДЕТИ

Пошто су половину количине "луде соје", коју су добили од Америке, претворили у сточну храну и распродали сточним фармама, досовски главари су приморали Савезни завод за биљне и животињске генетске ресурсе да изда решење о употреби ове, генетски модификоване намирнице, чиме су покрили ову своју, врло штетну и, по здравље грађана, опасну работу. Прети ли Србији, због овог и њему сличних увоза, епидемија сточног и људског лудила

Кад су нам се Европа и свет баш отворили и кад су похрлили да нас приме у свој загрљај, пошто смо се претходно добро опрали „демократским“ средствима за испирање мозга, увезеним са запада, почеле су нам стизати „донације“ из свих земаља тзв. западне демократије. Просто су нас затрпавали. Једноставно смо једва дисали, онако сити и напиту. А жељни свега. Десет година смо били под санкцијама, па смо се баш били ужелели, а онда онакво благостање. Да се човек распамети.

И управо нам се то десило. Додуше мало раније, негде тамо у септембру прошле године, током избора, дакле пре свих тих донација, јер смо само распамећени могли да на чело државе доведемо ове које смо довели. Стизало нам је на десетине шлепера покварене пилетине, за нашу децију у вртићима, стизали камиони са, рецимо, тоалет папиром (вероватно су претпостављали да још увек користимо новину као хигијенско средство), долазили су камиони са радиоактивним млеком у праху и још што шта од тог западног благостања. Да и ми осетимо све чари Запада.

Једна од тих првих донација и помоћи, нама напаћенима, стигла је, а одакле би друго него из братске Америке. Стигло нам је двадесет пет хиљада тона сојине сачме. А пошто се поклон у зубе не гледа, нисмо ни ми обраћали пажњу на чињеницу да и сами производимо соју у довољним количинама. Братску руку, иако крваву од претходног бомбардовања Србије, прихватили смо, како доликује. Кад су стручњаци касније завирили у папире, утврдили су да та сојина сачма није баш најчистија, тачније да је генетски модификована, или манипу-

лисана, како се каже, те да баш и није ни за људску ни за сточну исхрану. Тачније, то је она иста соја, коју су, поред осталог стављали код припреме сточне хране, коју су Енглези, Французи и остали давали оним крвама, које су после тога полуделе.

Вероватно су вам пред очима још увек ТВ снимци масовног убијања крва на фармама Енглеске и спаљивање њихових лешева. Па пошто су том сојом своје краве нахранили и тако затрли свој сточни фонд, а још је соје остало, решили су да и нама помогну и дају нам тај вишак у виду донације.

Луда соја за луду демократију

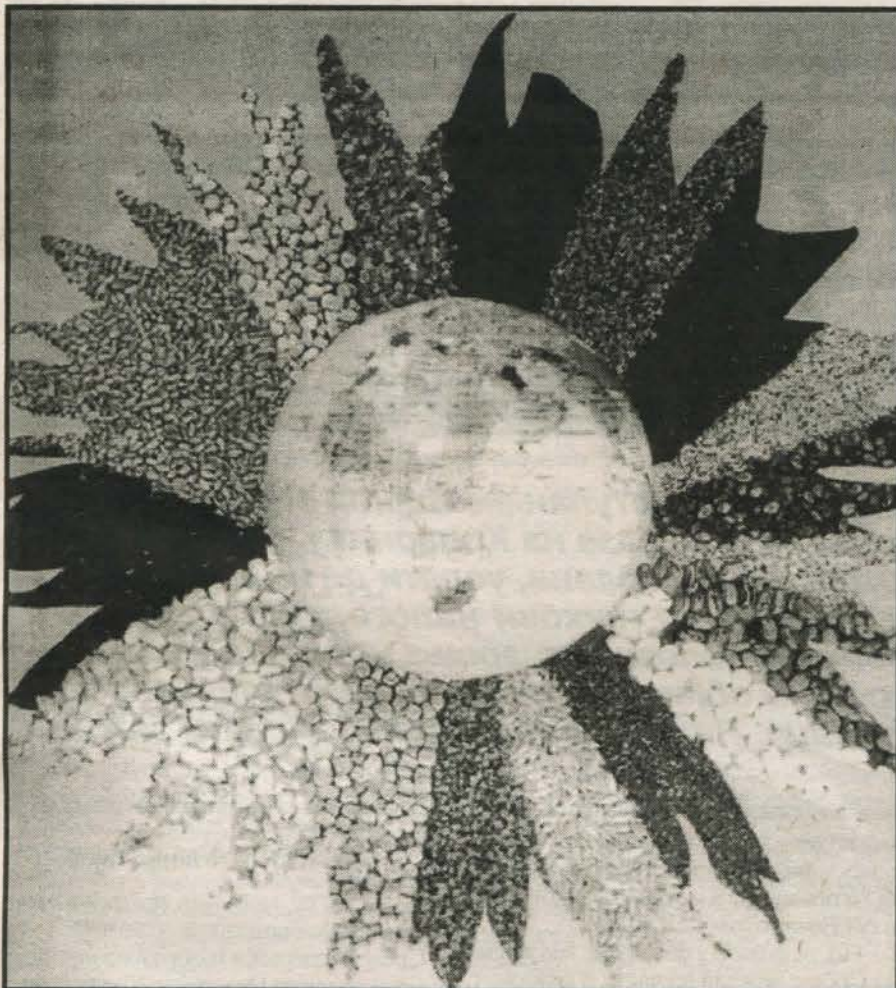
Кад је објављена вест, да је соја луда, већ је контингент раскрчмљен и прет-

ворен у сточну храну, а та таква храна већ дистрибуирана продавницама и фармама. Прича се да је највећу количину купио, прерадио у сточно брашно и продао, један од премијерових кумова, који готово да држи монопол у производњи и пласману сточне хране. Прича се да је тај исти кум, у знак захвалности и као гест ситне кумовске пажње, куму премијеру направио и две куће.

Једну у Бановцима, за одмор од државничких послова и другу на Сењаку, да човек свије породично гнездо и збрине под кров породицу. Те приче међутим, за овај текст и нису важне. Важно је било да се ова донација што пре претвори у готов новац, у „звечећу монету“ како то економисти кажу. И претворена је. Наравно, пре објављивања вести о њеној неисправности.

Сад шта је ту је. Товљеници (јунад, свиње и пилићи) појели соју, ми појели товљенике, па шта нам бог да. Уосталом, ни то кравље лудило, како зову ову болест, не манифестује се одмах. Први симптоми се код људи јављају тек након пет-шест година. Ко дотле полуди, сигурно није од соје. А и шта ће нам памет, кад имамо овакву власт. Ове владаре, њихове бајке и успаванке и њихове потезе у привреди и политици само људи можемо равнодушно поднети.

Да полуди и онај ко до сад није

Овде би сигурно био крај приче о увозу, односно о пријему ове донације, да, док чекамо реакције од лудог меса животиња, које су јеле луду соју, коју су нам поклонили Американци а ови продали за дебеле паре, да није ових дана објављена вест да нам је стигла и друга половина „донације“. Других двадесет пет хиљада тона. Из овог податка се јасно види систематичност новог светског поретка.

Ништа се брате не препушта случају. С обзиром да смо ми сиромашан народ (осиромашили претходних десет година због санкција, експлоатације ратова, бомбардовања), постојала је могућност да неко и није могао купити и јести месо ових товљеника, па самим тим

остати при здравој памети, ова друга половина донације ће завршити посао, који, евентуално, првом траншом није завршен. После овог, другог третмана, сигурно у Србији неће бити оних, који нису бар пробали месо. Након овог увоза ће, и буквално, бити потврђена она реченица покојног професора Рашковића да су Срби луд народ.

Сада ће се спонтано појавити „стручњаци“ досовске олигахије који ће нам поново продавати рогове за свеће, како је соја безопасна и како они својим ауторитетом стоје иза исправности сваког зрна. Извесни Предраг Сладојевић, који се ни крив ни дужан нашао у Савезном министарству за економске односе са иностранством, задужен иначе за реализацију ове донације, држи нам у Политици предавање да постоје две, односно више врста генетске манипула-

ције сојом, и да само једна, „старлинк“ модификација није дозвољена за исхрану, а да се овде ради о „руандапреди“ модификацији и да је она одобрена за употребу у Европској унији још 1996 године.

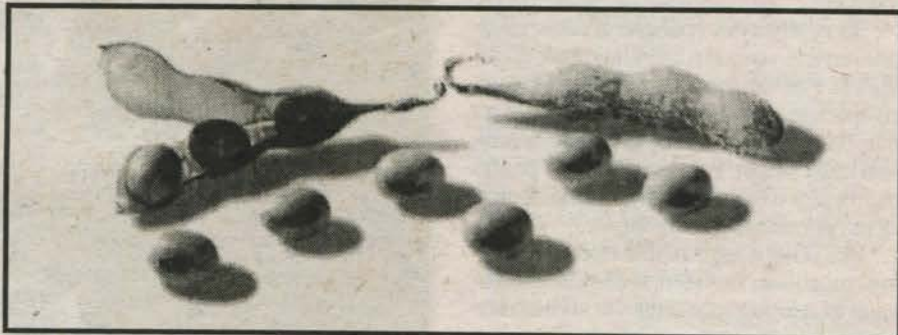
Алал вера стручњаке Сладојевићу. Па чије краве полудеше пре пар година, ако нису из Европске уније. И како ће се доказати да ово није „она“ опасна соја, коју чак и ти ваши из Европе забрањују. Једино да опет верујемо на реч. Ми теби а ти њима, па шта нам бог да.

Нећете се ваљда ви, докторанти и магистранти Сорошовог универзитета, освртати на ситнице, каква је реџимо, „Закон о генетски модификованим организмима и производима од ових организама“ који је, узгред речено, на снази код нас, јер нисте успели да га промените, а који недвосмислено забрањује гајење и употребу оваквих организама. Нећете се држати закона као „пијан плота“. Ни покојни Тито их се није држао, па шта му је фалило. Владао, баш као да је то његова очевина. Судећи по потезима које повлаче, и ови твоји тако владају. Мало кости међу грађане, мало интрига, мало донација, мало плашења широких народних маса, и дуговечна владавина загарантована. Уосталом, закони су ту да се крше. Наравно, од власти, јер кад народ крши законе, онда је то криминал. Кад то ради власт, онда је то способност да се, у датим околностима воде државни послови.

Грађанима остаје само да виде чији ће кум бити главни купац сојине сачме из ове друге транше, па да на основу тога закључе ко ће од врлих функционера ДОС-а решити своје стамбено питање, ко ће „обезбедити средства“ за куповину нових ципова и коме ће, евентуално, бити поклоњени нови тркаћи коњи. Као што беше ономад, код прве транше.

И куда су отишле паре из првог увоза, јер, луду соју су вама поклонили. Ви нисте били толико људи да је поклоните произвођачима. Ипак се ту ради о педесет милиона долара, зар не. А на наједној новчаници неће писати колико је људи оболело од крављег лудила, колико је стоке уништено, колико фарми или сељака узгајивача завијено у црно, да би ова новчаница дошла у ваше руке.

Момир Марковић

**Досманлијска власт касарнама, аеродромима и радарским станицама
враћа дуг Западу за њихово вишегодишње издржавање**

ДРЖАВА И ВОЈСКА НА ТЕЛАЛНИЦИ

Да ли ће сегадински абоненти, уступањем војног аеродрома код Сјенице, радарског система и војне базе на Копаонику, и низом логистичких објеката на Пештерској висоравни, успети да намире сва финансијска и друга средства, која су њихови налогодавци (пре свега САД) за све ове године њиховог опозиционарења уложили у њих. Хоћемо ли морати, уколико овим објектима не покријемо "уложено", да им дамо и Батајницу, Лађевце, Нишки аеродром и Бог свети зна шта још

Трговина, размена робе за новац, робе за робу, давање робе на почек и из најмљивање материјалних добара међу људима постојали су много пре него што су појмови маркет, маркетинг, берза, каталожска продаја, шопинг, секонд хенд, маркет-менаџер и слични ушли у употребу у Србији. Некада су уместо маркета били дућани, уместо берзе, вашари, уместо шопинга, куповина, уместо маркет менаџера матрапази и телали, и уместо секонд хенда, телалнице.

Телалница је било продавала половна роба, баш као и у данашњим секонд хендовима, коју су рекламирали телали (посебно обучени људи) који су гласно извикивали квалитет и вредност робе која се продаје. Уз обавезно ценкање, погађање и наздрављање, роба је мењала власника, без права на рекламацију и гарантне рокове.

Управо, некако у то време, у Србији се формирала и развијала „стајаћа војска“, дакле војска којој је занат и једини посао била одбрана државе, њене територије и граница, њене заставе, као неприкосновеног симбола и њених грађана.

За ту војску су грађене зграде, касарне, штале, магазе и сл., у чије двориште нису могли чак ни цивили, грађани те исте државе, да завире, а о странцима да и не говоримо. Увођење било ког цивилног лица у круг касарни, било је равно светојеру и скрнављењу, а изгредници су ригорозно кажњавани.

Без обзира што неких посебних војних тајни није ни било, није се дозвољавало да непријатељи виде ни колико ко-

ња, колико војника, колико оружја, колико зоби и провијанта војска има, јер се на основу тога могла утврдити снага и борбена готовост војске.

Но, то је било у оно време кад је влада Србије држала до части и државног суверенитета, до слободе и поштења, до достојанства и угледа државе. Тада су Србијом владали неки други Срби, којима су слобода, неприкосновеност кућног и државног прага и суверенитет државе били преци од живота, а лична част и образ светиња, која се брани до смрти.

Пошто кило војне тајне

Данас су, међутим, друга времена. Данас државне дизгине држе неки други Срби. Модернији и образованији. Још мало па чисти Еуропејци. Школовани и васпитавани у духу демократије, толеранције и економије. Западне, наравно. Друга времена, други и обичаји. Пошто су дебело помогнути са Запада, дојахали у ову, патријархалну Србију, почели су да у њу уносе еуропејски тренд и адете. Адете, које су усавршавали више

година na, за ту прилику посебно отвореном, Сорошовом универзитету у Мађарској.

Демократска елита, или на српском језику булумента, која је усавршавала ово еуропејство је сваког месеца на благајни тог истог универзитета примала коверте, запечаћене наравно, у којима су се налазиле донације, у облику марки и долара, да се „студенти“ не злоупате, размишљајући о тривијалним стварима као што су трошкови живота, потрошачка корпа или дажбине за комуналије, гардеробу или кола и бензин, рецимо.

Њихово је било да усаврше „демократију“, начин вођења предизборних кампања, начин употребе булдожера и других погодних средстава у спровођењу револуције и преузимању власти и сличне финесе, без којих би, признаћете, ова наша политичка сцена била много сиромашнија и неинтересантнија. Пошто су „науку“ апсолвирали, дошло је време и за „практичну примену“ наученог.

Петог октобра су, уз обилату помоћ „професора“ и ментора, показали да су градиво апсолутно савладали и врло успешно применили у Србији. На научним основама, такорећи. За сваки потез се претходно уради сценарио, који се затим носи у Европску заједницу или директно у Сједињене Америчке Државе, па тек кад га прегледају, исправе и одобре „супервизори“, приступа се примени и реализацији.

Најновији сценарио који се реализује у Србији изгледа овако: прво нека од „ослобођених“ новинских агенција, у овом случају Бета, пусти вест да је постигнут договор да се НАТО-у уступе на коришћење неки војни објекти. Већ сутрадан се у „новој“ информацији каже и који су то објекти. У овом случају то су база, Бондстил на Косову и база код Косовске Витине, које су Американци већ изградиле, не питајући и не тражећи одобрење од државе на чијој територији граде. Или су, можда, већ добили све потребне дозволе и сагласности. Биће да је сегединска група, коју овде понеки још увек зову Влада Србије, унапред припремила и доставила све папире. Тек на крају „информације“, спи-

сак се допуњује радарском базом на Копаонику, војним аеродромом код Сјенице, свим војним објектима на Пештерској висоравни и још понеким интересантним објектима које Војска Југославије поседује, а могу бити интересантни НАТО-у.

Да се не би Србима дигла коса на глави од језе, кад схвате колико је дубоко у издају државе и продају, растакање и демонтажу наших одбрамбених потенцијала загазила издајничка досовска камарила, већ сутрадан све то демантују управо они који су преговоре обављали, дакле Свилановић, Човић и генерал Крстић.

Одело не чини човека

И да овде одмах разјаснимо место и улогу, лик и дело генерала Крстића. То је онај исти генерал, кога је Човић тако здушно предлагао за начелника генералштаба, одмах по предаји Бујановца, Прешева и Медвеђе „мултиетничкој“ (читај шиптарској) полицији. То је онај исти генерал, који је пристао да, готово ненаоружану војску, нашу децу, наше синове, уведе у тзв. „заштићене зоне“, и да их доведе на нишан балисти-ма.

То је онај исти генерал, који је потписао Неши Човићу папир да ће војска изаћи чим се „бали комбтар“, односно „мултиетничка“ полиција распореди и почне да „делује“. А да је већ почела да „делује“, види се по томе да је, пре неки дан поклонила јарбол на коме је била застава Републике Србије. Пошто се тако „доказао“, сад га Небојша и остали водају и приказују, као мечку по белом свету. Оним служи као доказ да у српској војсци има и генерала који нису попут Лазаревића, Павковића и других, ратоборни и спремни да бране државу. Овај је „кооперативан“, спреман да уступа, продаје и предаје, а вероватно ће пронаћи барем још једног таквог у полицији, па да постава буде комплетна.

Читаоци се сећају каква је свађа испала кад је ономад Небојша Човић изашао са предлогом да Крстића поставе на место начелника, а Влада предлог одбила.

Одело ипак не чини човека. Но, да се вратимо теми. Већ сутрадан, после „демантија гласина“, неки други „ослобођени“ медиј, рецимо „Глас јавности“ ће, читавом серијом натписа, почети процес „омекшавања терена“, односно објашњавања неуком српском народу, како то и није тако лоша идеја, како можемо имати огромне користи од тих војних база, како ћемо огромна средства добити за то мало територије и објекта, како нисмо до сада те објекте, нешто посебно ни користили и тако даље. Цедиће и гњечити мождане вијуге српског народа, све док не помисле да је народ спреман да прогута и ову подвалу. Тек тада ће се појавити „главни“ играчи, Ђинђић, Коштуница и још неко из булументе и помпезно потписати „споразум“.

Наравно, пре тога, као прилог кампањи, своја мишљења ће давати и „стручњаци“ за геополитику попут Јозефа Касе, извесног Граовца (Миловог саветника) и све тако звучна имена. Посебна серија чланака биће посвећена томе да они који такве базе имају на својим територијама, згрћу читава богатства. Како привреда тог региона нагло оживи, јер забога, ту ће радити амерички војници који су велике трошеције и конзументи.

Пробрана клијентела, што би се рекло. А пошто су познати љубитељи уметности, ту ће оживети и сви занати. Укључујући и најстарији. Наравно, неће писати о оним силовањима Јапанки од стране тих војника на Окинави и томе слично. Неће писати да ће нас већ први такав уговор одвести директно у ропство и отворити капију кроз коју су некад прошле Инке, Маје, Вејани и њима слични народи. Оног тренутка кад први војник ступи у неку од тих база, губимо, не само могућност одбране земље, већ и смисао постојања и војске и државе, суверенитета и имена, културе и вере, традиције и образа, свега што су преци вековима стварали и главама бранили.

Просто се човек запита, да ли је могуће да је петоктобарска непогода избацила на површину и на кормило довела овакав шљам и олош, овакве моралне и карактерне наказе и овакве бескичмене креатуре, које седе, не само на троновима и фотелјама владарским већ и на образу свих нас и свих наших бивших и будућих.

Свих који су Србију градили, који су Србију бранили, и који су значили оно што је Србија била, што јесте и што би морала бити. Данас нам на орловом гнезду седе кокошке. И кокодачу да их цео свет чује. Пробудимо се из летаргије, да нам летаргија не пређе у кому. Са смртним завршетком.

Момир Марковић

ДО РУДЕ БОРА И БОМБАМА, АКО ТРЕБА

Да ли су руде, минерали, сировине и геостратешки положај Србије једини стварни разлози напада и бесомучног НАТО бомбардовања Србије

Схватајући свет као глобално село, или тачније речено као своју прђију и своје двориште, велике силе су себи дале за право да изигравају светског жандара и да чак и у најзабаченијим крајевима уводе ред, све „чувајући“ стабилност у регионима и будно мотрећи на поштовање људских права.

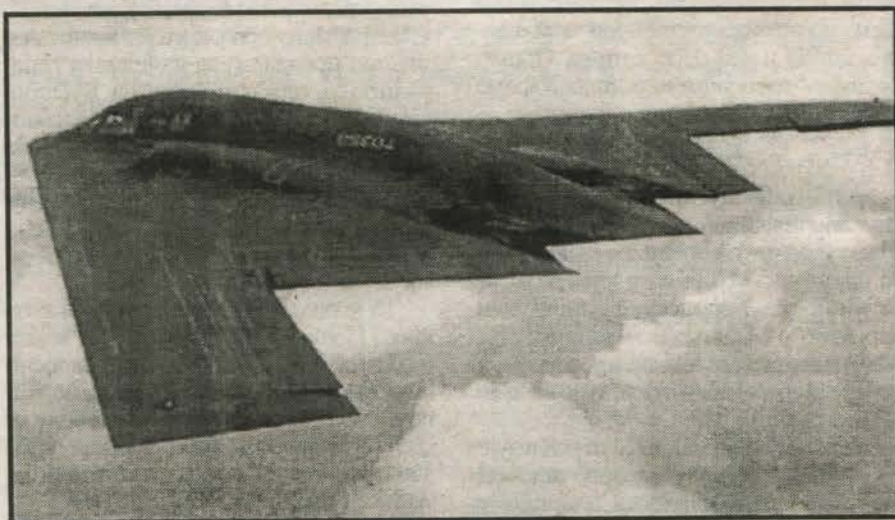
Људска права, дакле и право једнакости (наравно по њиховим аршинима), за све становнике ове планете као цивилизацијска тековина савременог света морају бити очувана по сваку цену. Чак и по цену борбене интервенције од стране чувара реда и закона. Због тога је, тзв. међународна заједница, што ће рећи Сједињене Америчке Државе, Енглеска, Француска, Немачка и још понека од неког моћних колонијалних сила, спремна и на најбруталније потезе.

Сву ту и такву њихову спремност и свирепост смо, на несрећу, и ми осетили и осећали читавих седамдесет и осам дана. Поручени мостови, порушене фабрике, побијени цивили, уранијумом загађено земљиште и многе друге видљиве и невидљиве последице остаће нам као трајна оставштина ових душебрижника.

Кад се, међутим, са ове и њој сличних интервенција широм света скине та „хуманистичка“ љуштурa, кад се уклоне наслаге о тзв. угрожености права, а кад се елиминишу квази-разлози, које, узгред речено, данашња владајућа номенклатура у Србији на сва уста понавља где год стигне, на површину избијају прави разлози ратне интервенције западних сила. Балкан, поготову његов средишњи део, на коме се налази и наша држава, одувек је био у жижи интересовања великих сила.

Стварни разлози бомбардовања Србије

Разлога за овакве аспирације има више. Пре свега, али не и најважнији разлог, јесте геостратешки положај који

Србија заузима. Сви путеви са истока на запад и обрнуто управо воде преко ове територије. Господарити овим простором значи држати кључеве и од источне и од западне капије. А онај ко држи кључеве је у ситуацији да пролаз и наплаћује. И што би Запад плаћао било шта и било коме, кад може, једноставно, као што је са нама урадио, да прогласи да су људска права неке популације на неком простору угрожена, па да војном интервенцијом себи обезбеди и пролаз и турско над тим „незрелим“ и „дивилзацијски и културно“ недораслим народима.

У својству татора се на тим просторима обично остаје више деценија, јер се нормe и правила „западног“ начина мишљења и понашања обично дуго, систематски и темељно „утерују“ у главу локалном становништву.

Поред овог, за ове просторе је битан и један много интересантнији разлог. Наравно, њима интересантнији и важнији. Толико важнији, да су морали прекршити и повељу Уједињених нација и све нормe и правила да би ове просторе запосели. Реч је о рудном богатству и сировинама, њима толико потребним, а којима ова земља обилује.

Бакар, цинк, олово, енергетски и други ресурси су главни разлози за њихову интервенцију. Да ми у ствари и нисмо свесни чиме све располажемо, шта је то што нам је природа подарила или спремна да подари, а због чега западним газдама при самој помисли полази вода на уста, показује само један од примера.

Негде у доба најжешћег бомбардовања Баљевац на Ибру, градић кога једва има на географским картама света, посећује Ван ден Брук, човек чију смо доброту и душебрижје за српство већ осетили током претходних година. Овога пута није, додуше, дошао као помирител „завађених балканских племена“ и као политичар. Овога пута је дошао као послован човек, као представник једне холандске фирме да се интересује за руду бор, које овде има, како су последња истраживања показала, у количинама од више милиона тона. И то у само два истражена налазишта, Побрђе и Пискања. Колико ове руде стварно има, Бог свети зна, а само ово што је истражено омогућава експлоатацију од неколико десетина година.

Убрзо после њега, овај градић посећују и представници америчке компаније

„ИМЦ хемикалс“ из Калифорније, која је једна од три највеће компаније у свету у области експлоатације и прераде руде бора. За ову руду су интересоване исказали и Канађани и многи други. Да би и лаику било јасно о каквом се богатству овде ради, треба рећи да се прерађевине ове руде користе у производњи више од стотину, за живот неопходних артикала (сапун, стакло, керамика, кожа и многим другим).

А да би ствар била још јаснија, једино налазиште ове руде у Европи је управо ово у Баљевцу на Ибру. У свету се ова руда налази још у Турској и Америци и те две земље држе светски монопол, тачније Америка држи 90% светске производње и продаје целе палете производа од ове руде. Само привреда Србије троши негде око 12.000 тона увозних прерађевина бора.

Најјефтиније је отети

Докопати се ове, и наравно свих других, атрактивних и мање атрактивних сировина и производа са простора Србије, и то бадава или уз надокнаду коју ће они одредити, главни је и једини разлог војне интервенције. Шиптари и њихова права, као и остали разлози, које су измислили, последња су им брига и последња рупа на свирали. Њихове фабрике траже нове сировине, њихови производи нова тржишта и нове депоније за одлагање радиоактивног ђубрета, њихове нације нови „животни“ простор.

Њихове идеологије и политичке номенклатуре траже нове колоније. И налазе их, ако другачије не може и по цену ратова. Малих, локалних, врло крвавих и територијално ограничених, јер се сада за колоније не воде светски ратови. Уз обилну подршку локалних властодержаца, старих ако може, или новодоведених ако мора, углавном успевају да „тензије“ смире и територију запоседну

за неколико дана. Панама, Гватемала, па и део Ирака, типичан су пример њихове стратегије. Конфликти „ниског интензитета“, како се то разарање земаља и осиромашење народа у њиховој доктрини зове, свуда је до сада давало резултате. Непосредно после тога на сцену ступају разни Ван ден Брукови и многи други емисари и уз мало пара подељених локалним врачевима, успевају да то, по шта су дошли и добију.

Једино смо им ми побркали рачуне и отегли акцију на читава два и по месеца. Због тога су емисари и кренули пре краја бомбардовања. Кренули да заузму што боље стартне позиције, баш као код освајања „Дивљег запада“, јер је и међу колонизаторима невиђена и невиђено крвава конкуренција. И овим су показали свој каубојско-револверашки ниво свести. Баук неоколонијализма поново јаше светом, у свом најогољенијем облику. Видљив голим оком, или, што би реко Божа Дерикожа, један од директно задужених за урнисање српске

привреде и крчмљење српских потенцијала, „транспарентан“.

Е, управо у циљу те „транспарентности“, грађанима Србије су и бацали онолику прашину у очи током септембарске и децембарске кампање. Србија јесте за приватизацију привреде. Србија јесте за прилив страног капитала. Србија јесте за увођење нових технологија, за сарадњу са светом, за отварање нових фабрика, нових рудника, нових радних места. Али и овима овде и онима тамо мора бити јасно да Србија није на распродаји, да Србија не може бити поклањана за бакшиш који они добијају, и да Србија коначно тражи у свету партнере а не газде.

Тапију над Србијом нико нема и не може је имати. Поготову не тренутне политичке номенклатуре. Овакву смо је наследили од предака, и овакву је морамо оставити потомцима. Чисту, равноправну и слободну.

Момир Марковић

**Како је премијер Србије отворио пут за улазак
Америчке обавештајне службе у српски информациони систем**

БИЛ ГЕЈТС У БИНЂИЋЕВИМ РАЉАМА

Приликом посете Сједињеним Америчким Државама, премијер Србије разговарао са Стивом Балмером и Билом Гејтсом и утаничи сарадњу Мајкрософта са нашом земљом и улазак ове куће у информациони систем Србије

Вест да је премијер српске Владе постигао на преговорима у Редмонду изузетно повољне резултате и да ће највећа корпорација из области софтверске технологије и донацијама и технологијом и „платећу“ већ у септембру доћи у Југославију, никога није могла оставити равнодушним. Сва „ослобођена“ средства јавног информисања су, као ударну вест, ову информацију пренела.

Наравно, као шлаг на торту дошла је „лична карта Била Гејтса и компаније Мајкрософт. Лепо су написали да је Бил Гејтс чудо од детета, да је, попут Тесле, понудио компанији ИБМ свој програм, чувени ДОС, и да је, пошто су га примили са неверицом, предложио да му се за уградњу програма у рачунаре, за сваки рачунар плати по један долар.

Тако су се, кажу новине, врло брзо на његов рачун слили милиони долара. И ту се одмах каже да није завршио факултет, јер му није ни требао. Затим иде слаткоречива прича о његовом баснословном богатству и оствареном „Америчком сну“, као и о томе да су он и жена му, велики донатори широм света и да паре нису дали само онима који им нису тражили.

И о хобијима овог човека се говори. О бриду, голфу и тако даље. Права шећерлема за нас гладне, измучене санкцијама, бомбардовањем, несташицама и спротињом. И где га нико пре премијера не пита да дође овде и донесе нам благостање, него смо се до сада мучили и злопанили. Једино је вистрени Ђинђић успео да са њим успостави контакт и договори тај, за нас благодатан посао. Додуше, не сам већ уз помоћ свог лобисте Џима Дентона (кога узред речено, плаћа педесет милиона долара годишње од државних пара).

Срби су и за постојање овог лобисте Дентона сазнали случајно. Омакло се пре неки дан једном од „ослобођених”

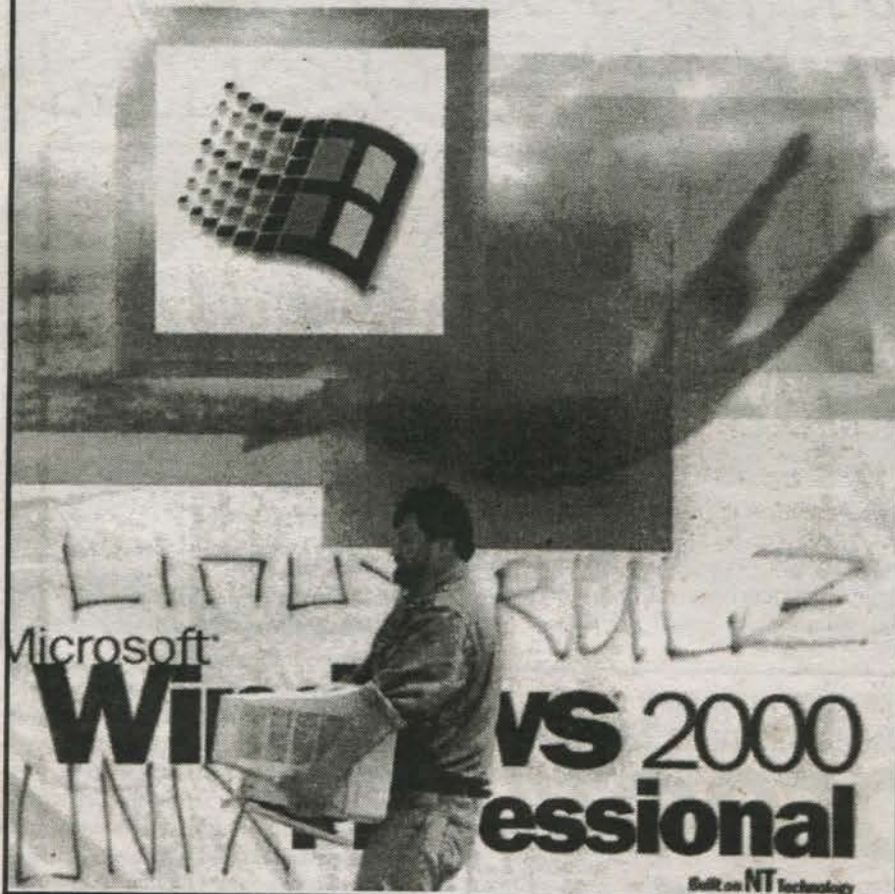
медија па објавио. Да није ове случајности ми не би ни знали на шта се све расипају народне паре. Помислите шта би се могло решити са тих „тричавих” педесет милиона.

Колико је то пензија, колико резервних делова за електропривреду, рецимо. Колико решених стамбених проблема или колико нових радних места за младе таленте. Или колико тона намирница за избеглице и народне кухиње, које постају перспектива многим из Србије. И на крају овог набрајања, колико се од тих педесет милиона долара враћа Ђинђићу као провизија, јер данас и мала деца знају да се сваки посао на Западу уговара са најмање 5 одсто провизије.

Но, оставимо за тренутак ове рачунице и трансакције, које су мучиле Зо-

Microsoft

рана „национале“ и вратимо се вести о огромним парама које ће овако доћи у Србију. Заборавимо и сва она обећања о далеко већим свотама из предизборне кампање (радило се о милијардама долара) и размислимо какве је реакције изазвала вест код грађана Србије.

Они мало, или мало више наивни су се радовали, јер ето страни капитал коначно долази у земљу, па ако се одлучио Бил Гејтс, одлучиће се и остали. И то врло брзо. Тако ће коначно и за нашу земљу почети „бољи дани“.

Оним другим, који познају бар мало систем рада и историјат ове, како кажу, најбогатије компаније, од ове „понуде и уговореног посла“, диже се коса на глави. Не због тога што су против напретка земље и увођења нових технологија, већ једноставно због тога што сада премијер и јавно отвара врата за комплетну контролу наше земље од стране Централне обавештајне агенције и на „тацни“ предаје Србију америчкој администрацији. Како, питаћете се. Врло једноставно. Нити је Бил Гејтс тај, којим га овде код нас представљају, нити је Мајкрософт његова компанија, иако се води на његово име, нити су било којој земљи у коју је ушао, напрасно процвета-

ле руже и разлило се благостање. Нити је толики донатор и добричина. Једноставно и он и „његова“ компанија су само још један облик огромне преваре и подјармљивања.

Да се разумемо, Бил Гејтс постоји, постоји и компанија, и он се шепури са својим милионима, авионима, јахтама и свим осталим. Потписује он ту и тамо и чекове са донацијама. Једино што то не ради у своје име и за свој њеф. Једино што он није стварни газда. Прави и једини газда је ЦИА. По њеном налогу се наречени Бил и вози јахтама и састаје са свим Ђинђићима широм света, који овој шпијунској организацији дођу на преговоре.

Програм Виндоуз је уграђен у многе компјутере, али праву улогу су прво провалили Руси, кад су купили ове програме за руске оружане снаге. Програм има тзв. „задње улазе“, помоћу којих се без знања и сагласности власника компјутера може контролисати сваки компјутер преко интернета, а све што се на њему ради постаје доступно Централној обавештајној агенцији, односно америчкој администрацији. Тако ће Србија постасти отворена књига, без икаквих тајни и бити испоручена „на таниру“. Зоран Би-

нђић то наравно не каже. Не кажу то ни „ослобођени медији“. Он и они говоре о подударности визија Мајкрософта и Србије. Они су, каже премијер, имали визију да постану то што су постали, а ми имамо визију да постанемо водећа земља у региону у области информатичких технологија. Мајкрософтова добит ће код нас бити, каже опет премијер, равна нули, али на нама је да их наговоримо да пристану да дођу и донесу технологију.

Другим речима, премијер је одлучио да их преваримо и довучемо их овде, да их искажишаримо и да, док они схвате да им је Зоки ударио чарламу, ушћаримо што више. То је наравно верзија за оне прве Србе, оне наивне, са почетка текста. Они се сигурно неће питати, како је могуће да тако наивни стекну толико богатство.

Да згнру толике паре. Они ће поверовати свом премијеру, као што су му и досад веровали. Повероваће и у премијерову тврдњу да „затворени код“ и „задњи улаз“ у програм не представљају никакву опасност, јер ни Француска, ни Енглеска, ни Јапан се не плаше па, ето претерано је да се ми плашимо. Они други, међу које спада и ваш новинар ће се запитати: шта то Мајкрософт добија ако ништа не добија. Шта је то што га тера да улаже код нас. Биће да има неке користи. Биће да је добио задатак да се овде инсталира са што мање контроле.

Кад се ово изанализира, у склопу свих догађања на простору Србије, кад се сабере са захтевом за закуп војних база на Косаонику, Сјеничкој висоравни и других, које им већ нуди ДОС, кад се има у виду и тенденција тоталне распродаје државе, која је у току, биће да се иза брда нешто големо ваља. Ако се томе дода и склоност премијерова за трговином и продајом свега и свачега, а поготову свих (што је јавно демонстрирао продајом Слободана), ствари се постављају на своје место. При анализи се, само по себи, намеће питање, које су релације немачке обавештајне службе БНД и америчке ЦИА.

Изгледа да је Жирес ушао у неке многе велике послове. Глобалне, што би се рекло. Постигао је светски ниво и сврстао се раме уз раме са Џемсом Бондом (додуше без оних силних лепотица, јер му не дозвољава Ружица), и осталим посленицима тог заната.

Уосталом, ни ту нема ничег чудног, јер је уз помоћ баш ових „хуманитарних“ организација и дошао ту где се сад налази. А налази се ту да би „завршио посао“, овај и овом сличне, па ће и он, као оно пре неку годину Месић или недавно Ђукановић, моћи да газдама поднесе рапорт: „Посао сам завршио, Србије више нема“.

Момир Марковић

КОРИСНИЦИ РАЧУНАРА СУ ОБРАЛИ БОСТАН

Шта се заиста крије иза Ђинђићеве посете најбогатијем човеку на свету, Вилијаму Гејтсу и његовој фирми Мајкрософт? Да ли је ово наговештај да ће рачунар убудуће бити ствар престижа за оног ко га користи, или ће Србија, коначно, кренути у модерне светске токове?

Када су водили своју предизборну кампању, ДОС-овци су су нас стално уверавали да ће уз помоћ њихових веза у свету Србија ући у модерне светске токове. Народ као народ, у том мо-

менту-жељан промена и бољег живота, упецао се на ДОС-овски мамац, и на несрећу Србије дао поверење онима који су га тада јавно лагали. Како лагали, запитаће се неко? Па лепо. Ево у

првој реченици овог текста, у којој се каже да су обећавали да ће Србија ући модерне светске токове, види се да су слагали. Србија је данас на нивоу средњовековних феудалних држава, потпуно одсечена од модерних светских токова, са животним стандардом становништва који ће се ускоро изједначити са албанским. Можда ће неко рећи да претеријемо, али када одете на пијаци или у продавницу све ће вам бити јасно. У продавнице техничке робе ретко ко данас залута. Ко ће и да иде тамо када нема пара ни за хлеб? Е тако нас је ДОС вратио у модерне светске токове. Пуном паром у луде шездесете, или можда и у неки ранији период.

Елем, уместо да се Србија модернизује, јер дошла је зар не „демократски оријентисана и европски опредељена власт“, чини нам се да ћемо тај период модерне Србије чекати још дуго, дуго времена. Посебно се то односи у сфери компјутерске технике и компјутерских програма. Зашто?

Добро је познато да готово сви корисници рачунара на подручју источне и југоисточне Европе, а богами и у Западној Европи, користе тзв. пиратске програме за своје рачунаре. Једноставно, они су јефтинији, а самим тим приступачнији становништву у земљама наведених подручја, и уз то не постоји никаква разлика у односу на оригинал програм. Међу свим тим земљама је и наша земља. Слободно можемо рећи да 99% корисника рачунара у нашој земљи користи пиратске програме за

Постигнут договор најбогатијег човека у свету Била Гејтса и српског премијера Зорана Ђинђића

„МАЈКРОСОФТ“ ДОЛАЗИ У СРБИЈУ

Водећа компанија рачунарске технологије учествоваће у електронизацији републичке управе и два нова пројекта

Зоран Ђинђић

БЕОГРАД (Бета) - Америчка компанија „Мајкрософт“ у којој ради према отвореној канцеларији у Београду, а учествоваће и у развоју информационе технике и електронизацији државне управе у Србији, договорили су се рано јутрос по југословенском времену у САД представници „Мајкрософта“ и Владе Србије. У телефонском разговору за агенцију Бета, секретар Агенције за развој информатике и

Интернета Владе Србије Бранислав Анђелић рекао је да је у сусретима договорено да „Мајкрософт“ подржи најмање два пројекта модернизације и електронизације државне управе у Србији. Председник Владе Србије Зоран Ђинђић и Анђелић јуче су у седишту компаније „Мајкрософт“ у Редмонду разговарали с председником „Мајкрософта“ Стивеном Белмором и оснивачем компаније Билом Гејтсом. Договорено је да „Мајкрософт“ у наредној преме отвори канцеларију у Србији, која ће помоћи развоју информационе технологије у СРЈ, прављењу различитих пројеката, и оспособљавању домаћих фирми да раде на мајкрософт платформи, рекао је Анђелић. Он је прецизирао да би канцеларија требало да буде отворена између октобра и јануара наредне године.

„Мајкрософт“ нема обичај да отвара канцеларије у земљама као што је СРЈ док не претходно не оствари приход од тридесет милиона долара. Дакле, ми бисмо били прва земља, ре-

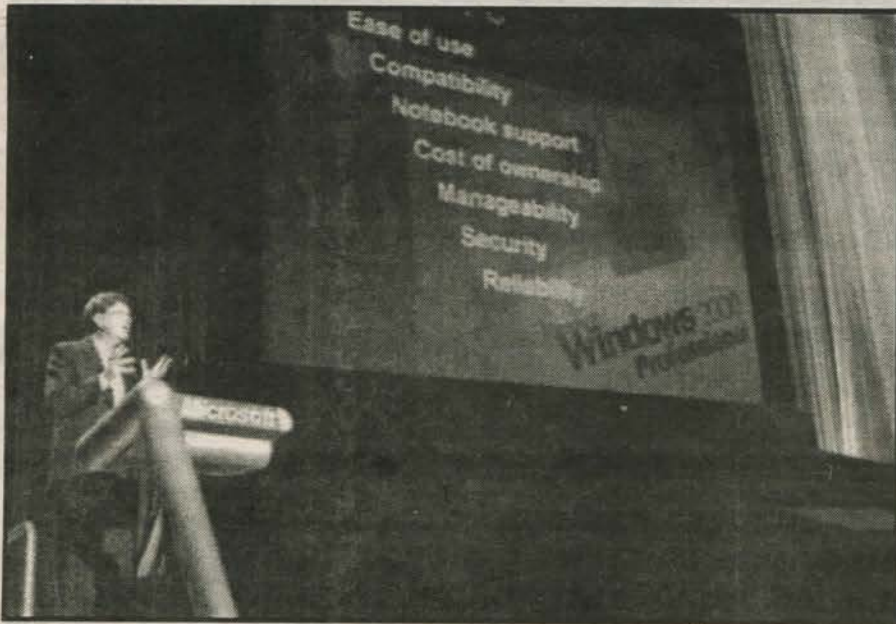

Бил Гејтс

као је Анђелић. Анђелић је рекао да је у разговору договорено и да америчка компанија помогне образовним институцијама у Србији тако што ће бесплатно поделити софтвере.

Анђелић је додао и да је оснивач и власник компаније Бил Гејтс показао велико разумевање за проблеме Србије и да је пружио пуно подршку у развојним пројектима. Премијер Србије поклонио је Гејтсу фијансу ракије.

своје рачунаре. Такође све институције, установе, службе... у СРЈ своје рачунарске системе базирају на пиратским програмима. Многи људи живе од продаје таквих програма и уз помоћ тога преживљавају. Продаја пирата многи ма је извор прихода. Али докле ће то потрајати?

Актуелни републички премијер Зоран Ђинђић недавно је ишао у посету фирми Мајкрософт, највећем монополисти у производњи софтвера за рачунаре, на чијем челу је Вилијам Гејтс, за кога се каже да је најбогатији човек на свету. Заиста, ако се не уђе у дубину те посете, она би се могла окарактерисати као видан напредак повратка Србије у светске токове. Али, да ли је баш тако? Наш народ каже „није злато све што сија“, па очигледно ни ова Ђинђићева посета Мајкрософту, и поред својих, слободно можемо рећи, позитивних страна, не доноси много тога доброг за нашу земљу. Након сусрета са Гејтсом, Ђинђић је изјавио како ће Мајкрософт отворити канцеларију у Србији и како ће се ускоро на нашем тржишту моћи купити само оригинални програми Мајкрософта. На први поглед чини вам се да је то одлична ствар. Међутим, ако мало анализирамо шта значи отварање канцеларије Мајкрософта и шта значи да ће се ускоро моћи куповати само оригинални програми те фирме, видећемо да ту има озбиљних проблема за нашу земљу.

Несумњиво је да наша земља мора остварити добре контакте са овом фирмом. То нико не жели да спори. Али, зашто нам Ђинђић није објаснио ко ће да плати отварање те канцеларије коју Мајкрософт намерава да отвори у Србији? Таква канцеларија кошта приличну своту новца, а нигде нам није речено да ће Мајкрософт уложити у

њено отварање. Ђинђић нам је само обећао некакву помоћ од Мајкрософта у вредности од тричавих 10 милиона долара, које не могу Бог зна како помоћи нашу земљу. Очигледно је да ће мо морати ми у Србији да изврнемо наше џепове и да платимо Вилијаму Гејтсу отварање канцеларије.

Са друге стране, уз помоћ нас Вилијам Гејтс ће се решити продаваца пиратских програма. По Ђинђићевом обећању, коришћење рачунара убудуће биће само ако имате оригиналан Мајкрософтов програм. Ти програми су језиво скупи и поставља се питање да ли ће наши грађани имати могућности да их себи приуште. Посебан проблем представљаће коришћење интернет услуга, које ће вам бити могуће једино ако поседујете оригиналан програм за логовање на интернет. Заиста постоји бојазан да многи корисници неће моћи да користе рачунаре, јер не-

ће имати финансијских средстава за то. Као што смо на почетку напоменули, пиратски програми се не разликују претерано од оригиналних. Разлика је само у цени. На пример, пиратски Виндоус кошта до 20 ДМ, али зато оригинални кошта око 100 ДМ.

Овим потезом, којим је Ђинђић намерио да уништи пирате, ствара се гомила проблема. Основни је тај да ће у Србији много мање људи користити рачунаре и да ће се, самим тим, Србија удаљити од модерних светских токова. Такође, велики број људи који је продавао пиратске програме биће прогањан и тиме ће остати без основних средстава за живот. У периоду када држава планира да отпусти велики број радника, и када су плате све безвредније, онемогућити некоме да покуша да заради за себе и своју породицу равно је лудилу. Ако се на све ово дода да је укинуто јефтино време на интернету, које је важило у ноћном периоду, и да се данас сат времена на интернету плаћа око 1,5 ДМ, онда заиста можемо закључити да је овој власти ипак више стало да Србију отера са писте светских трендова, а не да у њу уведе светске новине.

На крају, шта можемо да закључимо? Очигледно је Ђинђић човек који је склон монополима. Већ има монопол над нафтом и цигаретама, спрема се да уведе неке нове, али све је извесније да жели монопол и у компјутерској сфери у Србији. Нема сумње да је постигао договор са Гејтсом око увођења монопола над софтверима у Србији, и да ће се жестоко обрачунати са пиратима. Себи је сигурно обезбедио неку провизију коју ће стрпати у џеп, а Гејтс на нашем тржишту неће имати никакву конкуренцију, па макар она и у пиратима била.

Владимир Ђукановић

БОРСКИ РУДНИК У АГОНИЈИ

Просто је невероватно да привреда Србије, која је и у доба најжешћих санкција, кризе и у доба бомбардовања, радила, преживљавала и успевала да, како-тако, одржи себе и прехрани своје раднике и њихове породице, сада толико пропада и сурвава се да је једино решење масовно отпуштање радника и затварање фабричких капија. Да ли разлоге за овај колапс треба тражити само у привреди, само у неспособности људи, које су Јаничари ДОС-а довели на руководећа места, или у плановима Владе Србије да што више обезвреди и тада распрода српску привреду у бесцење. За дебеле провизије појединаца из власти, разуме се

Прву акцију „оживљавања привреде“ уз истовремено разрешавање нагомиланих социјалних проблема, коју Сегедински лоби спроводи у Крагујевцу, запослени у привреди Србије помно прате и са зебњом очекују исход. А први резултати су такви да се човеку дигне коса на глави. Уместо оживљавања привреде, једноставно се затварају читави погони и фабрике своде на занатска предузећа са неколико десетина или стотина запослених, тамо где су некад радиле десетине хиљада и прехранивали породице од плата које су ту зарађивали.

Немир и страх се увукао у сваку кућу. Кад ће егзекутори доћи и у њихову фабрику. На ком ће списку прочитати своје име. Више се, без подозрења, не разговара ни са првим комшијом. Наћи се на првом списку, списку за отпуштање, истовремено значи остати без икакве егзистенције, остати без социјалног, пензионог, инвалидског осигурања, значи бити буквално избачен на улицу, без игде ичега.

Досманлијска олигархија им је то на примеру Крагујевца и „Заставе“ „транспарентно“ показала. Од око четрдесет хиљада радника „Заставе“ на улици ће се наћи више од половине. Где ће ти људи, од чега ће живети, како плаћати комуналије, школарине, струју, шта ће породице јести, ове једноставно није брига.

Аргументи „кројача људских судбина“ из експертске владе, да је већина са села и да тамо има нешто земље, па да могу преживети, не стоји из неколико простих разлога. Прво, вратити се у опустело село, на подивљаљу и запарложеној земљу значи, поред огромног капитала за механизацију и оживљавање, и бар пет до десет година мукотрпног рада да се земља „упитоми“, да нови засади почну рађати да први плодови стигну за пијацу.

Наравно, о томе не могу размишљати они који су земљу видели једино у саксији и они који још увек мисле да крива даје млеко у тетрапаку. Само онај ко је одрастао на селу, уз земљу и од земље, зна колико кора има сељачки хлеб и како је тежак сваки динар који се од земље и на земљи заради. О томе не размишља чак ни ресорни министар, или не може, јер је пијан, или не може јер је у криволову, или пак не може јер се, мученик, не разуме.

Белосветски „експерти“, којима је забрањен улазак у сваку земљу у којој су се „стручно“ ангажовали, немају појма да су у Србији око фабрика ницала насеља и да су се градови формирали од чаршијица које су добијале налоге да, на свом подручју изграде фабрике. За фабрике су се везивале читаве породице и у истој фабрици су радиле и по три ге-

нерације из исте куће. Не знају они ни чињеницу да ни у једној фабрици нема вишка радника. Постоји само мањак посла и мањак тржишта да се произведено прода. Раднике то не би требало да брине. Ту бригу на себе преузима руководна гарнитура, од директора до председника владе.

Какво је стање по предузећима, најбоље илуструје пример Бора. У РТБ Бор је од „демократске“ поглаве, која је захватила земљу, до данас постављена већ трећа досовска руководећа гарнитура. Само на упознавање колектива, проблема који предузеће оптерећују, сагледавање пројеката и изналажење адекватних мера за санацију у предузећу оваквог типа и величине, директору и његовим сарадницима треба најмање пет-шест месеци. Не само овде, већ и у целокупној привреди су измењали по неколико гарнитура. Као да, извинете, мењају гаће. Кад их пре поставише, видеће да нису способни и променише их.

И док су се гарнитуре мењале, док су из разних досовских белосветских буцака извлачили „стручњаке“, које су након кратког времена мењали, лошијим и нестручнијим од претходних, РТБ Бор и све друге фабрике су пропадале. Без континуитета у раду, без сировина, енергије, репроматеријала, девиза за увоз резервних делова, стајала је производња,

престајао прилив каквог-таквог новца и све је одлазило у суноврат. Свих осамнаест предузећа који су у систему РТБ Бор, узајамно су везани „лупчаним врпцама“, свако од сваког зависи и престанак рада једног, значи престанак рада свих. И значи да нема егзистенције и хлеба за више од двадесет три хиљаде породица у Бору и околини. И за више од педесет хиљада породица, које посредно зависе од овог рудника.

Да радницима РТБ не би убацили коску, како су урадили са радницима „Заставе“, па да се свађају између себе ко би требало да остане на листи а ко да добије отказ, радници су одлучили да предухитре надлазећу „непогоду“ и да организују штрајк. Без синдикалаца, који су (како се видело на примеру „Заставе“) само продужена рука власти, већ онако спонтано. Радници не прихватају аргументе да је за све крива „бивша“ власт, јер ДОС влада већ годину дана.

Радници, такође, не прихватају процену врлог премијера да је Борски рудник болесник са 20% крви, те да је у октобру и новембру произведено само по 900 тона. Нећемо питати ко је од досовских крвопија исисао толику крв, јер је познато да је тај исти РТБ у августу

прошле године, док ови нису дошли да га „усреће“, производио неколико хиљада тона. А ако сад и јесте постао болесник, на руководећим функцијама су му се већ налазили људи које је ДОС довео и којима је највећа препорука, квалификација и референц листа била чланска карта неке од странака ове коалиције.

Влада је обезбедила нешто средстава и поделила по неку црквицу, али досманлије не одустају од намере да РТБ Бор оздраве, онако како су оздравили и „Заставу“ и како имају намеру да оздраве целу привреду. Кад их тако здраве и урнисане понуде разни Лабуси на светском бувљаку, постићи ће таман онакве цене какве су планирали.

И за себе онакве провизије, како су учили на Соросовим свеучилиштима, неколико година уназад. Дотле ће без посла, само у друштвеном сектору, остати више од милион радника. Више од милион породица ће бити лишено егзистенције. Кад се томе дода и пар стотина хиљада запослених у приватном сектору, слика је катастрофална.

Србија ће постати највећи логор, којим ће тумарати неколико милиона гладних, голих и босих Срба. А иде зима.

По свим проценама метеоролога, јако хладна и дуга. Једини излаз из ове катаклизничне ситуације, из ове катастрофалне будућности јесте да се радници металског комплекса, радници електроенергетског, хемијског и свих осталих комплекса и бранши удруже, да занемаре синдикалне улизице и полтроне и лижисахане, који на њиховим леђима граде своје политичке каријере и стичу лична богатства са мање од два метра школе (зар садашњи министар за рад није очиг пример) па да власти приреде врућу јесен. Да их одувају са политичке сцене, онако како их је на ту сцену поплава и донела прошлог октобра, а да на власт доведу оне којима су Србија, српска привреда, грађани Србије, част, достојанство и морал изнад свега. Па да се заједно окренемо правим пријатељима у свету, да се окренемо Кини, Русији, Индији, арапским земљама.

Земљама које прихватају нашу робу и чија је привреда са нашом привредом компатибилна. Без тога нема ни оживљавања привреде ни обезбеђења стандарда. Без тога нема ничега. Постоји само перспектива да се не умре од болести. Да се умре од глади.

Момир Марковић

У РОБОВЛАСНИШТВУ ЈЕ БИЛО БОЉЕ

Уколико би се усвојио закон о радним односима, чију шесту верзију треба пред Скупштином Србије да предложи и образложи бивши синдикални трибун, садашњи министар за рад, радници ће се, што се њиховог права из радног односа тиче, вратити у осамнаести век

У згради Владе Србије и у Народној скупштини већ дуже време кружи овај виц. Пита један посланик другог: „Каква је разлика између министра за рад Миловановића и правилника о платама функционера“? „Велика, правилник има осам разреда“. Било би прилично духовито да није тужно, јер такви људи данас одлучују о судбинама милиона запослених и милиона чланова њихових породица. Такви људи стављају потписе на законска акта којима се у провалију сурвава све, укључујући и права радника која су вековима, крваво стицана и освајана.

Свуда у свету се зна да су права запослених толико заштићена да се ниједан послодавац не усуђује да дирне у њих. Синдикати су тако јаки и тако организовани да својим акцијама и активностима могу сачувати неприкосновеност ових права. Тамо су, додуше, синдикати стриктно одвојени од власти и послодаваца и налазе се на сасвим супротном полу. И толико су јаки да, синдикалним деловањем и акцијама, могу да доведу послодавце и до ивице банкротства, а да штрајкови потпуно опустоше фабрику.

Због тога, и ако се деси да нека права радника морају бити макар мало „прилагођена ситуацији“, пословодство и власници фирми у којима се то дешава, данима и данима заседају са представницима синдиката, молећи их и чинећи уступке на другој страни, како би превазишли настале проблеме.

Код нас је, додуше, увек било другачије. Код нас су, по разним кључевима, на чело синдиката, који никад и нису били ни јаки ни организовани, долазили људи без знања, без квалификација, без ставова, без храбрости и углавном без морала.

Кад су ти исти западњаци довели за ручицу ове садашње на власт, уз поприличне хонораре и провизије, које су им

обехаили, дали су им и стриктне задатке и правила понашања. Они су, гледајући ментални склоп окупљених досових главара, и одређивали ко ће на коју функцију. Ђинђић и компанија су само касније тај списак преписали и понудили као своја кадровска решења. Тако се десило да на чело Министарства за рад, једно од најјачих и најодговорнијих министарстава, дође Драган Миловановић, човек на кога се комотно може применити она народна да „не би ни две везане овце успео да сачува“.

Ко њега гурну

Управо им је за ово место био потребан човек таквог профила. Човек проверено неспособан, проверено нестручан, пун себе и неког самопоштовања, самодопадљивости и апсолутни бескичмењак и љигавац. Већ код „владине интервенције“ у Застави, грађани Крагујевца и Србије су могли видети и ко данас води ресор и ко их је до јуче, док је био

председник тзв. Самосталног (читај државног) синдиката, штитио.

Запослени у ИМТ-у, где је Миловановић радио, кажу да, док се није отиснуо у синдикалне воде, нико није хтео са њим у „спихту“, јер је био велики нерадник и незналица, па колега за машином мора да га носи на грбачи. Уз то је био и један од највећих полтрона који је прекорачио праг ове фабрике. У синдикат су га бирали само да би га се курталисали и избацили га из хале.

Мало-помало, тек Миловановић је догурао до градског синдикалног већа, а одатле је, користећи своје улизичке способности, врло брзо испливао на сам врх, и био миљеник ондашњих социјалистичких руководилаца. Кажу још његове бивше колеге да постоји податак у картетима ИМТ да је за десет година, колико је примао плату у овој новобеоградској фабрици, укупно имао педесетак дана „ефективног“ рада. Због заслуга које је, као социјалистички председник синдиката, учинио ДОС-у, пресвучен додуше у „нови“ синдикат, тзв. АСНС, доведен је на чело Министарства за рад.

По преузимању Министарства није хтео да седне у фотелју и за радни сто који је користио претходни министар. Његов кабинет је морао у потпуности да се реновира и опреми новим намештајем. Скидајте одмах те гаће са прозора (односило се на завесе) и ставите нове. Колико је пара уложено у „добољшање услова рада“ врлог министра, не зна се. Сада се у његовом кабинету припрема закон који треба да уништи српску привреду, па да је такву, за багателу продају својим менторима са Запада.

И да потпуно обесправи раднике, па да се инвеститори, који су онолико уложили у булдожер револуцију, не би бактали још и са правима радника. Радници на улици, фабрике под катанац и тек онда ће се преговарати о продаји.

А колико су предлагачи овог закона

без части, морала и pameti, илустровале-мо вам са само неколико примера. Пример први: Законом је предвиђено да породично одсуство траје три месеца. Само тотални идиот (наравно у изворном смислу речи, које значи човек који се не разуме у политику) може предложити овакво законско решење. Данас кад Србијом хара „бела куга“, кад нам морталитет полако превазилази наталитет, кад се ионако све мање деце рађа, јер су услови живота поражавајуће лоши, министар предлаже да мајка може поред бебе остати **три** месеца. Шта да породица ради са бебом од три месеца и шта да ради беба од три месеца осам сати, док јој је мајка на послу. О томе ми-

нистар не размишља. Или неће, или не може.

Размишљање је ипак процес, где се морају активирати неке сиве ћелије чијом количином се писац овог члана закона не може похвалити, па ко год да је. А можда нам управо овај члан открива суштину политике ДОС-а. Газде наредиле да се тако поступи, па ови извршавају, а газде интересује само овај простор. Без народа или, ако већ мора да га буде, онда са што мање народа. Ово је начин да Срба врло брзо буде што мање и да у одређеном периоду нестане.

Други „бисер“ овог предлога закона је рецимо члан који регулише да надок-

нада за боловање до тридесет дана буде 65% (до сада је било 80%). По министру предлагачу је то превише. Вероватно је било ту и тамо злоупотребе боловања, али како ће сад и најболеснији да иде на боловање кад само за лекове, које узгрејано чено плаћа по енормним ценама, можда издвоји више од целе зарде. Баш се види да је министар био синдикални функционер, па је у потпуности апсолвирало проблеме радника. Укључујући и болести, професионалне и остале. На страну то што су готово сви чланови овог предлога закона у супротности са Савезним законом и што се оваквим деловањем урушава правни систем земље. На страну и то што су закони (и овај и сви које су до сада, захваљујући већини у Скупштини Србије, усвојили) апсолутно прављени као да држава не постоји и као да се налазе на ливади, бар би морали бити у сагласности са Уставом.

А ко да штити Устав и уставност кад Уставни суд не функционише већ дуже време. И не може ни функционисати кад су неке судије смењене, неке дале оставку, а они који су остали не могу доносити никакве одлуке. У таквој ситуацији је могуће доносити и спроводити свакакве одлуке и свакакве законе.

Историја ће имати пуне руке посла када овима, кад једном сићу са грбаче овог народа, буде одређивала места. И редовни судови, који ће морати да раде даноноћно, јер су дахије направиле толико криминалних потеза да ће, ако правде тада буде, вући букагије до краја живота.

Момир Марковић

АТОМСКИ ЈАХАЧИ АПОКАЛИПСЕ

Халапљивост, среброљубље и незаситост белосветских подрепаша окупљених у досовској политичкој ергели и крајње одсуство свих моралних норми прети да Србију, зарад личних и групних интереса претвори у сметлиште хемијског и атомског отпада. Хоће ли се Србија још једном одбранити од ових катаклизмичних насртаја или ће јој досманлије потписати умрлицу. И њој и свима нама

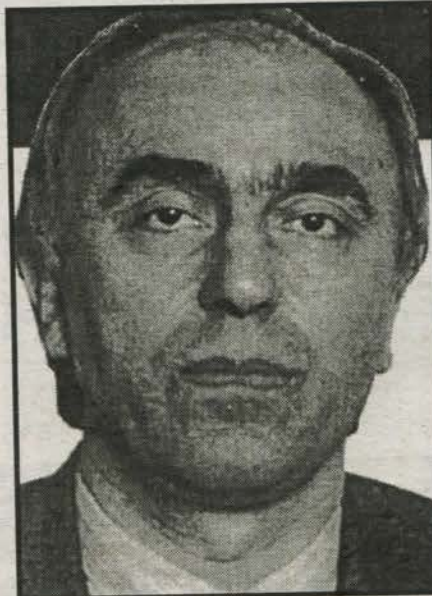
Од изградње прве нуклеарне централе, широм света су се формирали атомски лобији, који су, користећи несташице електричне енергије у државама врло агресивно гурали изградњу нуклеарних централа. Многе државе тзв. западне демократије су, притиснуте несташицама струје и жестоком притисцима ових лобија прихватале да уђу у послове и изградње нуклеарне централе, мало или нимало не размишљајући о последицама таквих инвестиционих захвата. У катастрофичност тих последица и нерешивост проблема, које изградња оваквих централа са собом носи, уверавале су се касније.

Онда кад је требало решавати питање радиоактивног отпада, кад је требало обезбеђивати сировине (нове шарже обогаћеног уранијума), кад је требало убеђивати да су централе безбедне, и још много тога. Поготову кад су почели први инциденти, кад су почеле прве невоље и кад су становници тих земаља схватили каква и колика опасност прети од тих технолошких монструма.

Представници лобија су, у међувремену, покупили дебеле провизије и извукли своје породице из тих земаља. Отишли да убеђују друге да је изградња исплатива, сигурна и јефтина а да, с обзиром на недостатак ресурса, ове централе постају неминовност.

Наравно, претходно се пронађу домаћи „стручњаци“ из ове области, спремни да за паре продају и рођену матер, и најкорумпиранији политичари из власти те државе, њима се понуди дебела провизија и преко њих се посао „гура“. Ова, опробана шема је увек палила. Чим се посао склопи и градња почне, провизије се изделе и представници лобија одлазе да „обрађују“ нова тржишта.

И на Србију и Југославију су ове гру-

пе вршиле страховите притиске. Више од тридесет година су покушавали да накалеме, барем једну такву централу на ове наше просторе.

И овде се формирао „домаћи“ лоби, састављен од „стручњака“, који је на власт вршио притисак. Захваљујући изузетним водним ресурсима, који ни данас нису искоришћени за ове намене, тако да само у том сегменту постоје огромне резерве, и огромним резервама квалитетног угља, и на крају захваљујући памети оних који одлучују, Србија је, хвала Богу, до сада успевала да се избори против ове светске несреће и опасности.

Уосталом, истраживања нафте у Србији су показала да у Стигу, Војводини и Шумадијско-подоунавском региону има нафте за наредних 40 година. Успут, наши електроенергетски капацитети од пет и по хиљада мегавата су сасвим довољни да покрију потребе Србије.

То што се последњих годину дана намерно раубују и не одржавају, разлоге треба првенствено тражити код Лабуса, групе ГЕЈ 17 и српске владе. Нико ни реч не прозбори о соларној енергији, рецимо.

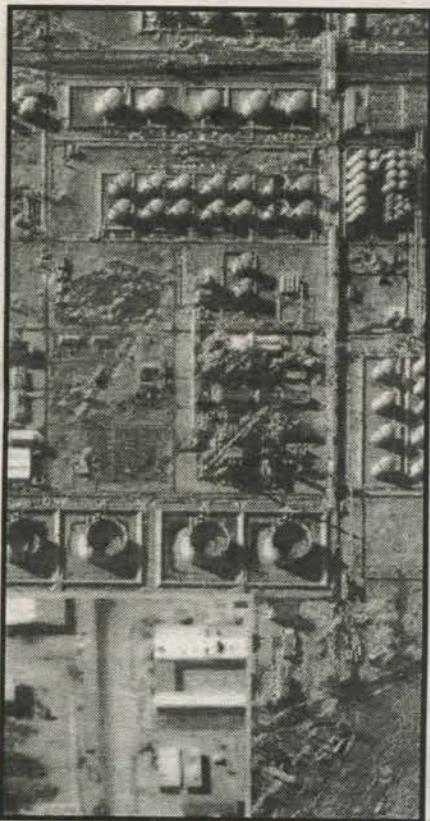
Данас, свуда у окружењу постоје нуклеарне електране и стравични проблеми, које оне изазивају. Овде, у најближој околини, Кришко, централе у Мађарској и Козлодуј у Бугарској, мало даље централе у Пољској, Чешкој, Немачкој, Словачкој, Француској и широм Европе и света.

Читаоци се сигурно сећају оправдане панике, која је захватила Европу, кад је у Чернобилу експлодирала реактор. Сећају се страха који смо сви заједно претрпели јер је део тог, радиоактивног облака захватио и наш простор. И то само један мали део облака. Оно што се од јавности крије а што је морало бити обелодањено, то је податак колико је повећање броја оболелих од карцинома на овом простору. Колико је људи оболело, колико је још увек у латентној фази, јер до обољења може доћи и двадесетак година после, с обзиром на хиљадугодишњи период контаминације терена. Колико је људи умрло и колике су стварне последице, које ће се тек осећати.

Ипак, ми смо у бољој ситуацији од оних који централе поседују јер, поред непремостивог проблема око одлагања радиоактивног отпада (ниједна држава у свету тај проблем није трајно решила), преко латентне опасности од акцидентата, без обзира на степен сигурности централа, потребна су огромна средства која се морају уложити у демонтажу, кад централа заврши свој радни век. Рачуна се да су улагања у демонтажу најмање двоструко већа од средстава за изградњу.

До овог текста сигурно не би ни дошло да се, после „булдожер револуције“,

није повампирила идеја о непоходности изградње нуклеарки код нас. За почетак, само у најави али, с обзиром на начин, како је изложена идеја, ваља очекивати врло агресивну кампању и врло жестоку борбу да се исцослује почетак градње.

И како то досманлијска врхушка иначе ради, прво се у „Гласу јавности“ појавио интервју са „новим“ директором Института из Винче, у коме он, као врхунски стручњак, најављује да нас без нуклеарке чека мрак. Затим се у делу интервјуа народу показује и доказује стручност овог директора. Стручност др Крунослава Суботића, у коју иначе нико не сумња, с обзиром на докторску титулу и дугогодишњи рад у Мичигену и руско-америчким тимовима који се баве истраживањем нових, вештачких елемената, није требало ни доказивати. Бар не у новинама. Оно што бode очи свакоме, ко интервју прочита, јесте његов тврд став да морамо хитно размишљати о изградњи нуклеарки, јер нам у противном следује мрак. И његово објашњење да је бомбардовање осиромашеним уранијумом, којим су нас засуле земље из којих долази и технологија за нуклеарке, готово незнатно.

Др Суботић каже: „Много људи је коментарисало ефекте НАТО бомбардовања, али мислим да је ту било и доста сензационалистичких иступа. Осиромашени уранијум има компоненту нискоенергетских гама и алфа зрака, али он је кратког дometа, негде око 2 сантиметра, и може се зауставити листом папира. Он постаје опасан једино ако се удахне и то само приликом експлозије, и

тада доводи до малигних обољења, али тек након пет до десет година. У сваком другом случају треба тражити друге узроке обољења”.

О томе да су војници КФОР-а на Ковову и Метохији и СФОР-а у Босни оболели од леукемије он одговара да то може бити последица њиховог рада са радиоактивним супстанцама на неким другим местима и у другим околностима, дакле хемијска дејства урана или стрес. Свака част докторе. Баш нам га објасните. Онако стручно. Само треба да смо толико глупи па да у ово ваше објашњење и поверујемо.

Чак и да занемаримо мишљења других стручњака, рецимо Дејана Димова, Милана Гавриловића и још неких, који врло аргументовано побијају све ваше наводе и показују колики су наши хидропотенцијали, колико угља имамо и колика су још неистражена налазишта нафте у Стигу и Поморављу, а ово око неопходности градње нуклеарки и безбедног зрачења ће Србину врло тешко ући под капу. Ако се зрачење, како кажете, може зауставити листом папира, како онда не праве папирна одела за заштиту од зрачења. Зашто рендген техничари носе оне оловне кецеље. И зашто не јавите ономад, кад је Чернобил пукао да сви ставимо новине на главу па да се заштитимо.

Уосталом, зашто да се плашимо, кад се рак појављује тек после „пет до десет“ година, како рекосте. Шта ће овом народу и више од „пет до десет“ година живота. А ако преживи страховладу досовских дахија, ако преживи отпуштања, несташицу лекова, хлеба, несташицу пара да било шта купи, ако преживи све „виво“ експерименте, којим га ова власт подвргава, преживеће вала и то зрачење. Од два сантиметра, које се зауставља папиром.

Шта је два сантиметра по глави становника. Него докторе, да извинете на питању, да нисте и ви у неком атомском

лобију, па да покушавате да нам продате рог за свећу. Да нису и вама дали неки домаћи задатак, кад сте недавно полазили овамо да нас усрећите оваквим, научним сазнањима и изградњом нуклеарке, евентуално. Ми јадни мислили да зрачење убија, кад оно, папир на задњицу, папир на главу и могу ови ваши да бацају бомбе са осиромашеним уранијумом колико их воља. Ми заштитени. И то максимално.

Сад кад смо све сазнали о штетности зрачења, кад сте нас научили како да се заштитимо, кажите овим вашим из ДОС-а да могу комотно да распишу референдум. Сви ћемо гласати да се нуклеарке граде на сваком ћопку у Србији. Па да извозимо струју и од тог извоза живимо. Онако, сербез, јер како ствари са привредом стоје, кад је исприватизују Божа Дерикожа, Ди Лоит Влаховић и онај министар за рад, који ће пензију стећи на факултету, али не као запослени већ као студент, онако по њиховом, не верујем да ће неко још остати да ради. Они отпуштају раднике из фабрика и тако завршавају своје задатке које су добили од „ујка Сама“, ви завршавајте своје, а нама остаје да сачекамо то ваше благостање, које ће нам нуклеарке донети и да спремамо старе новине и други папир ради заштите. Па ћемо заједно са вама, или можда без вас и ових ваших досократа, право у земљу дембелију. Да мало уживамо. Са папиром на задњици. И осталим деловима тела.

Овај народ је, докторе Суботићу, одавно сиромашан, многе су га несташице притискале. Много је пропатио за време санкција које су му увели ти исти који су вас и ове ваше школовали и васпитавали у духу „америчког сна“. Овај народ често није имао довољно елементарних ствари. Чак ни хране. Али овај народ није пасо траву. Немојте га потцењивати. Све јесте, само није глуп.

Момир Марковић

Ко нас и како представља у свету, добро је да још и постојимо

АМБАСАДОР У БЕНКИЦИ

Шта се дешава са нашом дипломатијом у свету и какав рејтинг у дипломатији наша земља постиже кад на столицу једног Црњанског, једног Иве Андрића, једног Саве Косановића и Владимира Поповића седне један Милан Ст. Протић. Какав је углед земље чији амбасадор фрак и беле рукавице замени кућним пењоаром, шорцом или купаћим гаћама, фармеркама и мотористичким чизмама

Некад се дипломатији у Србији и Југославији посвећивала посебна пажња. Некад се водило рачуна да за амбасадоре буду изабрани људи посебног менталног склопа, људи господских манира, људи који уживају велики углед код народа и који су спремни да се за интересе државе, коју заступају, боре и жртвују без калкулисања и ситношићарцијских склоности.

Некад су људи, који су одлазили у дипломатију, године проводили на обуци у Министарству иностраних послова, где су их учили дипломатији, дипломатском понашању, бонгону и строгим пра-

вилима дипломатске комуникације. Да би неко отишао у дипломатију, морао је да савлада све скривене тајне овог, изузетно компликованог и тешког заната.

Па и онда је одлазио „на усавршавање“ на места трећег, другог или првог секретара, где је гледао како се ради и пекао практични део заната. Тек кад у потпуности савлада професију, уз „благослов“ свих који су у његовој обуци учествовали и уз највише оцене, могао је бити промовисан у Његову екселенцију амбасадора наше земље и преузети неку од амбасада у свету.

Данас, кад су Монгтомеријеви курсисти преузели Србију и Југославију, и кад су из разних будака (који се зову и странке, представнице ДОС-а) измилели свакакви типови, представници полусвета и размилели се отимајући једни од других разне функције и положаје, ни овај најосетљивије државни сегмент није могао бити поштеђен. Као скакавци, нагрнули су по амбасадама и конзулатима људи, који не би, да је ситуација нормална, могли представљати ни своју фамилију. Критеријуми су потпуно поремећени. Тај лом и суноврат је почео оног тренутка кад је Кошћуница предложио Свилановића за првог човека наше дипломатије.

По логици ствари, шеф увек бира горе, неукије, неспособније од себе, па је тако и Горан Свилановић на ова места распоређивао људе по критеријумима, само њему знаним и докучивим. Углавном људе који се никако не би могли наћи на местима на којима су се нашли. Једино се тако могло десити да за амбасадора у Мексико, рецимо, оде Весна Пешић, у Лондон Владета Јанковић, у Москву безлични Данило Вуксановић, а разни анонимуси, које ни људи из њихових улица не познају, широм света.

Тако се, рецимо, могло догодити, да

Југославију у Словенији представља Иво Вицковић, Хрват и по оцу и по мајци, рођен у Сплиту, човек који је у Београд дошао да студира, затим се запослио на ФПН и, вероватно, никад није ни тражио ни добио држављанство ове „нове“ Југославије.

Тако се десило да је на место амбасадора у Америку отишао Милан Ст. Протић, човек који је своју необавезност, непоштовање никога и ничега око себе, већ толико пута доказивао. Оно Ст. између имена и презимена овом човеку представља доказ да је унук „славног“ Стојана Протића. Истог оног Стојана Протића, који се све време после Првог светског рата шлепао у странци Николе Пашића, а потом га продао и издао, чим му је краљ понудио да он формира владу. Тако је Стојан Протић послужио краљу као оруђе против једног од најве-

ћих Срба у историји и тако на име и потомство навукао дрес Јуде.

Данас његов унук Милан са поносом носи између имена и презимена слова имена деде издајника. И кад смо већ код морала ове фамилије, по чаршији се прича да је један од предака „врлог“ амбасадора једне ноћи изгубио на картама и породичну гробницу на (чини ми се) Новом гробљу, заједно са костима свих деда и баба, зачетника лозе Протић.

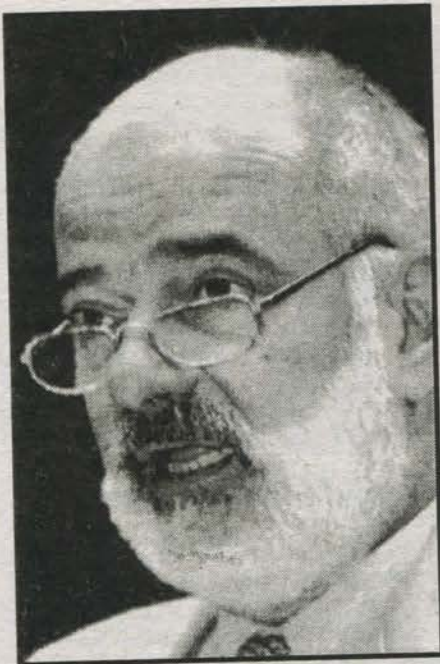
Народ каже да ивер никад не пада далеко од кладе. Као првоборац „булдожер револуције“ и десна рука Веље Илића, Милан је постављен на место председника Скупштине или, како он воли да каже, градоначелника Београда. Пошто је ту увелико почео да брља, а да му се не би замерили, понудили му да оде у Америку на место амбасадора. Ем су га склонили од очију, ем је и његова сујета задовољена. Е ту су се прешли.

Милан Ст. Протић је имао своје схватање дипломатије, своје аршине и свој клише за лик амбасадора и своје погледе на послове које човек који седи на овој столици треба да обавља. Његова екселенција, Милан Ст. Протић, протокол који у дипломатији влада окренуо је наглавачке. Ни по јада што је по згради амбасаде шетао у фармеркама, мајници са рол крагном, патикама (додуше фирмираним), или чак и шорцу. Он је и представнике других амбасада примао, и на пријеме одлазио овако обучен.

Неконвенционално, како он каже, или неотесано, примитивно, хохштаплерски и клошарски, како су други говорили, дипломатски кор се ишчуђавао и згражавао над оваквом његовом појавом. А да је само мало завирило у неку брошурицу из ове области, прочитао би да такав његов однос вређа, понижава и омаловажава и оне који су га позвали и оне који том скупу заједно са њим

присуствују. У листу „Вашингтон дипломат”, који је иначе задужен за протоколарно представљање нових амбасадора, приметили су да Његова екселенција Милан Ст. Протић не робује конвенционалним нормама.

Кад се ова изјава из високопарног, дипломатског језика сведе на свакодневни, она гласи: Његова екселенција Милан Ст. Протић је изузетно неотесан. У новинама се даље спредају са Миланом, приписујући то што он дочекује госте у фармеркама и великим мотоциклистичким чизмама, његовој рокерској прошлости, и јасно наглашавају да он није „учени дипломата” већ да је дошао на место по налогу Демократске опозиције Србије.

Било како било, Милан је дошао у Вашингтон и за непуна два месеца је успео да омаловажи, посвађа и запрља све личности и све институције које је као амбасадор представљао, а земљу коју представља представи тако да ће свако, мало мање упућен, помислити да ми тек сад силазимо са дрвета. А изјаве које даје светским средствима информисања су такве да се човек најези. За своје колеге из Министарства спољних послова је изјавио „Блиц Њузу” да „нико ништа не зна и да су сви школовани у титоизму.

Прва помисао новинара је била: „Кави ли су тек они кад је он овакав. И колико ли тек они мало знају”. Истим новинама, а и иначе где год је јавно иступао, Милан Протић је понављао, све док га 23. августа нису сменили, да ће се он, док је на овом месту, понашати како он хоће и како он мисли да треба.

Да ли то Протић мисли да амбасија постоји за то да би он био амбасадор, или он тамо представља земљу из које је дошао. Зна ли Милан Ст. Протић да су његов став и његово мишљење апсолутно ирелевантни и да он тамо где се

налази мора искључиво заступати ставове његове државе. Његова изјава да он није тамо отишао као трговац, тек доказује да о послу појма нема.

Па основна обавеза и основни посао сваког дипломате је да повезује привреду своје земље са привредом земље домаћина, да изналази путеве да се трговински послови што боље и са што мање препрека завршавају. Не праве се дипломатски ловови, дипломатски ручкови и дипломатски коктели да се на њима дипломате и гости преждеравају и опијају (а круже гласине да је он приликом тих пријема и то радио, тако да га нису могли одвојити од чинија са кавијаром и флаше вискија), већ да се политичари и привредници упознају, да се успоставе контакти и евентуално договори сарадња. А то подразумева протоколарно понашање. Он може да буде неозбиљан и инфантилан у својој кући и то искључиво кад је сам. Чим неко уђе у кућу, мора да се уозбиљи. Такав му посао. Без обзира што он о послу који обавља, појма нема.

Кошгуници и Свилановићу једино је остало да овог квази-интелектуалца, квази-политичара и квази-личност под хитно опозову са функције, врате у Београд

и ослободе га свих протоколарних стега, па нек се разгађи и понаша како му воља. Наравно, одмах се пред ДОС поставља нова дилема: кога послати уместо овог, кад су у ДОС-у сви исти или гори од њега. А од неких се ствари пита не прави. Нити се икад правила. Много смрде. Толико о успостављању односа са светом и отварању дипломатских канала. Јадни су ти односи и ти канали које нам отварају овакви какви су Весна, Милан и њима слични. Држава је ипак озбиљна ствар, која захтева знање, част, образ, достојанство, патриотизам, поштење и поштовање. А тога у ДОС-у нема ни у траговима.

Последњи догађаји, који готово стижу један други, све више указују да је народ оног септембра погрешно. Не што је „оног” скинуо, већ што је „ове” довео. И ко зна по који пут се потврдиле неке народне мудрости. Рецимо она: „Пошаљи лудог у војску па седи и плачи”. Или она: „Што један луд уради, стотине паметних не могу исправити”. И на крају она, везана за последња дешавања и политичку кланицу у ДОС-у: „Кад су лудом дали власт, он прво убио оца”.

Момир Марковић

МАРШИЋАНИН ПИТА

Драган Маршићанин, председник Скупштине Србије, дајући изјаву поводом кризе која потреса интересно предузеће ДОС, и прети да га тотално демонтира, рече: "Кадровске промене у појединим министарствима нису суштинске и треба да буду резултат анализе рада појединих министарстава. Неке чланице ДОС-а су одступиле од циљева и то треба констатовати. Ми треба да се запитамо да ли народ може да нас преживи"

Може, господине Маршићанин. Овај народ је кроз векове преживљавао и лепру и колеру и Турке и гладне године и поплаве и суше и пожаре. Трпео је све ударе и опстајао. Жилав је ово народ. Ви сте, међутим, погрешно поставили питање. Право питање би требало да гласи: „Хоће ли овај народ још да вас трпи. И докле“? Одговор на ваше питање ћете чути ако само једном прошетате градом, завирите у продавнице, прођете кроз пијацу, кроз књижаре (кад родитељи купују удебенике).

Ту вам народ гласно изражава дивљење. И редовно вас помиње. И вас и ваше родитеље, поготову мајку, а богами и целе спискове (што ће рећи, све по списку). Чак и себе, што је оног септембра урадио то што је урадио. Помињу и ову јесен и улице, нове багере, а богами, и неке мотке, нафиловане.

Ђинђић одговара

Премијер Зоран Ђинђић, одговарајући на новинарско питање, да ли је Влада Србије у кризи после изласка из владе представника ДСС, рече: „Коалиција ДОС је у дубокој кризи, али је зато Влада Србије изузетно стабилна, а овај потез ДСС је крајње некоректан. Ако је ДСС хтела више министарских портфела, што, једноставно, није затражила. Напета политичка ситуација није у нашем интересу и негативно ће утицати на прилив донација у нашу земљу и преговоре са Лондонским клубом и закључке Донаторске конференције“.

Е па изјава ти је, Зоране, баш онако државничка. Премијерска, такорећи. Преко 85 одсто грађана ти у држави гладује, мрак ће ти ових дана захватити читаве градове (због сече струје онима који дугују), ниједна фабрика не ради, захваљујући твојим законима, преко милион људи ће ти остати без хлеба, деца због школарине не могу у школе, студенти

на факултете, болесни не могу код лекара, а теби Влада стабилна. Довели сте ти и твоји овај народ до просјачког штапа, али ти барем тај штап стабилно стоји у руци. А кад ти га народ на улици отме из руке, види шта ћеш.

Михајловић се забројао

Министар полиције Душан Михајловић и радна му група (новопроизведени потпуковник, дојучерашњи капетан полиције Карлеуша и још неки), тражиће од Хашког трибунала да им достави сведочење тројице Албанаца, иначе анонимних сведока, који су побегли из хладњаче, сличне оној из Дунава, како би комплетирали документацију о масовним гробницама по Србији.

Алал ти докази министре Михајловићу. Ако мало мућнеш главом, могуће је да ћеш чак и ти схватити да вам ти „докази“ не вреде ништа, као усталом и сви „докази“, које си до сада „прикупио“. Размисли, да је било „масакра“ у Сувој Реци, одакле су ти твоји „анонимни“ сведоци, да ли би неко успео да побегне. Па још из хладњаче. И како ћеш утврдити „веродостојност“ доказа, ако су сведоци анонимни. Престани да се глупираш. Ако су већ ови са Запада од тебе тражили да, пошто-пото, докажеш злочинство српског народа, па се ти онако уплаткао, ако су те већ они направили буда-

лом, не мораш и ти сам себи то да радиш. А од оног броја лешева, који си већ објавио, одбиј бар ову тројицу.

И Динкићу стабилно

Најављујући нову новчаницу од 1.000 динара, гувернер Народне банке Југославије и један од лидера ГЕЈ 17, Млађани Динкић изјави да појава ове новчанице неће утицати на инфлацију и да је динар изузетно стабилан. Неповлачење старих новчаница од 100 динара, ономад кад је у општај пустио неидентификовану количину нових, такође је оправдао несташицом новца и апсолутно одбио могућност њеног инфлаторног деловања. Па сад, или смо ми сви луди, или нас то Млађани Динкић лудима прави. Шта је инфлација? Ми јадни учили да је један од главних параметара инфлације вишак новца на тржишту, кад оно ћорак. Експерт Динкић каже да није. А кад он каже, што да му не поверујемо. Шта нас кошпа.

Ипак, нешто нам хладно око срца кад се сетимо да је исто тако говорио и 1993. године један други „експерт“, са исте столице у којој седи овај садашњи, кад је почео да прави новчанице са више нула иза прве бројке, па надрљасмо. После су се нуле само множиле. Врати ти мајсторе куповну моћ динару, врати нам могућност да за мало пара купимо намирнице, врати нам могућност да можемо да преживимо и да се прехранимо, бар док ова непогода, која вас је донела, прође. Ако умеш.

А Батић би да стабилизује

Разматрајући кризу у ДОС-у, Владан Батић, министар правде и локалне самоуправе у Влади Републике Србије, на конференцији за штампу изјавио је: „Ово је покушај дестабилизације Србије“ и кампања иде на руку „пораженим снагама“ које ће се сада консолидовати и порушити већ изграђени кредибилитет код народа и међународне заједнице.“ Ситуација у Србији је стабилна. Чак вр-

ло стабилна. Сада се у Србији стабилно лоше живи. Толико стабилно да се више не саставља ни крај са крајем.

Што се, пак, Батићевог правосуђа тиче, ситуација је толико стабилна да нам не раде уставни судови. Истина, немају ни кворум, али кад се сагледа све, и шта ће нам кад све функционише. Очакано стабилно. А што се тиче изјаве министра Батића да је ова Влада тим који добија, ту је сасвим у праву. Прво су добила она тројица министара, који су недавно били у Крагујевцу.

Убиства са везом

Смајил Синановић-Маги, власник РТВ Центар из Новог Пазара и један од сведока поводом убиства Милана Пангића, изјавио је недавно за Санапрес да су убиства Милана Пангића и Момира Гавриловића у чврстој вези. „Сигуран сам“, каже Синановић, „да између ова два убиства стоји сам врх државне политике, да је све скројено у истој кухињи и да

ни убице ни наручиоци неће бити откривени пре пада Владе Србије.

Синановић није хтео да саопшти одакле му сазнање о вези између ова два убиства, али је рекао да „и деца у Јагодини знају ко је убио Милана Пангића“. Деца знају Синановићу, али министри Михајловић и Батић не знају. Они нису деца.

И Чанак изјавио

Да би дослио чорбу, која се већ дуже кува у лонцу званом ДОС, Ненад Чанак измислио неке „заједничке маневре“, на којима би, поред Војске Југославије, требало да учествује и Војска Републике Српске. Како се даље наводи у изјави, ти маневри су требали бити иницијална каписла за извођење државног, па још и војног удара, који је Коштуница планирао да изведе. Ако је неко и могао раније мислити да Ненад Чанак нешто зна, сад се уверио да је помену-

ти господин тотална незналица. Прво, ко је луд да изводи државни удар, па још и војни (као да други државни удари осим војног постоје) у држави чији је он председник.

Извођење државног удара значи истовремено и апсолутно преузимање власти војних старешина које су удар извеле. То би значило да Коштуница хоће самог себе да скине са власти. Исте оне власти и оних фотеља, на које је и себе и све вас, господине Чанак, довео.

Народ Србије није гласао ни за тебе, ни за Расима Љајића, ни за Јозефа Касу, ни за Човића, ни за Батића и све вас, колико вас у тој врећи званој ДОС има. Гласали су за Коштуницу. И против Слободана. А да Коштуница има петљу, он би вас једноставно разјурио, као манастирске мачке, и не би дозволио да му име и странку развлачите као сеоске кере свињска црева после свињокоља.

Нема храбрости. А мора и он да слуша свог газду и стварног председника Србије и Југославије, који вас је довео, или кога сте ви довели. А ако случајно не знаш, тај тип се зове Вилијам Монтомери и седи у амбасади САД, у улици Кнеза Милоша. Тек толико да будеш информисан.

И још нешто. Вас ће са власти најурити глдан народ, који неће користити ватрено оружје. За ове око тебе ће бити довољне и оне мотке које народ помиње. Што се тебе лично тиче, грађани Војводине ће те најурити јогуртом. Као и оне твоје истомишљенике пре неку годину.

Штрудла за „понети“

Председник Репорриста Војводине Миле Исаков, уручујући Зорану Ђинђићу „Платформу о аутономији Војводине“, коју су војвођанске сепаратистичке странке већ усвојиле, предао је и повелики комад штрудле са маком, увијене у целофан и са машиницом. Зоран је штрудлу одмах појео, а платформу ће, како је изјавио, прочитати касније.

Пошто су „јакко забринуте за судбину

Србије", аутономашке странке су, да би се ситуација у земљи и криза у ДОС-у лакше превазишле, одлучиле да платформом помогну тако што ће Војводину отцепити и тиме Србију ослободити брига око тог дела територије.

Зоран Ђинђић је својевремено изјављивао да је „већи аутономаш од Исакова и Чанка заједно”, што указује да ће Платформа лако проћи процедуру и у ДОС-у и у Влади. Тако ће Зоран, изгледа, продати Војводину за парче штрудле. А што и да је не прода. Па нису његови дедови крвавили гаће (наши богоми јесу) да Војводину и српски живаљ у њој ослободе из канџи К&К монархије. А и навикао човек да тргује. Ушло му у крв. Изгледа да ћемо, ако се овако настави, сви искијавати оно парче штрудле које је Зоран прогутао.

Писмо са адресом

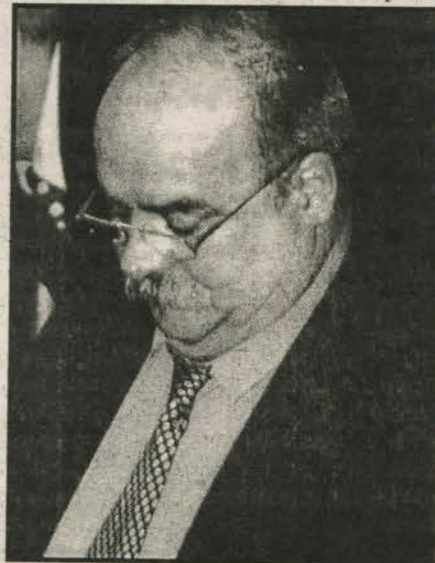
Синдикат радника површинских копова Колубаре упутио је, пре неки дан, отворена писма Зорану Ђинђићу и Војиславу Коштуници. У писмима их синдикат упозорава да „хитно предузму мере, како би се поправио материјални положај радника овог басена”. Такође их подсећају на обећања, која су емисари ДОС-а давали пре септембарских избора, октобарске „булдожер револуције” и поготову пре децембарских избора, када су радници Колубаре једногласно подржали „промене на свим нивоима” и „оверили” власт досманлијама. Тада су им говорили да је колубарски басен њихов ослонац и да им то никад неће заборавити.

Е, господо рудари из Колубаре, они вам то и нису заборавили. Заборавили су само обећања. Заборавили су да, као осталом и свим радницима широм Србије, подигну стандард, да омогуће да живите од свог рада, да вас обуку, обују и нахране, пре него што пођете на рад. Али зато нису заборавили да вам зараде ограниче уредбом. То што вам је, како нав-

дите, стање далеко лошије у односу на 5. октобар, то што вам је стандард пао за више од 40 процената, то што су вам услови рада много лошији, што немате ХТЗ опрему и резервне делове за машине, па то је нормално.

Ко вас је терао да верујете предизборним обећањима. Стање ће се поправи-

ти кад вас продају. Претходно ће, као ономад у Застави, направити списак за отпуштање на коме ће се наћи имена бар половине вас. Ако их претходно не зауставите и дозволите им да то ураде. А ако питате како их зауставити, одговор је врло једноставан. Исто онако како сте их и довели. Ако не може другачије, онда и багером.

Далеко им лепа "хижа"

Пошто су „оних година” жестоко наваљивали да се отцепе од Југославије, јер не могу дозволити да их „јужњаци” експлоатишу. Словенци сада покушавају да се врате на тржиште Србије. Схватили су да њихова роба једино још код нас има пробу и да су наше сировине најквалитетније и најјефтиније. Управо ових дана се у „Центротекстилу” преговара о изнајмљивању робне куће у Македонској улици, где ће, уколико се преговори успешно окончају, бити смештена „Словенска хижа”. Опет ће се сокови Фруктала „у соделовању с нараво” правити од српског воћа, опет ће Словин правити најбоља вина од српског грожда и опет ће прљави јужњаци (што ће рећи Срби) куповати, пити и тропити њихове производе, произведене од наших сировина. И то по европским ценама.

Привреда једне земље се штити тако што се разним инструментима штити управо тржиште. Кад тржиште отворите, отворили сте стечајне и ликвидационе поступке за све гране привреде своје земље. Уосталом, већ су разним донацијама и тзв. дампинг ценама доведене до руба пропасти уљаре, шећеране и многе друге фабрике по Србији. А кад се ове фабрике угасе, „сувим златом” ћемо плаћати увоз тих производа, које смо некад сами правили.

И на крају, Србима мора да буде јасно. Нису Словенци гадљиви на наше паре. Гадљиви су на нас.

Момир Марковић

ПАРЕ ИЛИ РОБИЈА

До којих граница може да иде злоупотреба власти, гажење закона и бахатост у понашању досовских "легалиста". Како су се позиви на грађанску непослушност претворили у ноћну мору грађана Србије. Како платити огромне камате из претходног периода и хоће ли у Србији, уместо редовних судова, суђења, пресуда и извршења пресуде бити уведен жандарски правни систем по коме ће полицајци, на лицу места, одређивати кривицу, казну и распродају имовине дужника, без права на жалбу и било какву правну заштиту

Некада давно, кад су судство и законодавство у Србији били у повоју, право и правда су се ослањале на морално и обичајно право, а власт је била концентрисана у рукама сеоских кметова, који су, као најугледније грађане тог села, насеља или области, бирали житељи и чијем су се суду и вољи добровољно потчињавали сви. Кмет је, уз претходно саветовање са угледним домаћинима, одређивао и степен евентуалне кривице и висину казне. Тада су жандари, као продужена рука, само спроводили одлуку, извршавали казну (која се обично састојала од „двадесет пет по туру“ и исплату дуга).

Појавом првих судова у Србији и конституисањем правосудног система, гасила се полако „судска“ власт кметова. И жандарско спровођење правде. Уосталом, слично је било у целом свету, тако да Србија није била изузетак. А све су прилике да ће Србија тек сада, пошто су власт преузели неспособни, неуки и изузетно наодбудни ученици, плаћеници и стипендисти Запада, постати изузетак и да ће се и у овом сегменту друштвеног живота вратити пар векова уназад.

У правни систем се поново уводи институција „кметова и жандара“, као највиши облик легализма, судства и правосуђа у држави. Како иначе другачије протумачити поступак полиције, средином јуна, где су грађани, који нису измирили рачуне за струју, позивани на „информативне“ разговоре.

Преседан над преседанима, од кога се сваком мислећем Србину диже коса на глави. Можете помислити како су били збуњени и уплашени грађани кад им је на врата позвонио полицајац и уручио позив да се, дана тог и тог, јаве у СУП на разговор и да са собом понесу признанице за струју. Није ваљда да „ОВИ“ имају намеру да поново уведу систем

жандарског дељења правде. Са васпитном мером од „двадесет пет по туру“ за све који не плате струју, порезе или комуналије, рецимо.

Хоће ли на том „разговору“ бити и „прекорачења“ овлашћења, односно тортуре, одбијања бубрега и још којегега. Грађанин Мирко Маринко, чији позив вам показујемо, отворено је рекао да се бојао одласка и „разговора“. И да ни њему ни многим који су ове позиве добили није било ни лако ни јасно по ком их основу зову. Знајући за тортуру и страховладу коју „ови“, како их зову грађани, већ спроводе по Србији, тешка срца су се позивима одазивали.

Полиција тренира строгаћу

Просто да човек не поверује до ког нивоа се газе сви закони, до које мере су Сорошкови „легалисти“ спремни да иду, газећи устав, законе, повељу о људским правима, институције система. Невероватно, али истинито. Шта полиција има

да позива грађане због неплаћених рачуна. Откако су преузели државно кормило, продавци политичке магле се свим силама труде да укину и погазе све правне норме и правила на којима почива организација државе. Шта ће нам, или боље речено, шта ће им закони, судови, правосуђе, устав, шта ће им све, кад имају полицију. И Михајловића, Буху или Карлеушу на њеном челу. Ипак, полиција мора да се заштити од евентуалне самовоље и самосозавања угледа који ова служба има у народу.

Ако је овај поступак акт самовоље појединаца из полиције, такве појединце треба хитно уклонити са тих места. Ако је полиција пак спроводила неко наређење или одлуку неког од доглавника-незналица из „сегединске групе“ онда треба јавно да обелодани ко је наредио да се то уради, и тако отклони сумње да је кренула са узурпацијама, отимањем прерогатива власти, који јој не припадају, и анархијом. И да батали бављење пословима који нису из њене надле-

РЕПУБЛИКА СРБИЈА МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА СЕКРЕТАРИЈАТ У БЕОГРАДУ	Грађанин-ка
	<u>MARINKO Mirko</u>
	<u>Ђосавска 28</u>
	Б Е О Г Р А Д
	<u>Ђосавска</u>

Београд 15.06. 2001 године

бр. _____

Позивате се да на дан 20.06. 2001 године
у 9 часова дођете у овај Секретаријат
Срп Земун
Соба 105

Са собом понети овај позив и копиране признање

за струју

у случају спречености, обавестити овај Секретаријат,
писмено или на телефон _____ или упутити свог заступника.
Неодазивање позиву повлачи одговорност и казну
предвиђену у чл.73. Закона о општем управном поступку.

Службеник.

жности, јер ни досад то није радила. Не треба ни даље. И досад је било дужника и дуговања. И досад је Електродистрибуција кубурила са неплатишама. И досад су се судским путем морала решавати нека дуговања. Али судским путем, а не позивима у полицију.

Уосталом, и дуговања, бар њихов већи део, настала су тако што су носиоци садашњих функција власти, у периоду кад су били опозиција, грађане позивали на тзв. грађанску непослушност и неплаћање рачуна за струју. Тако су и настала, бар код већине, грађана и енормна дуговања.

Дилема: мост или њуприја

Многи грађани Ниша, Крагујевца, грађани Београда, грађани свих градова и села широм Србије, послушали су савете Зорана Ђинђића, Зорана Живковића и осталих вођа тадашње опозиције да неплаћањем рачуна држави, рачуна за струју, комуналије, порезе и све остало, помогну да се сруши „трули режим“, а да ће они, по доласку на власт сва та дуговања грађанима опростити.

Неко зато што је хтео промену, неко зато што је хтео да искористи ову „добродушну“ понуду, а већина грађана због тога што није имала пара, тек добар део грађана је послушао досманлијску врхушку и рачуне није плаћао. Многи су мислили да су им и свој глас тако унапред наплатили. Уосталом, веровали су, шта ће досовским властодршцима значити то „мало“ новца кад ће се силне милијарде слити са свих страна преко наших граница, чим власт преузму. Е, ту је и била основна „квака“ и основна претвара.

Досманлије су знале да од „донација“ нема ништа. То што грађани нису, то је њихов проблем. Чим су преузели власт, Соросеви стипендисти су обрачунали и текуће и затезне и све друге, до сада измишљене камате и уз главницу испоставили дужницима. Цифре, које се налазе на рачунима, астрономске су.

Рачуни за струју од пар десетина хиљада носе са собом камате од сто и више хиљада динара. Рокови за измирење дуговања су изузетно кратки, а претња принудног извршења крупним словима одштампана на рачунима. Уосталом, већ осмог августа су кренула искључења свим неплатишама. А њих има много. Поготову у градовима у којима су садашње досовске перјанице били носиоци власти.

У Нишу, рецимо. Поједина домаћинства у овом граду дугују и по неколико стотина хиљада динара. Како ће платити, сам Бог зна. Својевремено су прогутали огромну лаж Демократске странке да струју не плате, па ће им сви дугови бити отписани, кад ови дођу на власт. Пошто Влада није отписала дугове, мора се платити све. Заједно са каматом. А народна каже: „Ко не плати на мосту, платиће на њуприји“. Овој њиховој.

Клопка, синдикална

Сад им Влада спрема још једну превару. Регионално повереништво УГС

Независност их позива у своје окриље, обећавајући да, како рекоше, неће бирати средства да одбрани грађане, уколико Електродистрибуција крене у сечу струје. Прете и полицији да ће се обрачунати и са њом уколико брани раднике Електродистрибуције.

У халабуку се укључују и посланици, наравно досовски, који „енергично“ захтевају да се прекине са акцијом и траже да разговарају са премијером. Баш оригинално. Као да премијер није од почетка укључен у све ово. Циљ је да се, управо они ставе на чело акције, отупицу народног бунта и, евентуално, незадовољство каналишу у „слепу улицу“ па на крају, као констатују да се ништа не може урадити, да се све мора платити.

Заједно са каматама. Тако за струју, тако за комуналије, тако за остале дажбине, па нека грађани који су их послушали, виде како ће изаћи на крај. Сигурно је полиција и у осталим градовима позивала на „информативни“ разговор дужнике (за Земун имамо доказе) и тако дисциплиновала грађане и утеривала им тако страх у кости.

Не може, брате, да се власт не слуша. А то што су их слушали и веровали им ономад, кад су били опозиција, њихов је проблем. Ко још верује обећањима. А гласови, које су досманлије покупили на прошлим изборима, пребројани су и запечаћени. Уосталом, „глас за глас, сир за паре“ (или тако некако) каже народна пословица. Познату реченицу да „револуција једе своју децу“ морали су научити напамет.

А досовска булдожер револуција је, после петог октобра, била много гладна. Зато су морали гледати да буду што даље од њених чељусти. Овако, средином јуна су позивали у полицију на „разговоре“ уз вероватну примену полицијских метода, а шестог августа су кренули са искључењима струје свим неплатишама, па ко преживи, причаће. Овај народ је кроз историју преживљавао многе пошасте и недаће.

Преживљавао је глад, ратове, гладне године, ропства и поробљавања, епидемије куге, лепре, колере, великих богиња, преживљавао је разне хараче, порезе, спахијске десетине, комунистички „принудни откуп“, чување бркова, голе и остале отоке па чак и данак у крви, па је опстајао и остајао на овим просторима. Преживеће и досовку страховладу и све тортуре које ће она спроводити. Док је на власти. А судећи по народном гневу, по немаштини која влада, по глади и беспарици, неће још дуго.

Народ помиње власт по добру или по злу. Ове већ помињу по злу. И помињу им и очеве и мајке и сестре и целокупну фамилију. Чак и возове и авионе (вероватно оне Панетове) који су их донели.

Момир Марковић

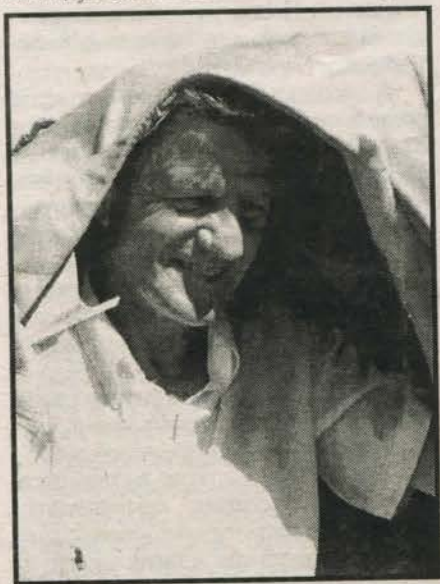

У окућашорским заћворима на Косову и Мешохији већ две године чами више стоћина невино ућамничених Срба

ПРОКЛЕТА КОСОВСКА АВЛИЈА

Док је актуелна власт водила бригу како да што више правоснажно осућених шиптарских терориста пусти на слободу, у потпуности је прикривен проблем положаја Срба у УНМИК заћворима

Откако је председник Савезне Републике Југославије, Војислав Коштуница, уз несобичну подршку чувеног "хуманисте" Наташе Кандић из заћвора у Пожаревцу указом ослободио Фљору Бровину, без обзира што је правоснажно била осућена на дугогодишњу казну заћвора, а након ње на слободи се нашло и неколико стотина шиптарских терориста, не јењавају захтеви разноразних владиних и невладиних организација, било из земље или иностран-

ства, да се сви утамничени Шиптари пусте из српских заћвора, без обзира на чињенице и недела због којих су се тамо нашли. Фљора Бровина се председнику Коштуници и Србима захвалила тако што је недељу дана након пуштања на слободу у Приштини предводила демонстрације за независно Косово.

Што се осталих Шиптара који су пуштени из заћвора тиче, поузданих информација о њиховим даљим активнос-

Срби заточеници у Бонтилу

тима нема, али је некако индикативно да су отприлике у време када је највећи број њих ослобођен, кулминирале акције терориста из такозване "Ослободилачке војске Прешева, Медвеђе и Бујановца" на југу Србије. Рекло би се, стигло појачање.

Затвори за Србе

Оно што је мало који писани или електронски медији хтео да објави откако су "демократизовани" и "обновљени" од ДОС-а, и о чему се иначе у Србији мало зна, јесте да на Косову и Метохији већ више од две године постоје специјални УНМИК-ови и КФОР-ови затвори у којима чама неколико стотина невинно утамничених Срба. Након прихватања кобног плана Ахтисари - Черномирдин у Народној скупштини Србије од тадашњих посланика Социјалистичке партије Србије, Југословенске левице, Српског покрета обнове и мањих странака које су сада у ДОС-у, као што је познато, НАТО је, у сарадњи са својим саборцима из терористичке "Ослободилачке војске Косова", потпуно окупирао јужну српску покрајину. Готово истовремено су почела и маховна хапшења Срба. Било је довољно само да било који Шиптар упери прстом на Србина и каже да је овај чинио ратне злочине, па да ревносна патрола КФОР-а несрећника ухапси без икаквог конкретног разлога, доказа и судског налага.

Тако су се у УНМИК-овим тамницама нашли бројни Срби, чија је једина кривица била њихова националност. Некима од њих је у међувремену суђено. Додуше, суђено им је пред судовима које је УНМИК формирао (по оној старој "кадија те тужи, кадија ти суди") и по правилима које је УНМИК одре-

дио. За разлику од њих, већина утамничених Срба ни до данас, значи више од две године, није имала прилику да пред било каквим судом докаже своју невиност (што је, иначе, правна бесмислица, јер се не доказује невиност, већ кривица).

На удару окупатора

Једна од највећих УНМИК-ових "проклетих авлија" налази се у северном делу Косовске Митровице. У тамошњем Окружном затвору налазе се двадесет два утамничена Србина, који преживљавају своје затворске дане лишени било каквих права. Наводно високи стандарди заштите људских права у правом су светлу показани овом приликом. О здравственом стању заточеника једном до двапут месечно брине се пар стоматолога и медицинских техничара. О школованим лекарима нема ни говора. Однедавно, шеснаест заточени-

ка штрајкује глађу, али ни то није утицало на бољу здравствену бригу затворских власти.

За овакав очајан положај заточених Срба на Косову и Метохији највише је заслужан чувени "хуманиста" и лекар, Бернар Кушнер. Он ће постати познат и по томе, што је за време његове страховладе у јужној српској покрајини, донет пропис да особе које су ухапшене могу да чекају и две године у затвору, пре него што им буде суђено. Таква пракса, додуше, није запамћена нигде у цивилизованом свету.

Са друге стране, што се Шиптара тиче, чак ни за починиоце најтежих кривичних дела нема довољно безбедних затвора, да би их могли задржати. Сетимо се само судбине актера терористичког напада на аутобус пун српских цивила код Подујева, када је четрнаесторо људи погинуло. Иако су виновници овог гнусног дела брзо откривени и ухађени, па чак и затворени на наводно најбезбеднијем месту, америчкој војној бази "Бондстил", која важи за највећу и најчуванију на Балкану, врло лако и врло брзо су успели да побегну и да приметну сваки траг. За њих казне није било, премда је њихова кривица недвосмислено доказана.

ДОС-ова власт, откако је у своје руке преузела вођење државе, није исказивала много пажње за питање Косова и Метохије, па тако ни за проблем невинно утамничених Срба у окупаторским затворима. Недавно је, додуше, било неких контаката, али ништа није постигнуто како би се олакшала критична ситуација у којој се заточеници налазе.

У суштини, ако се ДОС толико хвали својим пријатељским везама са НАТО државама, како је онда могуће да не могу ништа да постигну како би се поправио положај Срба на Косову и Метохији? Или можда и не желе било шта да учине?

Вук Фатић

Како се садашња власт опходи
према људима који су бранили Српство

ЗЛОЧИНЦИ ПО ДОС-У

Људи који су у време отаџбинских ратова у Републици Српској, Републици Српској Крајини као и на Косову и Метохији стали на браник Српства, данас су за ДОС-овску власт злочинци, људи са испраним мозговима, кандидати за Хаг итд. Понижење које ти људи трпе од ДОС-овске власти је огромно. Томе се мора стати на пут

Одбрана отаџбине за сваког Србина је увек била света дужност. Још од малих ногу свако мушко чело у Срба се васпитава у националном духу. Учи се историји, причају му се приче из српске јуначке прошлости, певају му се уз гусле српске јуначке песме, а у неким крајевима се приликом рођења купује и пушка (као у Црној Гори) како би се дете од малих ногу васпитавало у борбеном духу. Све у свему, ради се на томе да мушко дете стаса у младића који ће увек, без устезања, када дође опасност по отаџбину стати на њен браник. Тако су Срби васпитавани вековима уназад.

Последњих десет година наш народ је водио много ратова. Ти ратови су били одбрамбеног карактера (уосталом, Срби су увек водили одбрамбене ратове). Српство се морало бранити од повампирених усташа, исламских фанатика, шпигарских терориста, да би се на крају бранило чак и од најмоћнијих попут НАТО-а.

Ни у једном од тих ратова није било проблема да српски јунаци стану на браник отаџбине и да пркосно бране оно што је српско. Многи од њих положили су животе, многи су остали трајни инвалиди, али нико од њих не сме бити заборављен. Сви они живе у срцима нас Срба. Међутим, да ли ти српски хероји представљају ишта у мозговима садашњих властодржаца?

Опхођење актуелног режима према српским јунацима више је него срамно. Данас се ти људи третирају безмало као злочинци, а проглашавају лудацима, умоболницима, митоманима итд. Чак су појединци спремни да их назову агресорима, јер су они наводно извршили агресију на Хрватску, Босну и Херцего-

вину, а неки их чак проглашавају и агресорима на Косову и Метохији. Наравно, таква врста кампање против српских јунака из последњих отаџбинских ратова има свој циљ. Тај циљ се своди на то да се код српског народа убије било каква жеља за будућом одбраном, као и да окупиране територије српске земље Срби заувек забораве. Зато се готово у свим медијима сваки дан могу слушати, гледати или читати свакакве блувотине о српској војсци, о њеним комадантима и ондашњим политичким представницима Срба. Наравно, у тој кампањи предњаче сорошевске експозитуре у Србији, које су највише заслужне што су ДОС-овци зајашили државно кормило. Фонд за хуманитарно право, Хелсиншки одбор за људска права, Југословенски комитет наводних правника и њима слич-

ни сваки дан по медијима исказују своје бесмислене ставове. Странке у ДОС-у наравно да то подржавају, јер им ове организације доносе огромне своте новца.

С обзиром да је једина вера ДОС-оваца, вера у америчке доларе, онда будимо уверени да ћемо све чешће бити принуђени да слушамо баљезгарије Наташе Кандић, Биљане Вучо, Теофила Панчића и сличних.

Кампања која са води у корист Хашког трибунала је посебна прича. Да би се оправдала делатност ове злочиначке институције, српским јунацима лепи се етикета злочинаца. У то име на појединим београдским телевизијама емитује се емисија под називим ИКТИ (скраћеница за назив Хашки трибунал) која нам предочава како се та ин-

стигуција наводно бори да се суди ратним злочинцима (наравно, злочинци су искључиво Срби). Новинари који раде за ту емисију сваки пут својски се труде да што више демонизују српске јунаке. Без икаквих доказа српским војницима и официрима се измишљају злочини, наравно без икакве могућности да неки од тих војника или официра покуша да демантује те будалаштине. Битно је само да се прикаже шта мисли Хашки трибунал и да се што више сатанизује српска војска, како Србима не би више у животу пало на памет да се бране.

Свака помисао на одбрану значила би да се сваки српски војник може окарактерисати као злочинац и да може одговорати пред Хашким трибуналом.

Да би се ставови Хашког трибунала приказали као веродостојни, наша власт неће презати ни од пуштања емисија попут оне о Сребреници, или оне о Радовану Караџићу када стоји са српским војницима на положају изнад Сарајева. Све то има за задатак да омаловажи српску борбу и српске јунаке из отаџбинских ратова за Републику Српску, Републику Српску Крајину и Косово и Метохију. Филм о наводном масакру српске војске над муслиманским становништвом из Сребренице, који је рађен у продукцији ВВС, приказиван је чак и на државној телевизији. У том филму сте имали прилику да чујете како је војска Републике Српске, на челу са генералом Ратком Младићем, убила, ни мање ни више, него 7.500 муслимана, и то сви убијени су били мушкарци. Само онај ко не жели да схвати колика је ово лаж, или евентуално онај ко не зна ни где се налази Сребреница, причаће вам како је ово истина и да су српски војници, који су узгред у операцији код Сребренице из-

вели бриљантну акцију, заиста починили те злочине. Како је могуће да је убијено 7.500 мушкараца, када је по свим подацима у Сребреници за време рата живело највише до 12.000 људи? По подацима наводно хуманитарних организација из града је, након уласка војске Републике Српске и ослобађања Сребренице, изашло између 7.000 до 8.000 људи. Простом рачуницом се може видети колику лаж је сервирао ВВС. Али, то садашњој власти у Србији не смета. Она не жели да се зна истина.

Садашња власт има за задатак да убије идеју о Српству и да на све начине омаловажи српске хероје. Зато пушта свакодневно овакве емисије. ДОС-овци се очигледно руководе Гебелсовом методом: „Хиљаду пута изговорена лаж постаје истина“. Они мисле да ако сваки дан народу сервирају причу како су наши хероји наводно правили некакве злочине да ће се то у српском народу урезати као истина. Томе се морамо одупрети.

Још једна срамна епизода у вођењу злочиначке кампање против српских војника је кампања која се води против Војске Југославије. Нема дана а да нека невладина (додуше сада већ владина) организација не организује некакву трибину или телевизијску емисију у којој ће Војску Југославије назвати најгорим именима. Слободно можемо рећи да је Војска Југославије једина институција која је остала колико-толико национално оријентисана. То се поготову односи на млађе кадрове, који су тек завршили Војну академију. Дао Бог да међу млађим официрима још увек имамо кадрове, који су васпитавани у духу Српства и Православља, и који не дозвољавају толики ДОС-овски уплив у Вој-

ску Југославије. Зато је војска још увек трн у оку ДОС-овцима. Да би разбили и тај последњи бедем одбране српства у јавним институцијама, ДОС-овци неуморно воде кампању омаловажавања Војске Југославије.

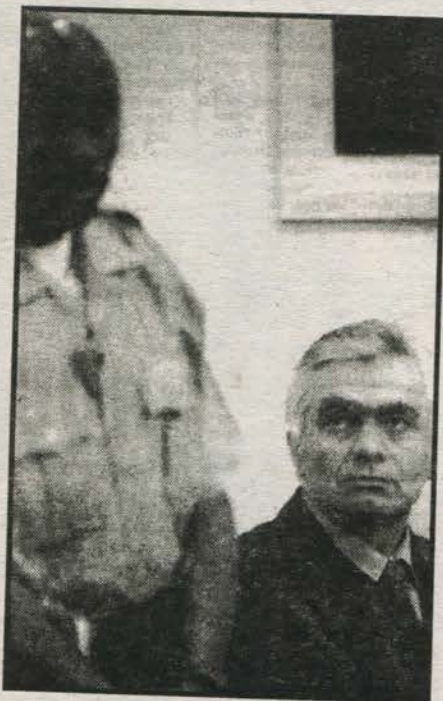
Посебно се та кампања усмерава против људи који су у Војсци Југославије узели учешће у одбрани Српства на Косову и Метохији, као и против службена војног рока.

Све чешће у телевизијским емисијама термин добијају некакве омладинске организације, које воде кампању за скраћење војног рока, а иле се чак и дотле да се војска уопште не служи. Оно што се код Срба сматрало најсветијом дужношћу, а то је служење дуга отаџбини, данас се, нажалост, све више сматра глупошћу. Уз помоћ бесомучних кампања које се воде против свега што је српско, Срби се све више удаљавају од везаности за отаџбину, а самим тим не желе да иду у војску. Подсетимо их само да се у нека лепша времена, када је отаџбина била на првом месту, девојке нису хтеле да удају за младића који није служио војску. Сматрале су га млитавим и неспособним.

Да закључимо.

ДОС је кренуо у уништење свега што је српско. У томе чак не преза ни када омаловажава српске јунаке из отаџбинских ратова у протеклих десет година. Ми се томе морамо одупрети ако желимо да опстанемо. Само вера у Србију и у коначну победу Српства може нам омогућити опстанак. Зато наше јунаке морамо да слаavimo, исто онако као што слаavimo Косанчић Ивана, Топлицу Милана, Карађорђа, Милоша и многе друге које смо кроз векове, дао Бог, имали.

Владимир Ђукановић

ЛАЖНИ СУКОБ УНУТАР ДОС-А

Амерички план стварања опозиције унутар ДОС-а дефинитивно је прочитан. Циљ стварања наводног сукоба унутар тог мондијалистичког конгломерата је покушај да се права опозиција, а то је Српска радикална странка која се једина на прави начин супротставља досманлијама, маргинализује и да се тим потезом угуши једина снага која заговара позицију остварења националне државе

У последње време медији у Србији су препуни прилога, вести и текстова о наводно „великом сукобу“ унутар ДОС-овске коалиције. Често нам се дешава да када отворимо фрижидер, упалимо шпорет, или ако употребимо било који кућни апарат, да и они почну да нам причају о „сукобу“ Ђинђића и Коштунице. Наводно несрећни Коштуница се жали да о свему што ради Ђинђић он нема појима, а са друге стране Ђинђић то оповргава и тако то у недоглед.

Остале странке у ДОС-у, чије је чланство таман толико да сви могу да стану у полицијски комби, прикључују се једној од „сукобљених“ страна. И тако,

мало - помало, медији стварају један фингирани сукоб унутар владајуће структуре са циљем да се једина права опозиција, Српска радикална странка маргинализује. Циљ који им је поставио Вилијам Монтгомери, а то је гушење сваке помисли на национални идентитет у српском народу, оствариће се само ако се угуши Српска радикална странка.

Зато се у том лажном ДОС-овском сукобу стварају две струје - наводно национална (предводи је добитник Сорошеве награде за државника године Коштуница) и она која је отворено мондијалистичка (на челу са Ђинђићем). Не преза се ни од стварања лажне опозиције, као што је то Странка српског је-

динства. Наводни опозиционар Борислав Пелевић је до сада гласао и за Ђинђићеву Владу и за катастрофални буџет који је предложила та Влада. Пелевићу су отворена врата свих медија, али се зато српским радикалима строго забрањује сваки приступ медијским кућама. Није тајна да неке ТВ станице имају и уредбе које су донеле владајуће структуре, у којима дословце пише да је Српској радикалној странци забрањено да се чита чак и саопштење за јавност. То вам је демократија.

Српска радикална странка је заиста трн у оку неспособним досманлијама. Од првог дана ДОС-овске власти српски радикали су указивали да је доласком ДОС-а за Србију настала катаклизма. Очигледно је да народ схвата шта га је снашло, и Монтгомери мора да промени тактику. Тактика је следећа:

Ствара се „сукоб“ унутар ДОС-а на „националну“ и мондијалистичку струју. Народу се сервира прича како би морао да се определи за једну од ових опција, јер је са странкама бившег режима завршено. Причаће се на медијима и опрњивати Српска радикална странка, како би народ свој глас дао наводном националисти Кошћуници.

Долазе избори на којима ће једна од ових струја победити, док ће друга добити таман толико гласова да уђе у парламент.

Након конституисања скупштине ове две струје ступају у преговоре и стварају, чим погодите шта, нову владу. Све остаје исто, само је народ преварен.

Док се ово не оствари сваки дан ћемо слушати како се ДСС и ДС преко својих саопштења чисте разним погрдним изразима, како би тај наводни сукоб био што уверљивији. Тако ћемо од једне стране сазнати да се и Кошћуница вози авионом Станка Суботића Цанета приликом своје посете Румунији, како је Обрен Јоксимовић ојадно здравство,

како је исти министар чекао у реду за аутограм Мире Марковић... Друга страна ће нам непрестано потврђивати све оно што је Српска радикална странка одавно износила у јавност. Потврдиће нам да је Чедомир Јовановић изазвао саобраћајни удес, како је Ђинђић увео монополе на све што је профитабилно у нашој земљи, потврдиће се његова афера са БАТ-ом, оптуживаће се Ђинђићева влада за корупцију (додуше то је тачно)... Све то у циљу да се код народа створи слика о „жестоком спорењу“, „легалисте“ Кошћунице и безобразног Ђинђића, који (срам га било) ни о чему не обавештава Кошћуницу. А после избора, ајд Јово наново, у исто коло и један и други да заврше започети посао.

Да све буде убедљивије, остале странке и странчице из ДОС-а постају наводно незадовољне понашањем ДС или ДСС (ко да њих неко нешто пита) па почињу да формирају своје посланичке клубове у парламентима. То су већ учинили Веља Илић и Момчило Пери-

шић са својим „јаким“ странкама, а на помолу су и нека друга одвајања. Када дођу избори они ће се прикључити једној од струја и са њом у коалицији покушати да се дочепају власти. Све то након избора изгледаће по принципу „сјахао Курта, узјахао Мурта“, с тим што постоји реална сумња да ће Мурта бити много гори него Курта.

Ипак, и поред покушаја Вилијама Монтгомерија да режира овакав сплет околности, све је очигледније да је народ прозreo његову замисао. Сигурно је да данас нема никог озбиљног ко заиста сматра да је Кошћуница легалиста, или да је, не дај Боже, Ђинђић носилац реформских снага. О осталом башибозлуку који сачињава ДОС смешно је и говорити. Српским радикалима остаје да што пре пробију медијску блокаду и да народу Србије укажу на превару која им се спрема. Сигурно је да на следећим изборима ДОС у било ком облику нема шта да тражи.

Владимир Букановић

РЕВОЛУЦИЈА ЈЕ СВУДА ОКО НАС

Научени од Тита да се закона не треба држати као пијан плота, ДОС-овци су, након петог октобра, кренули да се револуционарним методама обрачунају са политичким противницима. Србија је постала држава у којој закон више не важи, а о свим битним питањима одлучује партијски пленум ДОС-а

Вероватно сте некада у животу гледали каубојске филмове, или сте некада читали нешто о Дивљем западу. Е, ако јесте, онда вам је сигурно познато да се тамо закон веома мало, или готово никако, није поштовао. Ако сте били иоле имућнији и неки важнији фактор у неком каубојском градићу, могли сте чак и сами да напишете прописе и да се њима руководите. Једноставно, закон је био само обичан папир коме нико није придавао већи значај.

Данашња Србија све више личи на тај Дивљи запад. Уосталом, то не треба да нас чуди јер њом и управљају људи баш са тог Дивљег запада. Но оставимо њих. Погледајмо данашњу власт, која мари за закон као и за лањски снег. Људи који данас владају Србијом, својим понашањем нам указују да и међу њима, најверованије, седи неки Били Кид или браћа Далтони. У периоду ове власти уопште не морате да водите рачуна о закону, већ само о ономе шта вам каже неки од актулних властодржаца. Па дошла је демократија, зар не?

Да је у Србији заиста завладао револуционарни принцип у законодавству, можемо видети у изјави Наде Колунџије, посланика ДОС-а и потпредседника Човићеве Демократске алтернативе.

Она дословце каже: „Закони из периода бившег режима су доста анахрони, и ми морамо да се понекад очешемо од њих“. Као што видите, ДОС-овци се чак и не либе да кажу да се „чешу“ о садашње законе. Њима је то као добар дан. Што да не, стигла је револуција, а они у њој могу да раде шта им је воља.

Уосталом, када су могли да ставе зграду Савезне скупштине и државне телевизије, а да при томе ни-

ко није одговарао, онда шта фали да мимоиђу законске одредбе. То је ионако из оног режима. Уосталом, боље је без закона.

На првој години Правног факултета студенти полазници уче како је и најгори закон у некој области боља солуција него да уопште нема закона. У образложењу оваквог става, професори Правног факултета истичу да је било какво нормирање неке области, односно њено регулисање, сигурно много боље него да у тој области постоји безаконје. Али,

нашим револуционарима из ДОС-а то никако не одговара. Када је нешто нормирано то их спречава у револуцији. Како би онда они жарили и палили по земљи када би у њој постојао закон?

Пример над примерима како ДОС крши законе јесте изручење наших држављана Хашком трибуналу. Након тога дођу хапшења политичких противника, мимо било каквих законских прописа. Ти људи се држе по неколико месеци у затворима, да би се на крају пустили уз образложење да нема разлога за даљи притвор. Затим ту су изгласавања закона који су потпуно противуставни. На пример, Закон о једнакратном порезу на екстрадоходак, који чак има и ретроактивно дејство.

Како се не би ти револуционарни закони оспоравали пред Врховним судом Србије, ДОС је практично укинуо Врховни суд. Одмерите сами колико су већ на власти, а Врховни суд Србије још увек не постоји. Нараво да неће постојати још једно дужи време, односно све дотле док ДОС не истера до краја своју револуцију.

Изручење бившег председника СРЈ, Слободана Милошевића, била је кап која је прелила чашу. Уредба, прво Савезне владе, па потом када је пред Уставним судом оспорена као противуставна и уредба Републичке владе, која је тек правно насиље, представљају најбруталније револуционарно иживљавање досманлија. Шта мислите да је овакве ствари које ДОС чини радила она бивша власт? Шта мислите где би ти људи завршили? Боље да не замишљамо одговор.

Да би револуција у овој сфери друштвеног живота била потпунија, ваља на челна места у правосуђу и полицији поставити своје људе. Не брините се, до-сманлије су и ту веома успешне. Гото-во да нема суда у Србији, од општинс-

ког, преко окружног, привредног, па све до Врховног (који још увек не постоји) где ДОС није поставио своје кадрове. То се поготову може видети код председ-ника тих судова.

Иако судије морају да буду ванстра-

начке личности, ДОС-овци баш и не же-ле да се придржавају тог прописа. Нај-битније је да су у судовима њихови љу-ди и да се суди како они кажу. Не дај Боже да се нешто замерите некоме из ДОС-а, на суд ћете отићи руководећи се оном народном. „Кација те тужи, каци-ја ти суди“. Права „демократија“.

Елем, да се вратимо на причу о Див-љем западу и законима који су тамо ва-жили. Морамо вас упитати, видите ли било какву разлику између Дивљег за-пада и данашње Србије? Нама се чини да је нема. Ни тамо нису важили зако-ни, ни овде не важе закони. И тамо су се људи хапсили како се неком зеленашу прохтело, и овде је то случај. И тамо су се људи убијали, а ни ДОС-овска власт у томе не заостаје. Па да ли је то оно за шта сте гласали? Наравно да није. Ако сте желели промене, нисте сигурно желе-ли да буде горе. Хтели сте правду, а ње нигде нема. У правном систему ове зе-мље влада потпуни мрак, а светло се мора што пре пронаћи.

Колики мрак влада у нашем правном систему можда најбоље говори понаша-ње актуелног министра правде на при-јему у једној галерији у Београду (име наравно нећемо рећи) који је уз погрдну гестикулацију са савијеном руком и сти-снутом песницом том приликом рекао: „Ма ево им слободно судство док смо ја и Зоки на власти“. Када министар прав-де тако нешто каже, и то јавно, онда можете мислити како правни систем ове земље заиста изгледа. Јад и беда.

Владимир Ђукановић

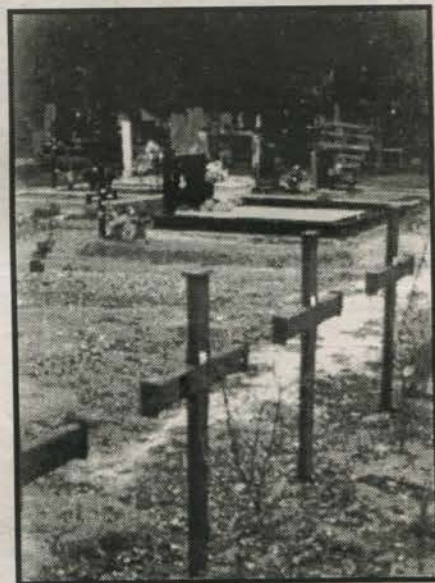
УСКОРО У КНИНУ!

Не, ово није фраза, ово је нешто што мора да стоји у нашим срцима и главама. Усташама не смемо заборавити злочине, а Крајину морамо да вратимо где јој је и место, у српске руке. У душама Крајшника пламен Крајине се не може угасити. Наш циљ је дефинитивно повратак онога што је наше. О томе морамо стално да причамо и поколењима да понављамо

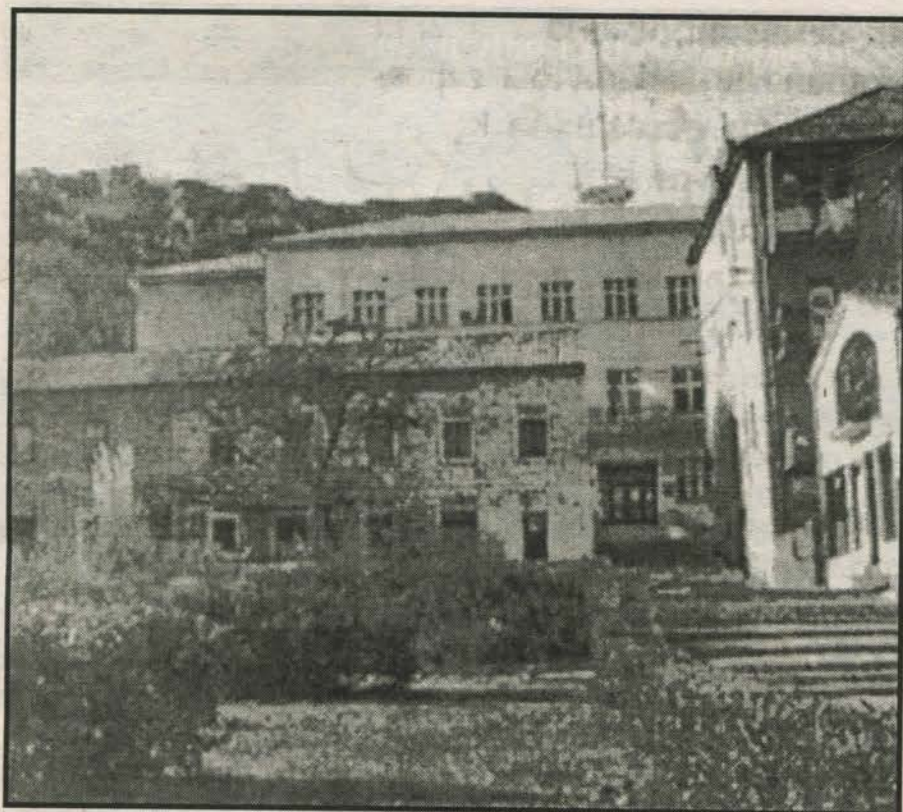
„Плачи вољена земљо и небо за мном јеца, ако те ја не вратим вратићете моја деца”. Ово је стих, који је певан након пада Крајине. У том периоду изгледао је очајнички, утопијски, нереалан... Сматрали су да је то тужни вапај несрећног Крајшника, који не може да се помири са реалношћу да је све изгубио. Једину наду те 1995. године Крајшницима је пружала Српска радикална странка. Упорно су радикали инсистирали да се сачува свест да је Крајина српска, и да поред окупације усташких злочинаца има наде да се једног дана вратимо на своја огњишта. На сву срећу, Крајина није заборављена, иако би многи то желели, а Крајшници као да полако враћају свој елан и спремају се да једног дана крену у одлучујући повратак. Не може српска душа да заборави: Книн, Обровац, Бенковац, Др-

ниш, Петрињу, Глину, Топуско... Не може и неће!

Одакле оволика смелост аутору овога текста да даје овакве тврдње? Највероватније ће му ово питање поставити сорошевске организације, несрећници из ДОС-а, Титови комунисти и многи слични. Уз то ће вероватно додати примедбу да је аутор „великосрпски националиста” (као да је то нешто лоше) и да жели, можете мислити, „да мења границе због својих мегаломанских замисли о Великој Србији”. Аутор вам признаје да јесте великосрпски националиста, и поносан је на то, а што се тиче мегаломаније, он само жели да се врати оно што је наше. Нигде аутор текста неће написати да жели нешто што је туђе, већ само оно што је наше, а то онда очигледно не може да буде мегаломанска замисао. Но, да им аутор текста

одговори одакле му смелост да износи тврдњу да ће Срби ускоро опет бити у Книну и целој Крајини. Одговориће им зашто сматра да ће Крајина опет бити у српским рукама, у рукама које једне полажу право на њу.

Четвртог августа, лета господњег 2001. године, одржан је парастос српским мученицима погинулим приликом усташке окупације Републике Српске Крајине. Парастос се одржао у месту Владимирци, недалеко од Шапца. Ту су се скупили Крајшници из свих делова Крајине да запале свећу својим најближима и да се сете свог завичаја. У Владимирцима иначе постоји једна дивна задужбина Републике Српске Крајине, коју је отворио Мићо Јелић Грновић, уметник из Крајине. Уназад већ неколико година, Крајшници се окушљају код Миће како би се видели, испричали и сетили своје родне груди.

Ове године на парастосу је била и екипа новинара „Велике Србије”, међу којима је била и маленкост аутора овог текста. У разговору са људима из свих делова Крајине дошли смо до закључка да се код Крајшника вратио онај морал који су поседовали још када су бранили Крајину. Овога пута тај морал је усмерен ка повратку и враћању Крајине под српски кишобран. Ако се вратимо на стих са почетка текста, који је пре шест година изгледао утопијски, сада је дефинитивно реалност. Понављају Крајшници да ће њихову земљу вратити њихова деца.

Можда то најбоље одсликава разговор са Добривојем Павлицом, Србином из Грачаца, чланом једног од мно-

гобројних културноуметничких друштава из Крајине, који за „Велику Србију” каже „да ће Крајина једног дана бити сигурно слободна и да ће песме које они данас, нажалост, морају да певају по Србији, певати ускоро у Крајини”. Уз то додаје „да нешто што је неприродно, то се не може одржати, и да Хрвати нису способни чак ни да населе то окупирано подручје”. Након разговора он нам је са својим пријатељима из удружења демонстрирао како се у Крајини певало. Када је кренула песма „Нема раја без родног краја” вашем аутору само што није кренула суза.

Таквим гласовима би могли да позавиде Павароти, Доминго, Карерас и остали врхунски оперски певачи. Нема нико такве гласовне могућности као Крајшници. Кажу да су то научили на планини и да им је жеља да у свом крајшком кршу опет запевају. Поздравили смо се са њима уз жељу да се већ догодине можда у Книну нађемо. Већ ми је ту било јасно да Крајина почиње поново да живи, додуше тренутно у избеглиштву, али нема сумње ускоро на својој грудима.

Након повртка у Београд, гледајући „наше” информативне програме, у којима само што није речено да је хрватска војска „ослободила” пре шест година Крајину, схватио сам да дефинитивно садашњи режим питање Крајине занима као лањски снег. Али, нека их. Сви знамо да у српском народу постоји Српска радикална странка која ће увек држати до тога да Крајину не смемо заборавити, а што се тиче садашњег режима од њих је и Бог дигао руке та-

ко да ће убрзо отићи у тамну прошлост српске историје. Но, оно што је заиста својски обрадовало аутора овог текста је емисија на Хрватској телевизији, која је направљена поводом шест година окупације Републике Српске Крајине.

Колико год да су усташе у тој емисији покушавале да прикажу своју „победу” и „храбру акцију” (вероватно се та храброст испољила у клању српске нејачи) њихових снага, нису могли да сакрију чињеницу да у Крајини данас готово да нема становника. Евентуално у већим градовима, попут Петриње нпр. где има могућности да понека фабрика ради има помало становника. Остало је све пусто. Чак и Хрвати који су заузели српске куће тврде да не живе од плате, јер на том подручју ништа не ради, него од социјалне помоћи. А зашто тамо нема становника? Одговор је прост. Зато што Хрвати никада у животу нису ни живели у Крајини.

Тренутна ситуација је потпуно неприродна, јер шта год Хрвати причали дефинитивно је неоспорно да они ту територију не могу да осећају као своју. Сто пута да се преврну и претворе у било шта, они никада неће моћи да кажу из срца да је Крајина њихова. Једини њихов ујединитељ приликом окупације Републике Српске Крајине била је патолошка мржња према Србима и лечење комплекса који су им набијани, јер су Срби били у свему супериорнији. Зато не треба да нас чуди што у Книну, Обровцу, Дрнишу, Топуском... нема људи. Неко ко ту никада није живео, а то су Хрвати дефинитивно, не може одједном да се „посади” и да каже „е сада је ово моје”.

Чињеница да су Срби и дан данас у неким општинама већина говори да ћемо ускоро опет гледати Крајину у корпусу српских земаља. На миси која је одржана у Книну петог августа није било шака јада Хрвата, а наводно им је на тај дан ослобођен „повјесно хрватски град”. Па ако је „повјесни хрватски град” ваљда би на дан тог наводног ослобођења дошао неко од Хрвата из Книна на ту мису. Не, дошли су Хрвати из Босне који су окупирали српске куће. Једноставно, Хрвата тамо никада није било, нити ће их икада бити. И будимо уверени баш из тих разлога да ће по природи ствари Крајина бити ослобођена. Ускоро ћемо проводити лепе тренутке на Плитвичким језерима, на Каринском мору, на реци Зрмањи, пићемо жутину из Букаре, обилазити српске манастире, јести крајишку пршуту... Све то ускоро!!! А што се тиче Хрватске и Хрвата, желимо им судбину коју су имали кроз читаву своју историју, а то је да никада нису имали државу и да су вечито били нечији поданици.

Владимир Букановић

ЈОШ ЈЕДНА ЖРТВА АМЕРИЧКИХ АПЕТИТА

Грађански рат, који македонски руководиоци желе ли или не да признају пламти у Македонији, прети да се прошири и на остале делове Балкана. Америчка политика стварања Велике Албаније, даје подршку Шиптарима да своје апетите прошире и на део Грчке, чиме би Американци преузели у потпуности контролу над Балканом. Македонско руководство, иако је као марионетско доведено на власт, не сме више да затвара очи пред реалном опасношћу да Македонија заувек нестане

Велика Албанија, реалност или беспотребан страх од њеног стварања? Иако нико од нас не би волео, па чак ни у најгорим кошмарним сновима, да се ова замисао Американаца оствари, морамо бити реални да је пројекат њеног стварања реалност, која ће се, ако се не будемо супроставили на неки адекватнији начин, заиста обистинити. Неко ће нам рећи, ма хајде шта причате, што плашите народ или нешто слично. Али ти који нам то говоре су или слепи, или не желе да виде, или, оно што је најгоре, верују да су нам Американци пријатељи и да никада неће дозволити стварање овакве једне творевине. Када им поставите питања: а зашто су Шиптари уз помоћ Американаца добили Косово и Метохију? Зашто се Македонској армији спречавају дејствовања према шиптарским терористима од тих испих Американаца? Зашто Шиптари атакују на југ Србије?

Зашто и одакле им право да имају апетите према северу Грчке? Када им то поставите они једноставно слегну раменима и немају одговор. Наравно да немају, јер једини прави одговор на ова питања је Американци помажу Шиптарима у стварању Велике Албаније. Ту је крај приче. Једино питање које би се ту могло поставити јесте: због чега је Американцима потребна Велика Албанија?

Одговор на ово питање је веома прост. Америчка жеља да преко НАТО-а контролишу све територије ка Русији, више је него евидентна. На том путу, наравно, налази се и Балкан. Американци не воле да под контролом имају режиме који би им једног дана могли да забоду нож у леђа. Зато би режим у држави којом би Шиптари владали био идеалан за контролу, јер хтео неко да призна

или не, Шиптари су и даље на много нижем степену друштвеног развоја од било ког другог народа у њиховом окружењу. Територију коју би покривала Велика Албанија, поред тога што би њом управљао типично амерички послушнички режим, веома би била погодна за развој свих врста криминалних делатности, а то би, разуме се, Американцима доносило огромне своте новца.

Као што је познато, село Велики Трновац, које се налази у бујановачкој општини, центар је производње свих врста наркотика за Балкан. По сведочењу неких полицајаца са југа Србије, у Великом Трновцу се дневно произведе око 150 кг хероина, који се разним каналима продаје на Косову и Метохији, а касније у Западној Европи. Полицајци кажу да је у ту нелегалну трговину посебно умешан Небојша Човић, који је један од главних добављача дроге амери-

чким војницима из базе Бондстил. Такође, та територија би била рај за трговце оружјем, јер је чињеница да би то подручје увек било нестабилно, затим за трговце белим робљем и за разне друге прописете, који би у дилу са Американцима доносили огроман профит. По неким подацима, америчка влада на годишњем нивоу на наркотицима заради око 30 милијарди долара, и то у ситуацији када се за дрогу морало платити земљама које нису под контролом Американца. Замислите колики би профит Американци остваривали ако би по својој замисли створили Велику Албанију.

Околне земље, међу којима је и наша земља, биле би стално под претњом напада шиптарских екстремиста. Ако би се случајно неки послушнички режим (за наш не верујемо да би имао толико храбрости) дрзнуо да приговори

било шта Американцима, не треба сумњати да би Американци са ланца пустили Шиптаре да нападају околне територије. Као што видимо, контрола Балкана је у потпуности успостављена.

Ове непобитне чињенице су разлог зашто се данас и Македонија налази на крају своје баладе. Иако у свима нама постоји и она последња нада да ће се Македонија извући неокрњена из овог хаоса, ситуација на самом терену је више него катастрофална.

Посебан проблем Македонији представља чињеница да је однос становништва такав да је веома мала предност у корист Македонаца. У готово свим општинама западне Македоније Шиптари су већина. Главни град Скопље је чак подељен на насеља у којима живе Шиптари и у којима живе Македонци. Заћи у шиптарско насеље је заиста огроман проблем. Да трагедија буде већа, Шиптари су се за овај сценарио, баш као и у Србији, помно spremали. Обучавани од америчких официра, прекаљени на ратиштима широм бивше СФРЈ, као и на самом Косову и Метохији, сигурно су у много већој предности у односу на македонску армију, која нема никаквог искуства у оваквим сукобима.

Потпомогнути логистичком подршком Американца, Шиптари веома добро знају сва кретања македонске армије. Да је то заиста тако, потврђују нам извештаји који свакодневно говоре о томе како је на неком потезу погинуло десет македонских војника, или седам... Обично гину тако што њихово возило налети на мину, или у класичној „сачекуши“ шиптарских терориста.

То нам јасно потврђује тезу да Шиптари веома добро знају сва кретања македонских војника. Недавно је из врха НАТО процурела вест како Американци достављају шиптарским бандитима видео касете са снимцима положаја македонске војске.

Неретко се дешава да македонски војници разбију на неком потезу шиптарске терористе, као што је то рецимо био случај у селу Арачиново, али онда се одједном појаве „миротворци“ из НАТО који изврше притисак на македонско руководство да пусти терористе из обруча. Наравно, када изађу из обруча, војници НАТО-а их преселе на други положај, одакле они настављају своју делатност. Тако то иде у недоглед.

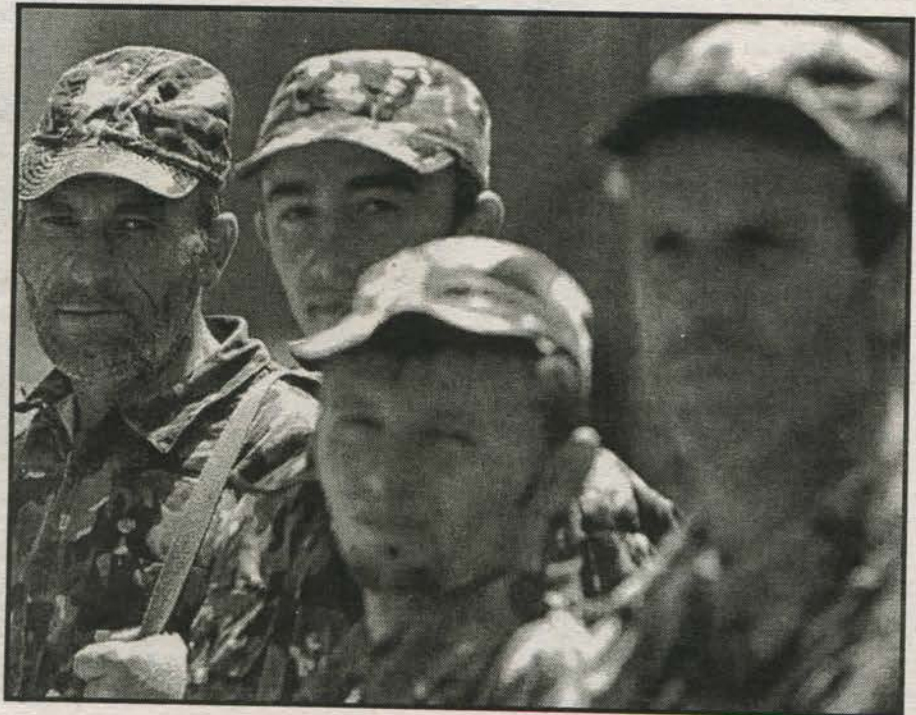
Македонија, односно њена војска, има и великих проблема са наоружањем. За структуру територије каква је у Македонији, македонска армија нема адекватно оружје којим би могла да парира шиптарским терористима у неприступачним гудурама, какве су рецимо на Шар планини. Оног момента када су Македонци почели да набављају хеликоптере из Украјне, и да макар мало униш-

тавају шиптарске положаје на деловима терена који су неприступачни за њихову армију, у помоћ Шиптарима одмах је ускочила Кондолиза Рајс, саветник за безбедност Сједињених Америчких Држава, која је, слободно можемо рећи, запретила Украјни да мора да обустави испоруку хеликоптера Македонији. Зар то није довољно да свима буде кристално јасно да Американци свим силама помажу Шиптаре.

Ситуација у којој се данас налази Македонија је готово безизлазна. Ипак, нада још увек постоји, а она се налази у свести македонских грађана (с обзиром да њихово руководство то не поседује). Та свест мора да постоји, јер Македонија се може спасити једино супротстављањем Американцима. Што више буду прихватили америчке ултиматуме они ће једноставно нестати. Прихватањем измене Устава, којим ће се Шиптари изједначити са Македонцима као конститутиван народ, и којим ће се албански језик изједначити као равноправан са македонским, Македонија једноставно престаје да постоји. Нестанком Македоније, пројекат Велике Албаније је готово остварен. Следећа фаза, након Македоније, биће завршетак операција на југу Србије.

Уз обилату помоћ Небојше Човића, највећег шверцера наркотика и грађевинског материјала на целом Балкану, Американци ће сигурно остварити свој план о откидању и тог дела Србије и припајању Великој Албанији. Зато се народ и у Србији и у Македонији мора што пре освестити, да скине са власти марионетске режиме у својим земљама, и на крају да се заједнички одупру америчким окупаторима и њиховим сулудим идејама.

Владимир Ђукановић

БРАЋО СРБИ НЕ БОЈТЕ СЕ, ДОБРО БИТИ НЕЋЕ!

Посрнуће које доживљавају наша држава и наш народ у свим сферама друштвеног живота је из дана у дан све веће. О свим важним питањима, која се тичу нашег опстанка, одлучују људи којих се то најмање тиче. У првом реду су то некакве невладине организације, алтернативне групе, секте ... Свима њима је једини предзнак да су потпуно анационалне и да се боре за уништење сваке помисли на национални идентитет. О овим појавама за "Велику Србију" говори Александар Сенић, један од наших најеминентнијих стручњака по питању секти и дипломирани филолог

• Господине Сенићу, ако гледамо наше друштво са социолошког аспекта, како вам се чини ситуација у којој смо се нашли после петог октобра?

Ситуација је таква као по оној народној: "Не бојте се, боље бити неће". Морамо поставити питање, шта значи променити нешто? Да ли се нешто мења да би остало исто, јер Французи кажу: "Ако желите да мењате да би остало исто онда мењајте што чешиће". Данасмо дошли у ситуацију да имамо графите по фасадама на којима пише: "Све је исто само њега нема". Са друге стране, не мора свака промена да буде побољше, може да се деси да промене буду и нагоре. Сада се ту поставља питање, шта је мерило квалитета промена? Да ли су то промене чисто материјалног живота, или су то и неке друге ствари?

Пре свега, морамо да сагледамо шта је петог октобра отишло, а шта је дошло. Пети октобар је био кулминација нечега што је у последње две године направила једна осиноост и отсецање од стварности једног дела власти. Пети октобар се не би десио да није тадашња владајућа гарнитурa, ту пре свега мислим на СПС, дозволила себи да испадне толико глупа, јер је допустила да се група профитера, предвођених женом са болесним амбицијама, прикључи њој самој.

Њихов шеф странке је дозволио себи да му се у инфраструктуру странке увуче супруга која је имала неостварене по-

литичке амбиције, и којој је још увек у глави борба између четника и партизана. То је довело да пред пети октобар почне да пуца СПС. Зашто? Зато што је "Отпор", који је радио, а и данас ради, по школи америчког инструктора за такве операције, ишао на то да намерно изазива Миру Марковић да су они фашисти. О овоме је и у штампи писало.

Видели сте да је и њихов стил облачења (црна мајица), и њихов начин поздрављања, да је све то заиста личило на фашистичке стилове, али то је намерно рађено како би њу испровоцирало да почне са штампањем онаквих бесмислених плаката како су они Немци, како су „Мадлен југенд"... Зашто све ово кажем? Зато што је пети октобар инсталирао људе који су комплетну своју предизборну кампању одрадили по америчкој школи. То је школа коју је ЦИА до сада опробала на многим местима.

Са друге стране, није било довољно интелигенције, или можда и јесте, али није могла да дође до изражаја у редовима тадашње власти да се на одговарајући начин супротстави томе.

Пети октобар је на власт дрвео људе које интересује само власт, што је у политици и нормално, али се поставља питање какав је њихов духовни садржај. Претходна власт је носила са собом какву-такву могућност да се колико-толико патриотски део српског народа испољи, и да се одређене појаве, које су штетне за друштво, колико-толико спрече. Данашња гарнитура власти даје привид веће слободe мишљења и привид веће слободe деловања Српске православне цркве, а то даје код народа резултат да су они наводно национално опредељени. То нема везе са животом. Гарнитура која је дошла после петог октобра је изузетно анационално опредељена.

Све то личи на један виц који се причао о концентрационом логору у Немачкој када немачки официр позове Јевреја да дође до њега, а онда изађу њих тројица иза метле па питају ко од њих треба да дође. Е тако је данас и код нас. Коштуница је једна најобичнија дршка од метле иза које се крије 17 различитих ликова. Ево, рецимо, ова Демокришћанска странка Србије. То је једно најобичније бућкало на које треба да се ухвате сомови који се „пале" на националну причу, али ту од националног опредељења нема ништа.

Значи, стање после петог октобра је такво да нам даје само привид веће слободe, али та наводна слобода за све одвешће нас на наопаку страну. Не може се слобода давати свима. Не можете давати слободу деловања онима који су друштвено опасна појава, онима који вређају јавни морал, онима који лоше делују на васпитање омладине... Не може се давати слобода деловања свима. Слобода је категорија која јесте широка, али није неограничена.

• У чему ви видите да се даје такав

облик слободe у Србији?

Па, ево овако. Кажу да је пре петог октобра била диктатура. Знате шта, ту од диктатуре нема ни „Д". Диктатор је био Франко, Аугусто Пиноче... Диктатура је када кажете нешто што некоме не одговара, а већ ујутру вас нема. То је диктатура. О диктатури не можемо да говоримо када су сви они који су критиковали режим остали живи. Да је Милошевић био диктатор он не би данас био у Хагу. Та диктатура о којој причају је више личила на карикатуру а не на диктатуру. У таквој ситуацији, у време док је тај део власти био састављен од комбинације СПС, где има колико-толико патриота, и Српске радикалне странке, где су људи у потпуности национално опредељени, имали смо власт која је имала националну оријентацију. Део ЈУЛ-а, који је имао највећи део колача у власти, и који је био потпуно анационално опредељен, условио је да та комбинација до петог октобра пукне.

Какве су те привидне слободe данас? Данас се слободe дају групама попут хомосексуалца, лезбејки, групама соци-

јалне патологије, прича се о томе како би требало да дозволимо хомосексуалцима да усвајају децу, даје се слобода деловању невладиним организацијама за које се зна да вршљају по свим земљама које су ушле у транзицију и делују као агентуре. Погледајте само књигу Љубомира Стајића „Основи безбедности“ где су невладине организације, а међу њима су нарочито наведене наводне хуманитарне организације и разне фондације, сврстане у групу могућег неоружаног унутрашњег угрожавања безбедности. Каже се да су оне експоненти агентурног рада. Ова власт тим организацијама даје невиђене слободе деловања и чак се говори о томе како би оне требало да постану партнер власти.

Такође, даје се велика слобода деловања разним идеолошким групама,

верским групама, сектама. Даје се слобода која не постоји у државама тзв. демократског и развијеног Запада. Даћу вам пример Јеховиних сведока у Канади. Тамо нема шансе да вам они долазе на врата, да вас узнемиравају и слично. Ако имају нешто од те њихове литературе, они могу да дођу једном. Али ако им ви том приликом кажете мене то не занима, а они се сутрадан опет појаве, ви тог момента можете да позовете полицију која ће послати своју патролу и привести их у станицу.

• Рецимо да је бивши режим реаговао како је требало, и да је забранио те организације, шта би се десило у том моменту?

Те организације је тешко забранити. Међутим, било је тешкоћа око доношења закона који би то регулисали. И

бивши режим и садашњи режим имали су толику већину у Скупштини да су могли да изгласају да је уместо среде рецимо петак. Да је било имало воље могао је да се донесе Закон о верским заједницама и Закон о заштити од менталне манипулације. Такви Закони постоје у Француској, Белгији и другим земљама. То су, пре свега, заштитни закони. Тада би прича била потпуно другачија.

Ако урадите нешто по муштрама тих земаља, онда вас оне тешко могу да прозову. Тада имате потпуну слободу да им кажете, у случају њихових напада да нам је неки од тих закона недемократски, да сте чланове тих закона преписали и закон уредили по моделу њихових закона. Нико од њих није луд да сам себи ускаче у уста. Тако је то требало урадити.

Са друге стране, након петог октобра ми имамо једну потпуну либерализацију свега. Сви могу да раде шта хоће зато што је сада наводна слобода изражавања, погледа на свет итд. Ниједна слобода не сме да буде неограничена.

• Да ли вам се чини да се та слобода ограничава само људима и организацијама националне оријентације?

У томе и јесте поента. Зато сам ја и рекао да је све ово привидна слобода. Она није суштинска, јер не даје слободу свима, него само неким. Било шта да поменете национално добијете „шут карту“. Али ако дате било какав проје-

кат који се веже за интермултикултурну сарадњу, за транспарентност, за мултикултуралност, за међунационалну сарадњу, за све врсте повезивања нових авангардних облика културе и образовања... у том случају ћете све добити. Министарство културе је недавно радило на откупу књига за библиотеке у Србији.

Министар је изјавио да министарство није хтело да откупи књигу која говори о детињству Николе Тесле. То за њих није занимљиво. Није занимљива ни књига „Све српске здравнице“. Наравно да није. Али су зато откупљена издања ФрееБ92, Самиздата, Стубова културе и сличних. Те куће су, пре свега, блиске садашњој владајућој гарнитурџи, уз помоћ којих су, на крају крајева, и дошли сада на власт, а, са друге стране, имају такав издавачки програм који је потпуно анационалан. Тако данас нећете добити никакву помоћ за издавачки пројекат који говори о нечему из историје Српске православне цркве, или из историје Срба уопште. Нећете добити ништа што је везано за причу о националном опстанку нашег народа.

Наша културно-уметничка друштва и фолклорна друштва не могу да добију помоћ. Али зато паре добијају разни пројекти у којим се уметници скидају голи, у којим по зидовима имате окачене неке цевџе за које нико не зна шта представљају, пројекти где долази учитељица јоге из Немачке да држи курсеве јоге у позоришту, позоришне представе које су више него катастрофалне, којима људи звижде, јер то представља невиђену срамоту. Значи, паре се добијају за све оно што би требало да нас наводно отвори према том вајном свету, али да се не помиње ништа национално. Тако имате ситуацију да неки пишчићи, који иза себе имају две три књижице или драмице, мртви ладни прозивају Српску православну цркву, епископе, да саветују шта би Црква морала

да ради, да агитују за педере и лезбејке да држе параде усред Београда. Замислите, појавио се драмски писац који је написао 10 трилогија које се зову „Клоака максима“ или „Велика клоака“. Човек има такву трилогију. Такав се појаво на телевизији потпуно удубан да би дао изјаву о педерима и лезбејкама. Он је био толико удубан да нисте могли да га препознате. То вам је наш јад и чемер.

• **С обзиром да се ви бавите истраживањем секти, можете ли да нам кажете каква је ту ситуација?**

Ја сам са јавним истраживањем секти стао првог јула ове године, јер ми се чини да у овој држави тренутно то никога не занима. Ја већ неколико година сарађујем са организацијама које се баве сектама у иностранству. Мене су у марту, на предлог Аустријанаца, примили за дописног члана Европске федерације центара за истраживање и информисање о секташтву, чије је седиште у Па-

ризу. Једини сам из Србије који ради тако нешто. Искрен да будем, једини човек који је радио свој посао био је Милован Радовановић, пређашњи министар вера из Српске радикалне странке, који је знао да ради свој посао.

После њега нема ништа. Нови заменик министра вера, господин Степић, изјавио је, када су ме позвали за помоћ око израде Закона о верским заједницама, да не жели да сарађује са мном јер сам био саветник пређашњем министру који је био из Српске радикалне странке. Ја сам тај позив лепо вратио и поручио да јесам био саветник и да се тиме поносим. Њихов став је такав, јер имају страх. Тај страх се темељи на томе да ако донесу било какву регулативу на том пољу да ће довести до противљења људи са Запада, који ће одмах гракнути како ми ограничавамо верске слободе.

Верујте, ако би ми то паметно урадили по узору на Резолуцију европског парламента, нико од њих се не би бунио. Тамо код њих постоје много строжији прописи него овде код нас. Ко би се бунио? Бунили би се овдашњи дежурни заштитници свега и свачега.

• **Да ли ви сматрате да у нашој Влади, односно у министарствима, има секташа?**

Има! Пазите, не мора он да буде члан секте, довољно је да буде симпатизер и да буде повезан са дотичном сектом. Довољно је да не кочи. Од велике помоћи сектама је човек који не смета. Таквих има на претек.

Ако би се донела нека регулатива на том пољу, одмах би гракнули Хелсиншки одбор за људска права, Фонд за хуманитарно право, разне фондације ЈУКОМ, Соросева фондација, Фонд за отворено друштво... Гракнула би и ала и врана.

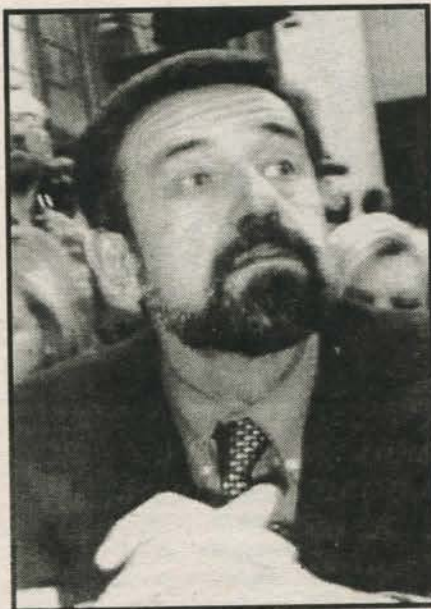
• **Колико те накарадне организације утичу на нашу власт?**

Утичу много. Те организације су уложиле велике паре да би садашњи властодршци дошли на власт. Оне имају утицај код великог броја интелектуалаца који одлучују у институцијама културе и образовања што је веома битно. Ако хоћете да поробите неку земљу, односно да јој промените ментални образац, немојте да ударате војском или било каквом силом. Довољно је да ударите на просвету и културу. Да ударите на духовном плану. Нажалост, 90 одсто наших интелектуалаца су анационални интелектуалци и атеисти. Самим тим ове организације имају велики утицај у сфери образовања и културе у Србији.

Даље, овакве организације имају огромну медијску подршку. Оне чак иду дотле да имају своје редовне емисије. Бранка Оташевић, критичар у Полити-

ци, задужena за ТВ програм, рекла је недавно да једва чека да се Наташа Кандић, Соња Бисерко, Вида Огњеновић и многи слични њима насите више на телевизијским емисијама, да заврше са својим појављивањима, и да се онда крене са прављењем озбиљног ТВ програма. Пазите докле је то дошло када су њој, као ТВ критичару, досадили.

Када узмете те три ствари у обзир, а поготову ову прву да су те организације уложиле велике паре у садашњу владајућу олигархију, онда морате да знате да је ред да се они некако њима одуже. Џорџ Сорос је на прослави Фонда за отворено друштво (одржан поводом 10 година постојања тог фонда) у Интерконтиненталу рекао да није веровао да ће људи које је он помагао, и који су водили Фонд за отворено друштво, успети да постигну то што су постигли. А то је по њему једна демократска смена власти у Србији, која доприноси новим могућностима за стварањем отвореног друштва. По његовој дефиницији отворено друштво је друштво у коме нема апсолутних вредности. Значи, код њега нема утврђених вредности. Све је подлежно промени. Све се може.

Као што видите, то је потпуна лудост. Сад се поставља питање зашто су те организације незгодне? Невладиних организација у Србији има негде око 1200, можда и више. Ту спадају сви, од љубитеља цвећа, па до Фонда за отворено друштво. Значи разне су области где оне делују. Међутим, оне главне, које смо спомињали, могу полако да утичу на мењање ставова у друштву.

Ставови у друштву се не мењају преко ноћи. Ставови у друштву се мењају онако како је почело код нас, и како се већ једно дуже време ради, а то је релативизација. Оно што је бело, они људима полако почињу да приказују да је црно. Наравно, нећете прихватити да ако гледате бели зид, а неко вам каже да је

црн, да је он заиста црн. Али прича да је тај зид црн не сервира се директно, него се каже да је он благо сивкаст. Ако вам се сваки дан прича да је тај зид благо сивкаст, и ви почињете полако да причате како је фино истонирани, и почињете да верујете да је зид заиста благо сивкаст.

За три или највише четири месеца ако вам неко стално понавља ту причу о зиду ви почињете да верујете да је зид, не чак ни благо сивкаст, него црн, и, што је најгоре, почињете да убеђујете људе око себе да је зид заиста црн, а не бео. Е тако делују невладине организације. Ствари се доводе релативизацијом. Релативизацијом смо дошли до тога да се једино Срби плаше од тога да кажу да су Срби. Плаше се да то кажу отворено. Данас код Срба постоји много већи страх да се каже нешто отворено, него што је то било до тог фамозног петог октобра. Ови што су данас на власти и ове њихове агентуре од невладиних организација стално причају причу како смо ми пропали у последњих десет година. И само се прича о протеклих десет година. Ако ту тезу посматрамо са становишта развојне психологије, и увидимо да је наше памћење ограничено само

на последњих десет година, онда смо ми на духовном нивоу деце од десет година. Мене изгледа неко прави будалом када ми прича да све што ми се десило десило ми се у последњих десет година.

• Али, сведоци смо да се заиста о свему што је лоше прича искључиво за тај период? Због чега то?

Није битна последица. Битно је да окривите одређену гарнитуру људи. Битно је да сатанизуете те људе и да сатанизуете све оне који су показивали имало националног у себи. Па кога пљују највише. Пљују Српску православну цркву, војску, полицију, странке нацио-

налне оријентације. Та врста пљувања се односи искључиво на тај период од претходних десет година. Нико не жели да каже да је тих десет година последица свега оног што се дешавало у претходних четрдесет година. За ове што су сада на власти тих претходних десет година су саме по себи, и за себе, кривац, што је потпуно ван памети, али је тако и то се прихвата. Зашто се прихвата? Зато што о томе пишу сви, зато што о томе причају сви, зато што вас бомбардују са свих страна том бесмисленом тезом.

• Како ви гледате на ситуацију у нашем образовању? Чињеница је да је Гапо Кнежевић ишао код Џорџа Сороса за одређене донације како би остварио неке пројекте у нашем школству. Чак је, својевремено, изјавио да из историје треба избацити неке лекције које се тичу националне историје, јер оне наводно оптерећују ученике. Како вам све то изгледа?

Стање у образовању је катастрофално. То стање је катастрофално већ једно дуже време, и то са разлогом. Разлог томе је управо оно што сам вам рекао, ако желите некога да сатрете крени те од образовања. То иде веома лагано и перфидно. Нема присиле, репресије, нема ништа томе слично. Оно што добар учитељ направи, то касније нико не може да поквари. Али иста је ситуација и обрнуто, када добар учитељ нешто поквари, онда нико не може то да поправи.

Програми који се сервирају нашој деци су заиста претрпани. Те програме су писали људи који су последњи пут били у школи онда када су је они учили, или евентуално ако су били деци на родитељском састанку. Наставници немају никакве плате. Јасно је да људи немају мотивацију за рад, јер чабе идеали ако човек нема шта да једе. Деца долазе из породица које су у 90 одсто случајева слабо функционалне. Однос према школи и наставнику је никакав. Наставници се, са друге стране, плаше ученика. Немају петљу да уведу ред у своју учио-

ницу.

Министарство је и пре, а и сада потпуно млигаво. Тамо су седели, а и данас седе, људи који не заслужују да им се дају две нацртане овце, јер би једну сигурно изгубили а друга би им угинула. На све то што се дешава у школству, у наше школе почињу да улазе разне радионице, фондације, програми алтернативног образовања итд. Они почињу да доносе паре које су школама неопходне. Онда улазе разни сумњиви програми, без икакве контроле Министарства просвете, већ само по процени неког наставника, који чак ни директора не пита да ли то може или не може. Значи, на делу је један облик школства који је у потпуном расулу.

На сав тах јад долази министар који је у једној ТВ емисији изјавио: „А шта ће Америка да каже ако ми уведемо веронауку“? Долази у Министарство екипа људи која се већ опробала са спровођењем разних алтернативних програма, и то без обзира да ли је Министарство то одобравало или није. Појављују се програми за наводно корениту реформу школства. Ја заиста не знам која је по реду ово „реформа“ школства, али сигуран сам да је код нас много лакше направити реформу школства него реформу торту. Презентује се један програм, који је веома озбиљно замисљен, а који се појавио у часопису научно-истраживачке станице Петница.

У њему, људи који су веома битни, јер данас одлучују о судбини нашег школства, причају како би требало да изгледа

наш образовни систем. Ако се не варам, 1996 године, дотични Иван Ивић, који је данас један од главних ликова за реформу школства у Србији, између осталог каже: „Наше образовање треба свести на индивидуу. Све зависи од тога какав ви став направите у друштву. Направите став да је, рецимо, добра идеја да неком пуцате у главу са магнумом 357, и сви ће рећи ма шта ту има лоше“. Ја, наравно, ово карикирам, али то је заиста тако ако пренесете ову тезу у праксу.

У тој истој публикацији Фонд за отворено друштво каже да Сорошева фондација има велике планове и амбиције са основним школством у Србији. То пише баш тим речима, и они о томе отворено говоре.

Крајем 2000. године изашла је публикација која се зове „Историја детињства“ и то на енглеском језику. Пазите, нови уџбеник историје. Њега су радиле групе аутора из Србије, Хрватске, Албаније, Босне и Херцеговине, Македоније, Румуније, Црне Горе... Ту нема војсковођа, нити битака. Ту се прича о судбини малог детета у рату. Значи, учимо историју на личном плану. То би било исто као када бих ја писао књигу под називом „Живот и прикљученије Александра Сенића у периоду рата 1999. године“. Кога то занима? Али њима је битно да би се створила визура у друштву како је појединац важнији од целине. Појединац је испред нације и друштва. По њима ми морамо да обратимо пажњу на појединца као јединку.

Јер, рано моја, може неко да нам заме-

ри ако говоримо шта се целој нацији дешавало. Није битно што је он мени порушио градове, инфраструктуру, него је битно шта је мали човек, као појединац, преживљавао. Тако ће нам децу убудуће учити. Неће они то одједном да покрену, али полако и перфидно ће то убацивати нашој деци. Загорка Голубовић је пре неколико месеци рекла да су уџбеници историје прављени тако да стварају националистички поглед на историју. При томе је национализам једнако нечему што је лоше. Национализам је данас исто што и шовинизам. То је узето по америчком моделу, где се за човека који је добро учинио за државу каже да је патриота, али за онога који мрзи друге нације се каже да је националиста.

Значи, поента целе приче је у томе да се вуче ка појединцу, јер ће у том случају појединац постати мерило свега. Зашто се иде ка томе? Најбољи одговор ћете наћи ако одете на интернет сајт педера у Србији. Тамо ћете наћи мишљење једног од перјаница педерског покрета у Србији, који се именује као Влада тај који пише да држава мора да обрати пажњу на појединца. По њему су људска права изнад свега, и докле год се неко осећа угроженим у друштву, други морају да нађу начин да би се њему прилагодили. Да ли знате шта то значи?

То значи да се сутра може наћи човек, који би желео да силује, или чак можда и да убије, а који би имао право да вам каже да одредбе кривичног закона њему сметају, јер га спутавају у његовој жељи за силовањем или убијањем. Па зар ми морамо због његових жеља да укидамо кривични закон како бисмо му удовољили? Да ли је то нормално размишљање?

Нажалост, таквих има у Београду, а по овом размишљању ми бисмо морали да се њима прилагодимо. Данас нам се јављају педери и лезбејке, сутра ће се појавити наркомани, прекосутра онанисти. Ако би размишљали као тај педер што сам га напоменуо, да ли би по томе требало да допустимо и параду онани-

ста? Да и они мало упражњавају свој хоби на Тргу републике. Зашто би то сметало ако они уфлекају некога до себе. Такав им је стил и ми морамо да им се прилагодимо, зар не? Ето докле то води.

Значи, на делу су публикације као књига о историји детињства, праве се скупови на тему реформа школства, деца треба да прихватају све идеје као подједнако вредне, појавила су се већ три или четири рада уџбеника историје у којима се говори да су наши уџбеници направљени да подгревају националистичку и шовинистичку мржњу према другима, треба да се избаци Јасеновац, Јадовно и томе слично, треба да се избрише све што је национално. По тим програмима Турци нас нису поробљавали, него су они овде били само на пропутовању, па им се овде свидело и зато су остали. Зашто желе да осаката историју? Зато што је историја веома битна за формирање националног свесне и са културолошког аспекта зреле личности. Код нас се историја као предмет за будуће педагоге изучава само на Учитељском факултету у Суботици и у Никшићу. Нигде другде се не изучава историја. Како може учитељ да формира децу ако није учио историју на својим студијама. Шта ће да им исприча? Човек који не зна одакле потиче, не зна ни куда иде. Ми формирамо децу да буду тикве без корена. Ми од наше деце правимо мале Кенове и Барбике, уместо зреле личности са јасно национално израженим ставовима.

• Видите ли излаз из свега тога? Очигледно је да су ови стоља јачи, јер имају капитал и моћ. Како им се супротставити?

Обично се каже, на крају тунела сија светло. Само овога пута ја се бојим да то светло није светло воза. Ако јесте, онда смо награбусили.

Излаз постоји, али је излаз данас врло тешко остварити. Ја сам присталица тога да се пажња мора усмерити на децу. Деца мора још од обданишта да се понуди један квалитетан духовни садржај. Деца у обданишту, пре свега, треба да имају васпитаче, који се првенствено пристojно облаче. Ти васпитачи треба да се понашају пристojно, да не слушају музику која представља право смеће. Деца не смеју да проводе време испред видеоа и цртаних филмова. Треба да играју игре које су образовне и прилагођене узрасту. Када деца стигну до школе, треба да имају програме прилагођене њиховом узрасту. То не значи да ми нашу децу морамо да упросечимо. Наша деца су факат интелигентнија од деце у Америци. То значи да није лош наш образовни систем, него су лоши услови рада. Услови рада у школама се морају побољшати, али то наравно не значи да се цео систем образовања сруши. Не сме се рећи да је све оно што се до сада учило љубре и да то ништа не ваља. То једноставно није тачно.

Наша деца одлазе из наше земље са једним веома широким спектром образовања, и то им омогућава да се снају у великом броју ситуација. То је доказ интелигенције. Интелигенција је способност прилагођавања новим ситуацијама. Школа мора бити растерећена програма који нису адекватни за одређени узраст. Садржаји тих програма не смеју бити избачени, него само премештени и усклађени са узрастом ученика.

У школи је веома битно духовно васпитање деце. Васпитна страна се одражава односом наставника према ученицима, али и кроз саме предмете. Сваки предмет има своју образовну и васпитну страну, али је васпитна страна највише

изражена на предмету којег сада касале и заводе у школе, а то је веронаука. Мислим да је питање веронауке сада тотално упропаштено.

Да је хтела власт да уведе веронауку како ваља, она је то могла да уради и у јануару. Тренутак је изабран сада, када се Србима мора бацити коска, и да се не буне много око изручења Слободана Милошевића Хашком трибуналу. Чим је Милошевић изручен, неколико дана касније, Влада је донела уредбу са широким осмехом на лицу премијера Ђинђића и осталих чланова Владе, као да су на сељачкој свадби, о увођењу веронауке. На пречац, без припремљених програма, без припремљених уџбеника, без јасно одређеног става ко ће да предаје, шта ће да предаје, без Закона о верским заједницама. Зашто је битан тај Закон? Ево одговора. Када је веронаука уведена, речено је да ће њу изучавати све традиционалне цркве и верске заједнице. Законски не постоји термин традиционалне верске заједнице. Ко то процењује шта је традиционална верска заједница? По томе већа права имају суботари него реформатска и методистичка црква.

Нажалост, суботара у Србији има већ четврта генерација. Па ако бисмо терали мак на крај онда они имају заиста већа права него ови други. Не може тако. Веронауку у школи могу да добију само верске заједнице које су признате од државе. Ту категорију, која је призната и од Европске уније, регулише и Закон о верским заједницама. Прво би се морао донети тај Закон, па одредити шта су признате верске заједнице, па тек онда њима дати право да уче децу веронауци у школама. Наравно, пре тога треба припремити уџбенике, наставни кадар и све остало што прати ту проблематику.

Сада је веронаука уведена напречац, и постојаће могућност да се покажу све лоше стране веронауке, која ће бити одличан изговор да се веронаука, као таква, у јавности прикаже као лоша и да се евентуално за коју годину укине. Знате, и некада су се предмети уводили експериментално па су се укидали. Овима то да ураде уопште није проблем. Мишљења сам да је ова уредба, пре свега, имала за циљ да у школе угура овај предмет етике, ја га зovem јеретике, односно предмет грађанског образовања или како се већ зове, него што је била нека жеља да се веронаука врати у школе.

Са друге стране, овако увођење веронауке само ће направити нове поделе код Срба. Муслимани се неће двоумити око тога да ли ће или неће послати децу да уче веронауку. Католици исто тако, евангелисти такође. Само ће се Срби гложати око тога да ли да пошаљемо децу да уче веронауку или не.

Владимир Букановић

НАСКЕ МЕЂУ СРБИМА

Коначно откривени стварни разлози издаја, полтронства, потуљености и по српство штетних политичких потеза. Њих нису повлачили Срби. У српску нацију се инфилтрирали делови народа који не припадају ни српству ни словенству. Без њиховог уплива, били бисмо савршени. Овако...

Коначно можемо одахнути. Историја ће ових дана морати на „поправни“, тако што ће се све издаје, сва удвориштва, сва полтронства и сви послови који су рађени „у корист српске штете“, а који су приписивани припадницима српске нације, бити стављени на душу стварним починиоцима. Тако ће се Срби курталисати свега лошег и поново постати „небески народ“. Антрополози су коначно утврдили да, паралелно са Србима, на овим просторима живи још један народ. Зову се **НАСКЕ**.

Повод за ова истраживања и овакве научне закључке, била је једна песма. Наоко безазлена, али управо она је открила целу ствар. У њој су се несмотрено офирали. Није утврђено да ли су на територију данашње Србије дошли за словенским племенима, или су били староседеоци.

Није утврђено ни ко су, ни ког су порекла, ни одакле су. Зна се само да су постојали од тренутка од кад историја бележи српску нацију на овим просторима. И зна се да у њиховом менталном скло-

пу преовлађују две особине. Прва, никад се нису одликовали храброшћу, чашћу и јунаштвом.

Друга особина која их издваја јесте да су склони сплеткарењу, мешетарењу, издајству и завади. И увек су уз власт или око власти, где користе сваку прилику да нешто ушћаре. Никад се не офирају. Увек се представљају као Срби. Сад, кад је то и научно потврђено, можемо се мало бавити анализом.

Тако ћемо утврдити да су се инкорпорирали у српску властелу и да се трагови њиховог деловања могу видети и у предмаричким властелинским распрама, и у маричком поразу, и у косовској издаји кнеза Лазара.

Они су дали свој „допринос“ и свим поразима српских буна до Првог српског устанка. Посебан „допринос“ су дали у пропасти Првог устанка. Кад је после Другог српског устанка почела изградња државе, из дубоке позадине су избили на чело и приграбили привилегије. Тако је било и током и после Првог светског рата.

Посебан „узлет“ и посебну афирмацију су доживели током и после Другог светског рата. Педесет година су експлоатисали српску неслогу и српске поделе. Данас, после „октобарске“, непогоде преузели су све полуге власти. Владају Србијом, растачу и уништавају све пред собом, мешетаре и плачкају све што им падне под руку. Њихово деловање се препознаје у сваком потезу који повуку. И како смо их препознали у Бранковинима и онима пре њих, тако их препознајемо и сада, по делима.

Србин не може издати. Србин не може продати човека за паре. Србин неће прекопавати гробове. Није нам то у нарави. У генетском коду није записано. Кријући се иза српског имена, увек су то чиниле Наске. А сви се сећате песме којом су се офирали. Она гласи: „Друже Тито, прими Наске (у редове) партизанске“. Наске су, дакле, међу нама. Пазите се Срби!

Момир Марковић

Кошћуници утврђено краљевско порекло. Предак му био краљ Фарисеј.

— • —

Све смо променили. Сад нам се и Мира зове Зорица.

— • —

Кад су схватили како Чеда вози, купили му коње.

— • —

Михајловић пронашао три нове локације са огромним бројем гробова. Локације су заведене под именом „Орловача”, „Лешће” и „Бежанијска коса”.

— • —

Захарије Трнавчевић добио Вукову награду за животно дело. Појео највише прасића.

— • —

Ма није нам све црно. Беле су и обе Ђинђићеве куће и оба Чедина коња.

— • —

Ђинђић изјавио да је ово последња жетва са машинама старим 50 година. Нормално, догодине ће те машине имати 51 годину.

— • —

Ускоро ћемо сви постати нудисти. Не зато што хоћемо, већ што морамо.

— • —

У Србији усвојена нова псовка - „Тендеришем му све по списку”.

— • —

Луди министри и даље увозе луду соју.

— • —

Божа Ђелић ради у српској влади исто што и у својој посластичарници. И овде мути.

— • —

Разлика између аплауза и шамара је само у томе у шта се руком удара. Ваљда ће и ови то ускоро схватити.

— • —

Да ли је он научио од њих или они од њега, тек и мој папагај стално понавља бивша власт, бивша власт...

— • —

Извесни Аустралијанац пљачкао продавнице уз хипнозу. Ови из српске власти то раде пореским законима, такорећи на живо.

— • —

Графит у Београду - „Нисам ДОС-тупан”.

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

Књиге др Војислава Шешеља
могу се купити у седишту
Српске радикалне странке
Трг победе 3, Земун

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА
ЈЕ 1000 ДИНАРА

**ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК**

Све информације на телефон: 011/316-46-21

РЕЗЕРВИСАН ИМ ЈЕ ЗАТВОРСКИ СМЕШТАЈ!

